Sfântul sfinţit mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul)

(20 decembrie/29 ianuarie)

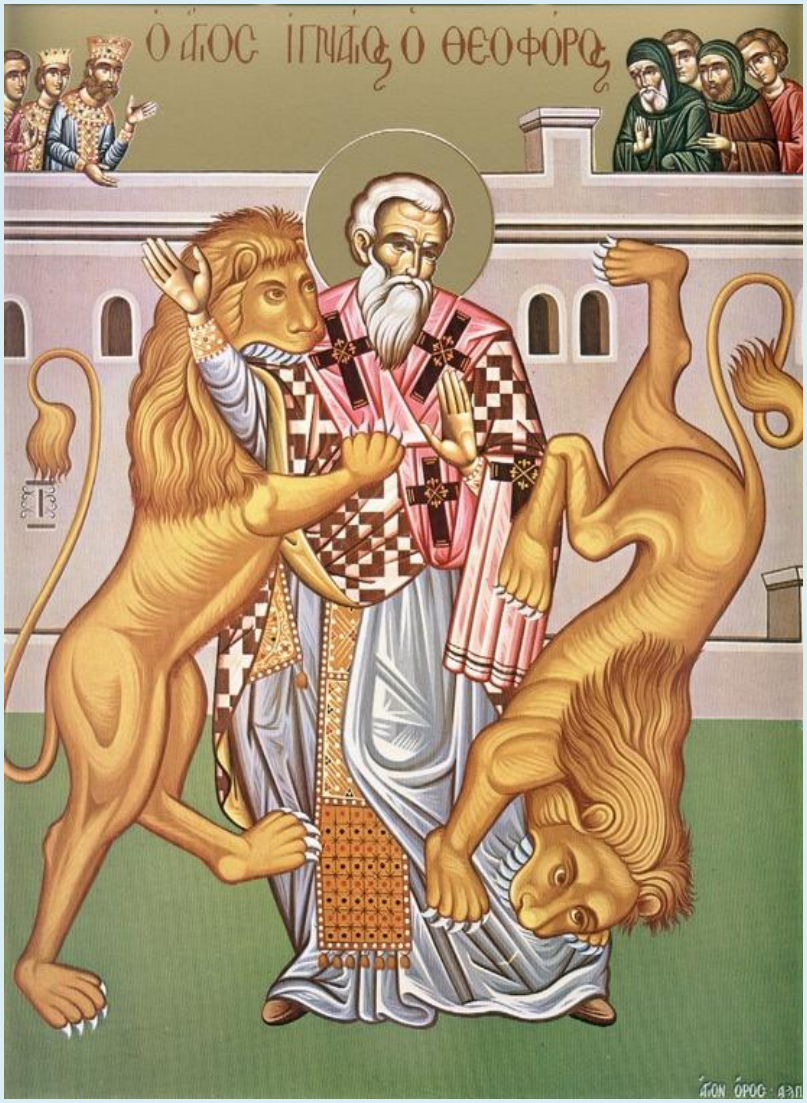

***Sfântul mucenic Ignatie** este copilul acela, pe care, luându-l în braţe Domnul, a zis apostolilor: "De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum copiii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele meu, pe mine mă primeşte." (Matei,18,3,5).*

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4

În această lună (decembrie), ziua a douăzecea - Înainte prăznuirea cea după trup a Naşterii Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtatul de Dumnezeu 7
În această lună (ianuarie), ziua a douăzeci şi noua - Aducerea moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Minei) 35
Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei (20 decembrie) 49
Canon de rugăciune la sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul (29 ianuarie) 59
Acatistul Sfântului mucenic Ignatie 67
Paraclisul Sfântului sfinţit mucenic Ignatie, Teoforul 79
Imnografie 94
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (20 decembrie) 95
Vieţile Sfinţilor - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (29 ianuarie) 105
Sfântul Ignatie, Teoforul - drumul spre sfinţenie 106
Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul) (20 decembrie) 108
Sinaxar - Pomenirea aducerii moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul) (29 ianuarie) 110
Noi pagini de Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul 111
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea Naşterii Domnului; Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei 116
Arhid. Ştefan Sfarghie – Sinaxar - Aducerea moaştelor Sfântul sfinţit mucenic Ignatie 118
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Naşterii Domnului; Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei 119
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Aducerea moaştelor Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul; Sfântul mucenic Filotei 121
Proloagele din 20 decembrie 122
Proloagele din 29 ianuarie 127
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului Sfinţit mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul) 132
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul (29 ianuarie) 137

Părintele Sofian - Predică la Sfântul Ignatie Teoforul - “Să nu căutaţi să vorbiţi de Iisus Hristos, dar să doriţi lumea. Mai bine este să taci şi să fii, decât să vorbeşti şi să nu fii!” 140
Pr. Liviu Petcu - Sfântul Ignatie ne învaţă să fim purtători de Dumnezeu..... 148
Mihai Parfeni - Centralitatea lui Hristos în Epistola către Efeseni a Sfântului Ignatie Teoforul 152
Arhimandritul Simeon Kraiopoulos: Odinioară şi astăzi ... “Singurul duh care domneşte astăzi este acela al unei vitrine împodobite, dar false, artificiale” .. 157
Arhimandritul Simeon Kraiopoulos - Sfântul Ignatie Teoforul, exemplu de martiriu 159
Sfântul Ignatie Teoforul, leul duhovnicesc şi pâinea lui Hristos 163
Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu 169
OrthodoxWiki - Sfântul Ignatie Teoforul, episcop de Antiohia..... 175
Pr. Silviu Cluci - Arsanaua Iovaniţa a Mănăstirii Hilandar 180
(Foto) Odoarele Mănăstirii Mega Spileo 181
Icoane..... 194

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

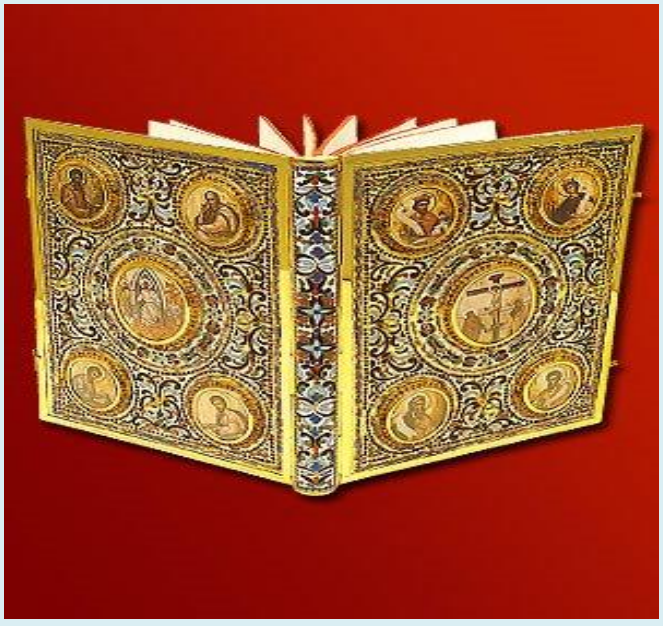

Marcu 9, 33-41

33. Şi au venit în Capernaum. Şi fiind în casă, i-a întrebat: Ce vorbeaţi între voi pe drum?

34. Iar ei tăceau, fiindcă pe cale se întrebaseră unii pe alţii cine dintre ei este mai mare.

35. Şi şezând jos, a chemat pe cei doisprezece şi le-a zis: Dacă cineva vrea să fie întâiul, să fie cel din urmă dintre toţi şi slujitor al tuturor.
36. Şi luând un copil, l-a pus în mijlocul lor şi luându-l în braţe, le-a zis:
37. Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din aceşti copii pe Mine Mă primeşte şi oricine Mă primeşte, nu pe Mine Mă primeşte, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
38. Şi I-a zis Ioan: Învăţătorule, am văzut pe cineva scoţând demoni în numele Tău, care nu merge după noi şi l-am oprit, pentru că nu merge după noi.
39. Iar Iisus a zis: Nu-l opriţi, căci nu e nimeni care, făcând vreo minune în numele Meu, să poată, degrabă, să Mă vorbească de rău.
40. Căci cine nu este împotriva noastră este pentru noi.
41. Iar oricine vă va da să beţi un pahar de apă, în numele Meu, fiindcă sunteţi ai lui Hristos, adevărat zic vouă că nu-şi va pierde plata sa.

Apostol

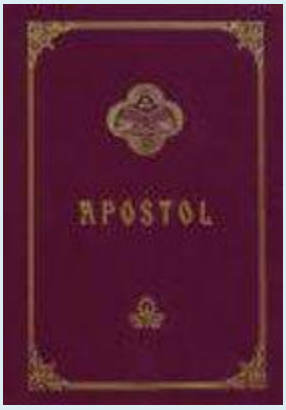

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 10, 32-38

32. Aduceţi-vă, dar, aminte mai întâi de zilele în care, după ce aţi fost luminaţi, aţi răbdat luptă grea de suferinţe,
33. Parte făcându-vă privelişte cu ocările şi cu necazurile îndurate, parte suferind împreună cu cei ce treceau prin unele ca acestea,
34. Căci aţi avut milă de cei închişi, iar răpirea averilor voastre aţi primit-o cu bucurie, bine ştiind că voi aveţi o mai bună şi statornică avere.
35. Nu lepădaţi dar încrederea voastră, care are mare răsplătire.
36. Căci aveţi nevoie de răbdare ca, făcând voia lui Dumnezeu, să dobândiţi făgăduinţa.

37. "Căci mai este puţin timp, prea puţin şi Cel ce e să vină, va veni şi nu va întârzia;
38. Iar dreptul din credinţă va fi viu;

În această lună (decembrie), ziua a douăzecea - Înainte prăznuirea cea după trup a Naşterii Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtatul de Dumnezeu

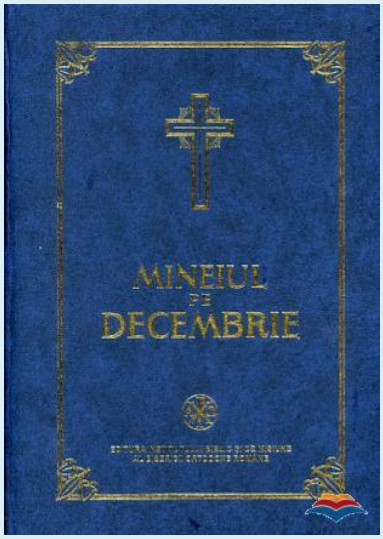

Vezi: Cade-se a şti, că Octoihul nu-l cântăm, până la odovania praznicului arătării Domnului, adică din 20 ale lui decembrie, până la 14 ianuarie.

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale înainte-prăznuirii 3, şi ale sfântului 3.

Stihirile înainte-prăznuirii, glasul 1, însuşi glasul:

Alcătuire a lui Anatolie:

Mai-nainte să prăznuim popoare Naşterea lui Hristos, şi ridicându-ne mintea spre Vitleem, să ne suim cu gândul, şi să vedem pe Fecioara cu simţirile cele sufleteşti, mergând să nască în peşteră pe Domnul tuturor şi Dumnezeul nostru; a căruia Iosif văzând mărirea minunilor, i s-a părut că vede Om, ca un prunc cu scutece înfăşat; dar L-a cunoscut din lucruri a fi Dumnezeu adevărat; cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Mai-nainte să prăznuim noroade Naşterea lui Hristos, şi mintea ridicându-ne spre Vitleem, să ne înălţăm cu cugetul, şi să vedem în peşteră mare taină; că s-a deschis Edenul, venind Dumnezeu, din curata Fecioară, desăvârşit fiind El în Dumnezeire şi în omenire. Pentru aceasta să strigăm: Sfinte Dumnezeule, Părinte cel fără înce-

put, Sfinte tare, Fiule cel ce Te-ai întrupat, Sfinte fără de moarte, Mângâietorule Duhule; Treime Sfântă slavă Ție.

Auzi Cerule, şi ascultă pământule, că iată Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu Tatălui, merge să Se nască din Fecioara care nu ştie de bărbat, cu bunăvoinţa Celui ce L-a născut fără patimă, şi cu împreună lucrarea Sfântului Duh. Vitleeme bine te împodobeşte, deschide-ţi uşa Edene, că Cel ce este de-a pururea, Se face ceea ce nu a fost, şi Ziditorul a toată zidirea cu străin chip Se zideşte; Cel ce dă lumii mare milă.

Alte **stihiri** ale sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Cela ce te-ai chemat după vrednicie de Dumnezeu purtat, când Stăpânul fericite Ignatie, ca un Milostiv în braţe te-a luat, arătându-ţi învăţăturile filozofiei celei înalte, atunci ai luat raza cea mult luminoasă, ca şi buretele apele, dintru adâncul luminărilor întru tine primindu-le; pentru aceasta ai urmat după urma Celui ce te-a chemat, a lui Hristos Dumnezeului nostru; pe care roagă-L să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Rănit fiind cu dragoste desăvârşită, când râvna cea arzătoare a aprins sufletul tău, prea sfinţite, la Stăpânul îndemnându-te a merge, părinte; atunci ai strigat acest pururea lăudat cuvânt: Grâul Ziditorului sunt; prin dinţii fiarelor mi se cade să fiu cu totul măcinat, ca să mă arăt pâine prea curată, Cuvântului şi Dumnezeului nostru. Pe care roagă-L să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Împreună te-ai răstignit cu Hristos, arătătorule de cele sfinte, când ai strigat acest cuvânt de Dumnezeu insuflat: Dragostea mea s-a răstignit, şi foarte mă grăbesc a fi părtaş patimii Acestuia; mânat de aceasta Ignatie, ca şi soarele de la răsărit, ai înconjurat pornindu-te spre apus, şi ai luminat, fericite, şi cu stema împărăţiei te-ai împodobit, lui Hristos aducându-te. Pe Acesta roagă-L, să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 8-lea, a lui Anatolie

De Dumnezeu purtătorule Ignatie, în braţe primindu-te, de doritul tău Hristos, ai luat plata lucrării de sfinţenie a Evangheliei Lui, ca să te sfârşeşti prin sânge. Pentru acesta grâu făcându-te al Lucrătorului de pământ Celui fără de moarte, prin dinţii fiarelor te-ai măcinat, şi pâine dulce lui Hristos te-ai arătat. Roagă-te pentru noi pătimitorule fericite.

Şi acum..., glasul acelaşi

Primeşte Vitleeme pe Mitropolia lui Dumnezeu, că vine să nască întru tine Lumina cea neapusă. Îngeri minunaţi-vă în Cer, oameni proslăviţi pe pământ, magi de la Persia întreit sfânt dar aduceţi, păstori fluierând, cântare întreit sfântă cântaţi: Toată suflarea să laude pe Făcătorul a toate.

Vezi: Iar de se va întâmpla înainte prăznuirea Naşterii lui Hristos Sâmbăta, Vineri seara nu se cântă Dogmatica glasului. Asemenea şi la Înainte prăznuirea dumnezeieștii arătări.

La Stihoavnă

Stihirile, glas 2. Singur glasul, a lui Ciprian:

Iată s-a apropiat vremea mântuirii noastre; găteşte-te peşteră, Fecioara se apropie să nască. Vitleeme pământul Iudeii împodobeşte-te şi te veseleşte, că dintru tine a răsărit Dumnezeul nostru. Auziţi munţi şi dealuri, şi laturile cele de prim prejurul Iudeii, că vine Hristos, ca să mântuiască pe omul care l-a zidit, ca un Iubitor de oameni.

Stih: Dumnezeu de la miazăzi va veni, şi Cel Sfânt din munte umbros cu desime.

A lui Andrei Pirul: Veniţi toţi să prăznuim cu credinţă Naşterea lui Hristos, şi duhovniceşte cântarea ca o stea punând înainte, ca magii să înălţăm cu păstorii slavoslovie: Venit-a mântuirea oamenilor din pântece fecioresc, chemând pe oameni.

Stih: Doamne auzit-am auzul Tău şi m-am temut, Doamne înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat.

Însăşi **Podobia**: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Slavă..., glasul 1, a lui Studitu

O, sufletul tău cel tare şi de diamant, vrednicule de fericire Ignatie! Că tu către Cel dorit al tău cu adevărat neîntrerupt dor având, ai grăit: Nu este în mine foc iubitor de materie, ci apă vie grăitoare este înlăuntrul meu, care-mi zice: Vino la Tatăl! Pentru aceasta fiind aprins cu dumnezeiesc Duh, ai invitat fiarele să te despartă mai

degrab de lume, şi să te trimită la doritul tău Hristos. Pe care roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., glas acelaşi

Mai-nainte să prăznuim popoare Naşterea lui Hristos, şi ridicându-ne mintea spre Vitleem, să ne suim cu gândul, şi să vedem pe Fecioara cu simţirile cele sufleteşti, mergând să nască în peşteră pe Domnul tuturor şi Dumnezeul nostru; a căruia Iosif văzând mărirea minunilor, i s-a părut că vede Om, ca un prunc cu scutece înfăşat; dar L-a cunoscut din lucruri a fi Dumnezeu adevărat; cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Troparul sfântului, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., al înainte-prăznuirii, glas acelaşi

Găteşte-te Vitleeme, deschisu-s-a tuturor Edenul, împodobeşte-te Efrata; că Pomul vieţii în peşteră a înflorit din Fecioară. Pentru că rai înţelegător pântecele aceleia s-a arătat, întru care este dumnezeiescul Pom, din care mâncând vom fi vii, iar nu vom muri ca Adam.

La Paverniciţă

Cântăm Tripeznețul glas 2, Irmos: Celui ce marea cea neumblată şi cu valuri... De câte două ori, şi Troparele pe 6, şi apoi Irmosul în amândouă stranele. Iar unde sunt două Tripezneţe cu irmoasele lor, cântăm Irmosul celei dintâi de două ori, şi Troparele amândurora pe 6; apoi Irmosul Tripezneţului al doilea în amândouă stranele. Împreună. Aşa cântăm şi Irmoasele şi troparele şi ale celorlalte pavecerniţe celor dinaintea prăznuiri Naşterii lui Hristos zicând Pripeala: Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Vezi: În ştiinţă să ne fie şi aceasta: Cum că la pavecerniţele ceste dinaintea prăznuirii Naşterii lui Hristos, la Tripezneţe şi la Canoane, la a 8-a Cântare cântăm: Să lăudăm bine să cuvântăm... Irmosul Cântării 8, în amândouă stranele, şi facem o închinăciune; şi după Tatăl nostru..., zicem Condacul înainte-prăznuirii: Fecioara astăzi...

Vezi: În ştiinţă să ne fie încă şi aceasta: Cum că din 20 decembrie până în 14 ianuarie, până când iese prăznuirea sfintei dumnezeieştii Arătări, Octoihul nu se cântă, afară de singure Duminicile, în care se cântă slujba Învierii. Şi Polieleul Duminica nu cântăm, afară de vreun sfânt mare. La Utrenie, după cei 6 Psalmi, citim câte două Catisme. La Vecernie, Catisma cea de rând; Sedelnele se zic ale înainte-prăznuirii, şi ale după prăznuirii. Şi Mijloceasurile nu se cântă, şi Canonul Născătoarei de Dumnezeu, la Pavecerniţă nu se citeşte.

Tripeznețul

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Celui ce marea cea neumblată şi cu valuri, cu dumnezeiască porunca Sa o a uscat; și a trece pedestru printr-însa pe poporul israelitenesc l-a povăţuit, Domnului să-i cântăm, că cu mărire S-a prea slăvit.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Negrăita plecăciune a lui Dumnezeu Cuvântului, că însuşi Dumnezeu şi Om, Hristos se cunoaşte, nu răpire a fi socotindu-Se, vine luând chip de rob din curata Fecioară, dumnezeiasca fiică.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Ca să slujească Hristos, vine de bunăvoie, lui Adam celui ce sărăcise, al cărui chip acum Ziditorul primeşte, bogat fiind cu Dumnezeirea; dăruindu-i străină înnoire şi prefacere, ca un Milostiv.

Tripeznețul întâi

Cântarea a 8-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a de neîntinatul trup, cel întru o frumuseţe cu sufletul al Tinerilor celor cu bună credinţă, şi s-a depărtat focul cel neostenitor, ce se hrănise cu multă materie, şi văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare veşnică se cântă: Pe Domnul toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Pe voi pe toți acum Mie de aproape vă voi face, de veţi păzi poruncile Mele, zice oamenilor, Hristos, cel ce a ieşit din pântece curat; cărora pace dându-le, le rânduieşte a gândi de cele smerite; şi Domn să-L cunoască pe El, şi să-i cânte: Pe Tine te prea înălţăm întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Împotriva rânduielii trupeşti este întru Tine Naşterea, Cuvinte a lui Dumnezeu, că nu sângele şi trupul, Sfânt trupul Tău Ți-au alcătuit; ci venirea Duhului Sfânt, şi dumnezeiască umbrirea Celui Preaînalt; şi Domn pe Tine ştiindu-Te, Te lăudăm şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Tripeznețul al doilea

Alt **Irmos:** Poruncii muncitorului...

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Somnul lenei să-l lepădăm de la noi, şi cu priveghere sufletească pe Hristos, care va să Se nască din Fecioară curată, să-L întâmpinăm strigând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Bogată să fie lucrarea cea bună a vistieriei noastre celei sufleteşti, ca cu luminată faţă, lui Hristos, Celui ce va să Se nască, să-i cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Crescând talantul faptelor bune, ca nişte daruri să aducem Celui ce l-a dat, în loc de aur, de tămâie, şi de smirnă lui Hristos, Celui ce vine să Se nască din Fecioară dumnezeiasca pruncă.

Irmosul:
Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Poruncii muncitorului, nesupunându-se cei trei cuvioşi Tineri, în cuptor fiind aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Tripeznețul întâi

Cântarea a 9-a

Irmos: Mărit-ai Hristoase pe Născătoarea de Dumnezeu ceea ce Te-a născut pe Tine, din care Ziditorul nostru Te-ai îmbrăcat, cu trup asemenea nouă pătimitor; dezlegătorul greşelilor noastre. Pe aceasta fericindu-o toate neamurile, pe Tine Te slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cu vrednicie, cunoştinţă curată de venirea lui Hristos să luăm, pentru că fără întinăciune vine să poarte trup, şi tuturor să dăruiască prin Duhul dumnezeiască înnoire.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Căutând la Hristos, Cel ce S-a smerit, să ne ridicăm din patimile cele râvnitoare de cele de jos, şi cu râvnă bună să nu gândim la cele de înălțare; prin credinţă învăţându-ne cu Duhul a ne smeri; ca pe Cel ce S-a născut, cu lucrurile înalte să-L prea slăvim.

Tripeznețul al doilea

Alt **Irmos:** Ceea ce ai încăput în pântece...

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Hristos porunceşte a priveghea, celor ce cu bună înţelepciune se nădăjduiesc venirii Aceluia din Fecioară, că, iată vine să Se nască.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Întru a doua venirea Ta, Hristoase, vieţuitor oilor Tale celor de-a dreapta mă fă pe mine, cel ce cinstesc venirea Ta în trup.

Pripeala: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Cu venirea cea dintâi Hristoase, ai mântuit pe Adam, iar cu cea de a doua mântuieşte pe cei ce cinstesc Naşterea Ta.

Irmosul: Ceea ce pe Dumnezeu cel neîncăput, în pântece L-ai încăput, şi bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul înainte-prăznuirii de două ori

Slavă..., al sfântului, ***Şi acum..., iarăşi al înainte-prăznuirii.***

După întâia Catismă, **Sedealna** glas 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Veseleşte-te Vitleeme, Efrata găteşte-te, că iată Mieluşeaua merge să nască pe Păstorul cel mare, şi magii văzând mai-nainte steaua, dumnezeieşte se bucură întru dreptatea inimii.

Slavă..., Şi acum...

Cel ce a plecat cerurile şi în Fecioară S-a sălăşluit, vine în peştera Vitleemului să Se nască cu trup, precum este scris, şi să Se vadă Prunc, cel ce înviază pruncii în pântece. Pe Acesta bucurându-ne, să-L întâmpinăm toţi întru dreptatea inimii.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioare începeţi a cânta bucuriei Fecioarei, maicilor lăudaţi înainte prăznuirea Maicii lui Hristos Dumnezeului nostru; magilor cu îngerii, păstorii împreună cu noi; că vine Fecioara în cetatea Vitleemului, să nască pe Fiul, Dumnezeul cel prea veşnic, izbăvind lumea din stricăciune.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Bucură-te, Sioane, Vitleeme înfrumuseţează-te, că Ţiitorul tuturor, mai-nainte trimiţând steaua, a vestit smerirea Sa cea nemăsurată; că Acela de care se cutremură puterile cereşti, cu adevărat Se naşte din Fecioară neschimbat, unul Iubitorul de oameni.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al înainte-prăznuirii cu Irmosul pe 8 şi al sfântului pe 6.

Canonul înainte-prăznuirii

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glas 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, celui ce a făcut minunate minuni, cu braţ înalt, şi a mântuit pe Israil, că S-a prea slăvit.

Să începem astăzi mai-nainte a prăznui Naşterea lui Hristos, celui ce S-a născut cu trup din Fecioară Maică, în peştera Vitleemului, pentru milostivirea cea multă.

Din legăturile păcatului dezlegându-mă, cu scutece Se înfaşă şi în iesle Se pune, Prunc văzut fiind Dumnezeu cel mai-nainte de veci; slavă puterii Lui.

Edenul se deschide, născându-Te Tu, Stăpâne, din Fecioară fiica lui Dumnezeu, cu trup, în cetatea Vitleemului cu cântări slăvim înfricoşată rânduiala Ta.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

facere a lui Andrei Criteanul

Cântarea 1-a, glas 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, celui ce a făcut minunate minuni, cu braţ înalt, şi a mântuit pe Israil, că S-a prea slăvit.

Luminat prăznuind, să ne ospătăm, mucenicul Ignatie cu sfinţenie cheamă Biserica lui Hristos, la pătimirea lui cea mult lăudată.

Slăvită pomenirea ta, toţi o cinstim prea fericite Ignatie, şi cu cântări lăudăm pe Cel ce a încununat prea cinstit creştetul tău, de Dumnezeu fericite.

Luminător prea luminos Bisericii Lui fiind Ignatie, străluceşti toate marginile pământului, şi luminezi apusul, venind de la răsărit.

Primejdiilor lui Pavel celor de prin multe locuri urmând, Ignatie, şi fiind legat, nu ți s-a supărat cugetul, întărind cu dese scrisori Biserica lui Hristos.

Slavă...

Treimii mai presus de fiinţă, o Dumnezeire, Unime în trei Feţe, pe cei ce-ţi strigă cu credinţă: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Făcătorule, mântuieşte-i şi-i miluieşte.

Şi acum..., a Născătoarei

Edene împodobeşte-te, că Efrata Ziditorului s-a gătit, celui ce va să Se nască din Fecioară Maică, în peştera Vitleemului, pentru milostivirea cea multă.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 3-a

Irmos: Piatra pe care nu o au socotit ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului. Aceasta este piatra, pe care Hristos a întărit Biserica Sa, pe care o a răscumpărat din păgâni.

Cântare mai-nainte de praznic toată făptura să cânte, Celui se S-a născut din Tatăl mai-nainte de luceafăr, şi acum din Fecioară negrăit a strălucit, şi S-a născut trupeşte în Vitleem; pentru milostivirea cea multă.

Această întrupare a lui Hristos cunoscându-o Isaia cu Duhul Sfânt, luminat mai-nainte a grăit: Prunc din Fecioară se va naşte Domnul spre a noastră înnoire, a căruia stăpânia este pe umărul Lui.

Steaua iată a răsărit din seminţia Iudei, pe care cunoscându-o împăraţii, au pornit de la răsărituri, şi se silesc să ajungă, să vadă pe Hristos în Vitleem cu trupul născut.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Cântarea a 3-a

Irmos: Piatra pe care...

Chip sfinţitei pătimiri te-ai arătat, fericite, stâlp răbdării şi îndreptare bărbăţiei, turn Bisericii, reazem credinţei, şi pildă de fapte bune; cu cinstite patimi încununându-te întru Hristos.

Cu adevărat cu purtarea numelui te-ai chemat de Dumnezeu purtat părinte, că prunc încă fiind cu vârsta, purtat te-ai pus în mâinile Domnului, celui ce a strigat către noi: Să-mi fiţi ca pruncul acesta!

Care loc nu s-a sfinţit cu patimile tale? În care străinătate nu te-ai cunoscut mucenic? Sau mai ales, care temniţă nu te-a primit pe tine legat mucenice al lui Hristos ? Că la toate dumnezeiasca râvnă te-a îndemnat.

Grâu curat lui Dumnezeu fiind, ai strigat: Mă grăbesc să mă macin de fiarele sălbatice, să se sfărâme oasele mele, să mi se mănânce mădularele mele, şi mâncare fiarelor să fiu; ca să mă arăt lui Hristos pâine curată.

Slavă...

Unei Dumnezeiri mă închin, ca unui început şi sfârşit, al tuturor celor ce sunt şi celor ce vor să fie, Tatălui, Celui nenăscut, Fiului, Celui născut fără de ani, şi Duhului Celui Drept, care din Tatăl purcede.

Şi acum..., a Născătoarei

Vino Isaie de strigă, iată Fecioara are în pântece pe Mântuitorul lumii, şi va să-L nască în peşteră. Şi numele Celui ce Se va naşte va fi Iisus: Dumnezeu este cu noi, Emmanuil, Savaot.

Irmos: Piatra pe care nu o au socotit ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului. Aceasta este piatra, pe care Hristos a întărit Biserica Sa, pe care o a răscumpărat din păgâni.

Condac, al înainte-prăznuirii, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Fecioara astăzi pe Cuvântul cel mai-nainte de veci, merge să-L nască în peşteră negrăit. Dănţuieşte lumea auzind, slăveşte cu îngerii, şi cu păstorii, pe Cel ce va să Se arate Prunc tânăr, pe Dumnezeu cel mai-nainte de veci.

Icos: Sfinţitele cuvinte ale proorocilor sfârşit iau; iată Fecioara va să nască pe Dumnezeu cu trup în cetatea Vitleemului înlăuntrul peşterii; toată făptura îmbogăţeşte-te, bucură-te şi dănţuieşte; că Stăpânul tuturor a venit să vieţuiască împreună cu robii, scăpându-ne din stăpânia celui străin, pe noi cei supuşi stricăciunii; şi Se vede ca un prunc înfăşat în iesle, Dumnezeu cel mai-nainte de veci.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Fiind preoţit de Hristos Dumnezeu, ai luminat sfinţită haina ta, şi mărturie cu adevărat ai câştigat, purtătorule de Dumnezeu; că fiarele le-ai întărâtat ca să te despartă de lume, asemănându-te lui Pavel apostolului celui minunat. Pentru aceasta şi în Roma ai săvârşit părinte mucenicia după vrednicie.

Slavă..., glasul al 8-lea

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

De la răsărit luminând tu ca o stea, şi cu razele cuvintelor strălucind, lumea ai luminat şi întunericul ai gonit; şi ca Pavel alergarea vitejeşte ţi-ai săvârşit, răbdând nevoi între păgâni şi în cetăţi; încă şi ca nişte grâu de dinţii fiarelor te-ai măcinat, fericite, spre a fi jertfă Dumnezeului tău, de Dumnezeu purtătorule Ignatie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a înainte-prăznuirii

Cela ce a strălucit din pântecele Tatălui mai-nainte de veci fără stricăciune, Cuvântul lui Dumnezeu vine mai presus de fire, din pântecele tău în anii ce mai de pe urmă, ridicând pe cel ce a căzut cumplit de demult; şi la frumusețea cea dintâi aducându-l, ca un Milostiv. Înaintea căruia la Naştere, oştile celor fără de trupuri luminat vor merge, şi către oameni cântări de biruinţă, cu taină vor înălţa, strigând: Slavă lui Dumnezeu, celui ce ne-a dăruit tuturor pace, şi a sfărâmat peretele cel din mijloc al vrajbei, precum bine a voit.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai-nainte Avvacume, întruparea Cuvântului, ai propovăduit, strigând: Când se vor apropia anii Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta; Slavă puterii Tale, Doamne.

Munţi şi dealuri, şi lemnele pădurilor, râuri şi mări, şi toată suflarea, cu veselie săltaţi; acum se apropie mântuirea, Iisus din Fecioară vine să Se nască în cetatea Vitleemului.

Ia-ţi Davide Psaltirea, şi cântă cu Duhul Sfânt arătat; că din Fecioară, Se naşte fără amestecare Cel mai-nainte de luceafăr, care din pântecele Tatălui a strălucit, Domnul slavei Hristos Dumnezeu.

Cum Te va primi Cuvinte, pe Tine Cel ce vei să Te naşti cu trup, peştera cea prea mică şi foarte proastă? Cum Te vei înfăşa cu scutece, Cel ce îmbraci Cerul cu nori? Cum Te vei culca în ieslea necuvântătoarelor ca un prunc?

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai-nainte Avvacume, întruparea Cuvântului, ai propovăduit, strigând: Când se vor apropia anii Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta; Slavă puterii Tale, Doamne.

Luminat-ai cu raza chinurilor tale pământul, sfinţite Ignatie, legat arătându-te; că înconjurând ca soarele, cu razele muceniciei tot apusul, de la răsărit strălucind, l-ai luminat.

Ca şi Pavel legat fiind, împreună cu fiarele cele cuvântătoare ai alergat la Roma înţelepte Ignatie, dar n-ai încetat şi legat fiind, a întări Biserica, îndemnând prin cetăţi pe toţi arhiereii lui Hristos să îndrăznească !

Al lui Hristos mă nevoiesc a fi, de Hristos unul doresc, că cu totul al lui Hristos sunt, strigat-ai pătimitorule, după Dânsul merg, pe El mă duc să-L ajung. Pentru aceasta focul şi sabia şi fiarele, toate le rabd, ca să-L dobândesc pe El.

Săvârşit-ai lupta cu suflet arzător, mucenice cel cu suflet răbdător, fiind rănit cu dorul Celui dorit al tău; că Hristos ţi-a fost ţie dorirea, întru care odihnindu-te şi urmându-i, ai răbdat toate primejdiile cele grele.

Slavă...

Treimea întru Unime să o cântăm credincioşii, cu guri fără tăcere strigând către Dânsa: Treime Sfântă, căreia întru Unime ne închinăm, şi întru Treime neamestecată eşti lăudată; slavă Ție Treime întru o Fiinţă !

Şi acum..., a Născătoarei

În peşteră pământească a Te naşte pentru noi ai voit, Dumnezeu fiind, sărăcind Bunule cu a noastră sărăcie pentru milostivire, şi din Fecioară ieşind întrupat, ai rămas un Fiu din Tatăl şi din mamă.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă Fiule al lui Dumnezeu; că afară de Tine alt Dumnezeu nu cunoaştem; numele Tău numim. Că Dumnezeu al viilor şi al morţilor eşti.

Să stropească dulceaţă norii bucurându-se, că iată se apropie Domnul, să Se nască ca un prunc din curata Fecioară, în iesle proastă.

Dumnezeieşti prooroci ai lui Dumnezeu săltaţi acum, că vine Hristos adevărul, să plinească propovăduirile dumnezeieştii voastre limbi, născându-Se ca un Prunc.

Edene, cel ce mi-ai fost încuiat de demult, deschide-te acum, văzând pe Hristos cu trupul Prunc fiind, şi în cetatea Vitleemului născut, precum bine ai voit, din curata Fecioară.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă Fiule al lui Dumnezeu; că afară de Tine alt Dumnezeu nu cunoaştem; numele Tău numim. Că Dumnezeu al viilor şi al morţilor eşti.

Arhiereu ca acesta se cădea să fie nouă, înţelept, cuvios, credincios, fără spurcăciune, fără de răutate, strigând Pavel, mai-nainte a scris sfinţitul chip al sfinţitelor tale obiceiuri.

Îndreptare nestricăcioasă, şi chip de bună cinste, având turnul vieţii tale, către acesta părinte ne aducem cei ce dorim să dobândim slava cea de demult.

Isprăvilor lui Pavel râvnind cu bună cinste, toate primejdiile lui ai răbdat sfinţite mucenice, vrednicule de minune, lumina răsăritului şi steaua apusului.

Legat fiind ca să pătimeşti, arhiereule legatule al lui Hristos Ignatie, ai scris Bisericilor şi cetăţilor, întărind pe toţi întru mărturisire.

Slavă...

O cinste a Treimii laud, şi mă închin Ei, o Dumnezeire nedespărţită întru o Fire slăvind, în trei Feţe şi întru o Fiinţă pururea cunoscută.

Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeu asemenea oamenilor făcându-Se din tine, Prunc pentru noi S-a născut dumnezeiască Mireasă, şi a rămas cu totul neschimbat, şi în trup S-a văzut Dumnezeu, făcându-Se Om.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona, urmând, strig: Scoate viaţa mea din stricăciune Bunule, şi mă mântuieşte Mântuitorul lumii, pe mine cela ce strig: Slavă Ţie.

Cer pe pământ s-a arătat astronomilor prin stea luminoasă, arătând pe Cerescul Împărat, cel ce S-a născut pentru noi acum în cetatea lui David.

Frumos grăieşte şi strigă proorocul arătat: Tu casa Eufratului Vitleeme, întru care Hristos s-a arătat din Fecioară săltează şi dănțuiește.

În peştera Vitleemului Fecioara naşte arătat pe Domnul, Făcătorul tuturor; şi ca pe un om înfășându-L cu scutece, în iesle acum Îl culcă.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona...

Ca cela ce ai iubit adevărat şi cu dinadinsul pe Cel dorit, şi focul cel către dânsul l-ai aprins cu înţelegere Ignatie, ai avut în tine apă vie şi vorbitoare.

De ai şi băut paharul lui Hristos cel nou, dar ai rămas însetat a muri mai mult decât a trăi, şi ai strigat: Nimica nu sunt mie acestea, faţă de ceea ce am a dobândi, ca să viețuiesc.

Mărturisirea voinţei tale plinind nu te-ai îndestulat, văzând pornirile fiarelor, nu te-ai înfricoşat, pentru că ai voit să te macini ca nişte grâu de dinţii lor.

Oboselile tale cele depărtate, şi cumplitele legături, ruperile cele din Roma, şi focul gonacilor întru nimica le-ai socotit, sfinţite mucenice, pentru Cel dorit al tău.

Slavă...

Treime mai presus de fiinţă, prea bună Unime, Părinte şi Fiule, şi Duhule cel drept, miluieşte pe cei ce se închină dumnezeieştii stăpânirii Tale.

Şi acum..., a Născătoarei

Împodobeşte-te Vitleeme, gătește-te Efrato, că Cel fără mamă din tată, şi fără tată din mamă, în pântece se poartă şi Se naşte, mântuindu-ne pe noi.

Irmos: Proorocului Iona, urmând, strig: Scoate viaţa mea din stricăciune Bunule, şi mă mântuieşte Mântuitorul lumii, pe mine cela ce strig: Slavă Ție.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ziua cea purtătoare de lumină a nevoinţelor tale celor luminate, mai-nainte vesteşte tuturor pe Cel ce S-a născut din Fecioară, că de Acesta însetând, din dragoste ca să te îndulceşti, te-ai grăbit să te macini de fiare. Pentru aceasta de Dumnezeu purtător te-ai chemat, Ignatie mărite.

Icos: Avraam oarecând a dus spre jertfă pe fiul său, mai-nainte închipuind junghierea Celui ce cuprinde toate, şi acum în peşteră merge să Se nască. Iar tu de Dumnezeu înţelepte, pe tine însuţi tot te-ai adus ca o junghiere, şi fiarelor mâncare făcându-te, grâu curat te-ai arătat Ziditorului tău; vieţuind în jitniţele cereşti cu adevărat, şi cu ceea ce ai dorit desfătându-te. Pentru care toată lumea lăsând, prea fericite, de Dumnezeu purtător te-ai chemat, Ignatie mărite.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie purtătorul de Dumnezeu.

Stih: Pusu-te-ai ospăţ înaintea leilor Ignatie,
Părtaş tainicului ospăţ ca un leu făcându-te.
În a douăzecea zi.
Ignatie în gurile leilor muri.

Acesta a fost următor scaunului apostolilor, făcându-se patriarh al doilea după Evod Bisericii Antiohiei; el a fost ucenic lui Ioan Teologul, împreună cu Policarp, episcopul Smirnei şi s-a adus la împăratul Traian, când mergea asupra parţilor, şi pricinându-se mult cu dânsul, şi dându-i a cunoaşte neschimbatul său gând, din credinţa ce avea în Hristos, îndată a fost bătut cu măciuci de plumb, şi i-a întins palmele mâinilor de i le-a umplut cu jeratic, şi i-a ars coastele cu foc cu untdelemn, şi l-a pus pe jăratec, de a stătut, şi l-a strujit cu unghi de fier; şi văzând că nu-i strică nimic cu acestea, l-a trimis legat la Roma cu zece slujitori, ca să-l dea să-l mănânce fiarele.

Deci întărind el bisericile ce se aflau prin toate oraşele pe unde trecea, în credinţa în Hristos, şi sosind la Roma, s-a rugat să se mănânce de fiare, ca să mă fac, zice, pâine curată lui Dumnezeu.

Deci punându-l la locul cel de privelişte, şi slobozind lei asupra lui, l-au spart şi l-au mâncat, numai oasele mai mari le-au lăsat, pe care strângându-le creştinii le-au dus la Antiohia.

Fericitul acesta a fost de care spun, că pe când era încă prunc mic, l-a luat Domnul Hristos în braţe, şi a zis: Cine nu se va smeri pe sine ca pruncul acesta, nu va intra întru Împărăţia Cerurilor, şi cine ar primi pe unul din copii ca aceştia întru numele meu, pe mine primește. Pentru aceasta s-a numit şi de Dumnezeu primitor.

Pentru aceasta l-a cinstit cu laude şi cel dintru sfinţi părintele nostru Ioan gură de aur; şi se face soborul lui în sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Filogonie, ce a fost episcop al Antiohiei.

Stih: Filogon legiuitorul viața a lăsat,
Şi pe calea legilor lui Dumnezeu a alergat.

Acest fericit dându-se pe sine la învăţătura dumnezeieştilor Scripturi, cu totul din pruncie s-a afierosit lui Dumnezeu; căci trecând prin toate învăţăturile, ca pe una pe toate le-a isprăvit. Pentru aceasta a arătat viaţă strălucită, deşi avea femeie şi fiică; şi prin dicasterii se purta, şi ajuta oamenilor celor strâmbătăţiţi, tinzându-le mână de ajutor. Acesta a strălucit mai mult decât soarele, căutând îndată de acolo să se facă vrednic acestei dregătorii, şi din dregătorie în dregătorie se mută.

Şi mai întâi era avocat, apoi i s-a încredinţat turma lui Hristos. Şi când s-a suit pe scaunul acesta, multă îi era greutatea, contenind de curând goana, şi stând încă rămăşiţele prea cumplitei tulburări.

Dar şi ridicarea ereticilor, de înţelepciunea sa se frângea şi se surpa precum şi Hrisostom, cinstindu-l pe el cu laude, mai pe larg, cele pentru el înțelepțește a arătat.

Acesta cu plăcere de Dumnezeu păstorind încredinţata lui turmă, şi îngereşte pe pământ vieţuind, şi vrednic arătându-se Arhieriei, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Ioan cel care era din Ostrovul Tasu, şi a mărturisit în Constantinopol la anul o mie şase sute cincizeci și doi, de sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii Tăi, cei din cuptor, Mântuitorule nu s-a atins, nici i-a supărat focul. Atuncea acei trei, ca cu o gură cântau şi binecuvântau grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Arătarea lui Hristos în trup Ieremia văzându-o a strigat: Pe pământ Dumnezeu întrupându-Se S-a arătat, şi a aflat toată calea ştiinţei, în Vitleem din Maică născându-Se.

Iată din rădăcina lui Iessei a odrăslit toiagul, Cel ce a crescut pe Hristos floarea, şi peste Acesta ce va să Se nască acum în peşteră, Se va odihni Duhul înţelegerii şi al sfatului, şi al dumnezeieştii cunoştinţe.

Să auzim cuvinte sfinţite: Domnul S-a născut Prunc pentru noi, căruia stăpânia s-a pus pe umeri şi se cheamă Îngerul Sfatului celui Mare al Tatălui, Domnul păcii Hristos.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Irmos: De tinerii Tăi, cei din cuptor, Mântuitorule nu s-a atins, nici i-a supărat focul. Atuncea acei trei, ca cu o gură cântau şi binecuvântau grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

N-ai avut în tine foc iubitor de materie Ignatie, ci mai vârtos apă vie, care ţi-a zis, vino la Tatăl; apă curgătoare care ne trece din viaţă, în viaţă.

Dinţii fiarelor, ai zis, să-mi fie mie sabie, armă şi junghieri, şi mormânt să-mi fie pântecele leilor, şi focul să mănânce mai-nainte de stricăciune rămăşiţele trupului meu.

Ca să mai vieţuiesc în trup, nu-mi este drag, că cu duhul doresc a vieţui; mie a vieţui este Hristos dumnezeiasca dragoste, către care merg, pe care iubesc, şi pe care nădăjduiesc a-L dobândi.

Dulce-mi este moartea, ai zis sfinţite, dulce-mi sunt toate durerile ostenelilor, fiarelor o bucurie, focul îmi este roua! Pentru aceasta mă şi grăbesc a muri, ca să viețuiesc cu Hristos.

Slavă...

Să aducem cântare Treimii, slăvind pe Tatăl cel fără început, şi pe Fiul, şi pe Duhul cel Drept, o singură Fiinţă, pe care întreit să o lăudăm strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeul părinţilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel de prooroci de demult proorocit, se apropie Prunc din Fecioară născându-Se. Bucură-se, Adam şi strămoaşa Eva, că de dureri s-a dezlegat, şi împreună dănţuieşte David, tatăl Fecioarei.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 8-a

Irmos: De care se înfricoşează îngerii, şi toate oştile, ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, prea slăviţi-L tineri, bine-L cuvântaţi popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Domnul vine între ale Sale cu adevărat, cu străină naştere, ca pe cei ce se înstrăinase de la desfătarea Raiului, iarăşi să-i aducă la Sine; să-L primim născându-Se în peşteră.

Iată chemarea noastră vine, să glăsuim cântări de bucurie cu osârdie, şi să cântăm versuri mai-nainte de praznic, Celui ce a încăput în peşteră prea mică.

Precum s-a jurat Domnul, iată a plinit; din seminţia lui David dându-ne nouă pe a Sa Maică Fecioară, din care Prunc cu trup S-a născut în cetatea Vitleemului, mai presus de cuvânt.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Cântarea a 8-a

Irmos: De care se înfricoşează îngerii, şi toate oştile, ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, prea slăviţi-L tineri, bine-L cuvântaţi popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Lăudat să fie Ignatie, mai-marele preot, îndoit încununându-se ca un mucenic şi păstor; că pătimind acesta pentru dragostea lui Dumnezeu, dorind ca să fie iubit, nu s-a lepădat a pătimi.

Însetat fiind de paharul patimii lui Hristos, legat ai alergat înţelepte Ignatie, şi ajungând la privelişte, n-ai încetat strigând: Însetez de moarte, ca să-mi fie sete de Hristos în veci.

Cu alergările credinţei ca un soare pământul bărbăteşte ai înconjurat, de la marginile Cerului, şi apunând fără apunere de pe pământ către Hristos, străluceşti lumii lumina nestricăciunii.

Ţărâna lepădând, fără materie către Cel ce este, mintea ţi-ai ridicat, dorind de Cel dorit; că El este dorirea cea de-a pururea şi cu adevărat viaţa şi paza celor ce sunt.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Treimea, ceea ce este Unime după Fiinţă, să Se laude; Unimea, ceea ce este Treime în Feţe, să Se cinstească; ca ceea ce este Una după fire, şi în trei Feţe, nedespărţită şi neamestecată.

Şi acum..., a Născătoarei

Steaua Hristos a răsărit din Iacov, şi magii împreună aleargă în cetatea Vitleemului, să laude, să cinstească şi să se închine, celui ce S-a născut din pântecele curatei Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De care se înfricoşează îngerii, şi toate oştile, ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, prea slăviţi-L tineri, bine-L cuvântaţi popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 9-a

Irmos: Izvorul cel primitor de viaţă, şi pururea curgător, sfeşnicul darului celui de lumină purtător, Biserica cea însufleţită, cortul cel prea curat, care este mai desfătată decât cerurile şi decât pământul, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii o slăvim.

Cu patriarhii, cu toţi drepţii, şi cu sfinţii prooroci să săltăm; că Domnul Iisus se naşte din Fecioară, Mântuitorul, luminarea, viaţa, mântuirea, acum în cetatea lui David.

Iată uşile cele dinainte ale dumnezeieştii întrupării Cuvântului, tuturor s-au deschis arătat; ceruri bucuraţi-vă! Îngeri săltaţi! Şi să se veselească pământul cu oamenii, cu păstorii şi cu magii, întru duhul.

Alabastrul cel înţelegător, Fecioara, poartă pe Hristos ca pe nişte mir nedeşertat, şi vine în peşteră cu duhul să-L deşerte arătat, ca să umple sufletele noastre de bună mireasma Lui.

Alt Canon, al Sfântului Ignatie

Cântarea a 9-a

Irmos: Izvorul cel primitor de viaţă...

Purtătorul de Dumnezeu ne-a ospătat pe noi, şi ne-a pus înainte sfinţitele sale patimi. Veniţi iubitorilor de mucenici, cu sfinţenie culegând flori de taină, din frumoase cântări, să ne încununăm capetele.

Sfinţită haina ta, prea sfinţite, mai sfinţită o ai făcut cu patimile; pentru aceasta şi cunună îndoită luând, cu mucenicii şi cu păstorii, lauzi sfinţite mucenice, pe Hristos Dumnezeul nostru.

Grâu curat al lui Dumnezeu sunt, ai zis, şi prin dinţii fiarelor voi să mă macin; ca cu sfinţenie sfârşindu-mă, să mă fac pâine curată lui Dumnezeu, celui dorit, de care dorind, nu mă tem de moarte.

Ca un nebăgător în seamă de cele de jos Ignatie, şi slujitor tainelor celor de sus, ai săvârşit jertfa cea fără prihană, şi săvârşindu-te, te-ai jertfit pe tine însuți prin mucenicie, şi la fiare şi la foc te-ai gătit.

Slavă...

Lumina cea fără început, viaţa noastră, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, în trei Feţe şi întru o Dumnezeire mai presus de fiinţă, pururea să se slăvească, Dumnezeiasca Treime, cea singură prin Sine, cea de o Fiinţă şi întocmai cinstită.

Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, curată cetatea lui Dumnezeu cea însufleţită, întru care Dumnezeu a încăpea bine a voit; că nelăsând cele de sus, la tine S-a pogorât ca ploaia pe pământ, de Dumnezeu Născătoare, şi în cetatea Vitleemului, Prunc S-a născut.

Irmos: Izvorul cel primitor de viață, şi pururea curgător, sfeşnicul darului celui de lumină purtător, Biserica cea însufleţită, cortul cel prea curat, care este mai desfătată decât cerurile şi decât pământul, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii o slăvim.

Luminânda înainte-prăznuirii:

Podobie: Cercetatu-nea pe noi...

Găteşte-te Vitleeme, peşteră împodobeşte, şi primeşte iesle pe Dumnezeu cel necuprins, care Se cuprinde după trup; că vine să Se nască, precum bine a voit.

Alta a Sfântului:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Grâu sunt, ai zis, al lui Dumnezeu şi Mântuitorului, şi mi se cade acum să mă macin prin dinţii fiarelor, purtătorule de Dumnezeu Ignatie; ca pâine dulce şi curată să mă arăt Sfintei Treimi. Căreia stându-i înainte, adu-ţi aminte, prea înţelepte, pentru cei ce săvârşesc pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ierarhe şi mucenice.

Slavă...

Ca un rănit cu râvna dragostei Domnului tău: A mea dragoste Hristos, ai strigat, s-a răstignit voind; pentru aceasta însetez, ca să-mi fie sete, şi vieţuind doresc, ca să fiu dorit; al căruia ca să mă fac părtaş poftesc, şi patimii şi Împărăţiei Lui.

Şi acum..., a înainte-prăznuirii

Cântări acum să aducem înainte-prăznuirii Naşterii; că merge şi se apropie Hristos în Vitleem să Se nască ca un om din Fecioară, şi să Se arate Prunc în scutece înfăşat, Cel ce este mai-nainte de veci.

La Laude

Stihirile înainte-prăznuirii pe 4, după Alfa Vita, făcut de Roman cântăreţul, glasul 6-lea, singură Podobia:

Îngereştile puteri mergeţi înainte, cei din Vitleem bine gătiţi ieslea; că Cuvântul se naşte, înţelepciunea înainte merge. Primeşte închinăciune Biserică, şi spre bucuria Născătoarei de Dumnezeu, popoare să zicem: Binecuvântat eşti Cel ce vii, Dumnezeul nostru slavă Ție.

Munţii să pice dulceaţă, că iată vine Dumnezeu de la miazăzi, neamuri plecaţi-vă, bucuraţi-vă prooroci, patriarhi săltaţi, oameni dănţuiţi dumnezeieşte; Domnul cel tare şi mare, Hristos se naşte, Împăratul Cerurilor pe pământ vine.

De pe pământ înălţând pe oameni, Ziditorul vine, înnoind iarăşi chipul cel împărătesc; bucuraţi-vă împreună puterilor de sus, şi cântaţi: Peretele cel din mijloc al vrajbei s-a stricat, venit-a Cel ce Se aştepta; că Dumnezeu om se face, Împăratul lui Israil, Hristos vine.

Veniţi credincioşilor să întâmpinăm pe Ziditorul, cel ce vine pe pământ să răsară din Fecioară; cu curăţie să ne luminăm, cu fapte bune să strălucim, cu frică şi cu bucurie să ne gătim; pe Hristos Prunc fiind, să-L vedem cu ochii minții; care ne îndumnezeieşte pe noi oamenii, pentru milostivirea cea multă.

Slavă..., asemenea

Se apropie Hristos, Vitleeme găteşte-te, iată mântuirea neamurilor răsare; bine-ţi împodobeşte ieslea, pe păstori adună, cheamă pe magi de la Persia; oştile minţilor celor fără de trupuri strigă: Împăratul cerurilor, Hristos vine.

Şi acum..., asemenea

Râvna şi focul te va mânca pe tine cel fără minte, amăgitorule cu adevărat, şi al legii clevetitorule; că iată Fecioara, precum Isaia mai-nainte a zis, a avut în pântece, şi în iesle culcă pe Împăratul. Pentru aceasta toţi puternicii cei din seminţia Iudei, lipsesc.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 4-lea, singur glasul:

Vitleeme împodobeşte-te, cântă cetate Sioane, bucură-te pustie, mai-nainte vestind bucuria; că steaua merge înainte în Vitleem, vestind pe Hristos cel ce va să Se nască; şi peştera primeşte pe Cel neîncăput; şi ieslea se găteşte să primească Viaţa cea veşnică. Acestuia toţi să-i cântăm şi să-i strigăm: Mântuieşte sufletele noastre, Iisuse Dumnezeule, cela ce Te-ai întrupat pentru noi.

Stih: Dumnezeu de la amiazăzi va veni, şi Cel Sfânt din munte umbros cu desime.

Hristos cel ce vine arătat Dumnezeul nostru, veni-va, şi nu va zăbovi, din Mireasă neispitită de nuntă Se va arăta; în peşteră şi în ieslea dobitoacelor Se va odihni; şi pe care nu-L încape Cerul, primeşte-L pe Acesta ce va să Se înfeşe cu scutece întru tine; care cu cuvântul ne-a dezlegat pe noi din necuvântare. Steaua vesteşte, magii se închină, păstorii zic cu fluierele, minune înfricoşată văzând; şi îngerii cântă pe pământ, văzând mântuirea neamului nostru.

Stih: Doamne auzit-am auzul Tău, şi m-am temut, Doamne înţeles-am lucrurile Tale, şi m-am spăimântat.

Isaie dănţuieşte, şi primeşte cuvântul lui Dumnezeu. Prooroceşte Fecioarei Maria; rugul va să se aprindă, şi de foc, de raza Dumnezeirii, nu se va arde. Vitleeme împodobeşte-te; deschideţi uşa Edene, şi voi magilor mergeţi să vedeţi mântuirea în iesle înfăşată; pe care steaua L-a arătat deasupra peşterei, pe Domnul Dătătorul de viaţă, cel ce mântuieşte neamul nostru.

Slavă... a sfântului glas 1, a lui Studitul

Stâlpul cel însufleţit şi chipul cel de Duhul insuflat, praznicul cel de peste an a sosit, purtătorule de Dumnezeu Ignatie; care vesteşte învăţăturile tale cele de taină, vitejiile tale şi lupta cea pentru credinţă până la sânge. Fericitul acela şi măritul glas, care a zis: Grâu al lui Dumnezeu sunt, şi prin dinţii fiarelor voi să mă macin. Pentru aceasta următor patimii Hristosului tău fiind, acum roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a înainte-prăznuirii, glas al 6 lea a lui Vizantie

Peşteră bine te împodobeşte, că Mieluşeaua vine, Prunc în pântece purtând pe Hristos; iesle primeşte, pe Acela ce cu cuvântul ne-a dezlegat pe noi pământenii de fapta cea necuvântătoare. Păstori fluierând, mărturisiţi minunea cea înfricoşată, filozofi de la Persia, aur, tămâie şi smirnă, Împăratului aduceţi; că S-a arătat Domnul din Fecioară Maică. Căruia şi plecându-se, ca o slujnică Maica i S-a închinat, şi a zis către Cel ce era în braţele ei: Cum Te-ai semănat întru mine? Sau cum ai răsărit? Mântuitorul meu, şi Dumnezeule.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La ceasuri, Troparul înainte-prăznuirii, Slavă... al sfântului, Şi acum..., a Născătoarei ceasului. După Tatăl nostru..., Condacul înainte-prăznuirii. Acelaşi la toate ceasurile.

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla Duminica Sfinţilor părinţi, înlăuntru înainte-prăznuirii, adică în 20, 21, 22 şi 23 decembrie, cântăm slujba în acest chip:

Sâmbătă seara

La Vecernia cea mică: Stilurile Învierii, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, după obicei.

La Vecernia cea mare. La Doamne strigat-am..., Stihirile Învierii trei, a lui Anatolie 1, şi ale înainte-prăznuirii trei, glas 6, Podobie: Toată nădejdea punându-şi... şi ale Părinţilor trei, glasul şi Podobie aceleaşi: Slavă... Daniil băr-batul doririlor... Şi acum..., a înainte-prăznuirii: Peşteră bine te împodobeşte... Vohod, Prochimenul zilei, şi trei Paremii ale Sfinţilor Părinţi.

La Litie, Stihirile înainte-prăznuirii la rând, a zilei a căreia Duminica aceasta se cântă cele de la Stihoavnă, şi a Părinţilor: Cu razele grăirii... Slavă..., Veniţi

iubitorilor de praznic... Şi acum..., a înainte-prăznuirii: Bine te împodobeşte Vitleeme...

La Stihoavnă, Stihirile Învierii, Slavă... a sfinţilor: Bucuraţi-vă prooroci cinstiţi... Şi acum..., a înainte-prăznuirii: Iată s-a apropiat vremea mântuirii... La binecuvântarea pâinilor, Troparul: Născătoare de Dumnezeu fecioară... de două ori, şi al Părinţilor odată.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Învierii de două ori, Slavă... al Părinţilor, Şi acum..., al înainte-prăznuirii: Gătește-te Vitleeme. Deci obişnuitele Catisme. Şi Sedelnele Învierii toate cu ale Născătoarei lor. Apoi, fericiți cei fără prihană, Troparele: Soborul îngeresc... Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului. Toată suflarea să laude pe Domnul... Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos..., şi Stihira Învierii. Canonul Învierii cu Irmosul pe 4, al Înainte prăznuirii pe 4, şi al Părinţilor pe 6. Catavasiile: Hristos se naşte slăviţi-l... După a treia Cântare Ipacoi glas 8: Îngerul a răcorit cuptorul... şi citire. După a 6-a Cântare, Condac glas 1 Podobie: Ceata îngerească...: Veseleşte-te Vitleeme..., Şi Icos. După a 9-a Cântare, Luminânda Învierii, Slavă... a Părinţilor, Şi acum... a înainte-prăznuirii, La Laude. Stihirile Învierii 4, şi ale Părinţilor pe 4. Slavă... a Părinţilor: Adunarea învăţăturilor legii... Şi acum...: Prea binecuvântată eşti... Slavoslovia cea mare; Troparul învierii numai. Ecteniile şi Otpustul Slavă..., Şi acum..., Stihira Evangheliei. Ceasul întâi, apoi Otpustul deplin.

La Liturghie

Fericirile glasului pe 4, din Canonul Părinţilor Cântarea a 3-a pe 4, şi al Înainte prăznuirii, Cântarea a 6-a pe 4 După Vohod Troparul învierii, al Părinţilor, şi al înainte-prăznuirii. Slavă... Condacul părinţilor, Şi acum..., al Înainte prăznuirii. Apostolul şi Evanghelia părinţilor; iar a Duminicii rândului, se lasă. Chinonicul; Lăudaţi pe Domnul din ceruri... Altul: Bucuraţi-vă dreptii întru Domnul...

Vezi: Pentru înainte prăznuirea Naşterii lui Hristos, ni se cuvine a şti că de la 20 decembrie, se începe înainte prăznuirea. Deci postul este, iar metanii în Biserică nu se fac.

În această lună (ianuarie), ziua a douăzeci şi noua - Aducerea moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Minei)

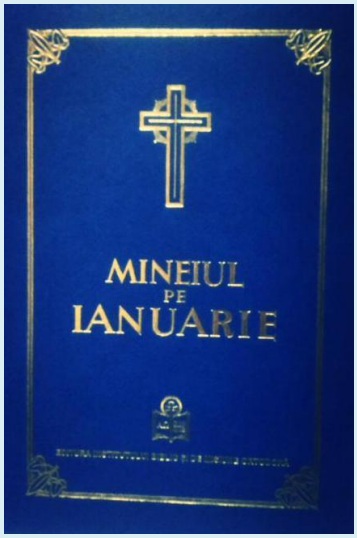

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6 glas 4:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Făcându-te următor prea ales al cuvântătorilor de Dumnezeu, ai urmat urmelor acelora. Pornindu-te de la răsărit şi arătându-te la apus, luminând cu strălucirile dumnezeieştii propovăduiri, unde ai şi apus din lume, şi ai răsărit la Dumnezeu încununat cu lumina darului, prea înţelepte. (de două ori)

Moaştele tale purtătorule de Dumnezeu prea înţelepte, iarăşi cu cinste s-au dat cetăţii tale, sfinţindu-te mai luminat prin pătimire şi prin dar strălucindu-te, ni s-a făcut nouă întoarcerea lor pricinuitoare de prăznuire, umplând de veselie şi de bucurie insuflată de Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă te cinstesc pe tine sfinţite mucenice Ignatie. (de două ori)

Luminând ca soarele, ai luminat marginile lumii cu razele Duhului, apărând fierbinte cu luminile cuvintelor tale, şi scriind cu adevărat învăţăturile bunei credinţe. Drept aceea te-ai făcut prea fericite şi hrană Stăpânului, celui ce hrăneşte toate cu bunătate neîncetată.

De la răsărit la apusuri ai strălucit mai întâi, ca un luceafăr prea luminos, Ignatie; iar acum la întoarcerea dumnezeieştilor moaşte, de la apus ai întins razele pe pământ. Pentru aceasta roagă-te, să se mântuiască din stricăciune şi din primejdii, cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea ta cea pururea cinstită.

Slavă..., glas 8, a lui Anatolie

Purtătorule de Dumnezeu Ignatie, de doritul tău Hristos, în braţe primindu-te, ai luat plata lucrării de sfinţenie a Evangheliei lui Hristos, ca să te sfârşeşti prin sânge. Pentru aceasta grâu făcându-te a Lucrătorului de pământ, celui fără de moarte, prin dinţii fiarelor te-ai măcinat, şi pâine dulce Lui te-ai arătat. Roagă-te pentru noi, pătimitorule, fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Mântuieşte-mă prea curată Stăpână, ceea ce negrăit ai născut pe Mântuitorul Hristos, că numai pe tine te am folositoare şi zid nesfărâmat, acoperământ şi veselie şi dumnezeiească mângâiere sufletului meu. Ci tu mă izbăveşte de viermele cel neadormit şi de focul cel veşnic, Maica lui Hristos Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Ce priveală este aceasta ce se vede, care se arată o Stăpâne? Cel ce cuprinzi toată lumea, Te spânzuri pe lemn şi Te omori, Cel ce dai viaţă tuturor? Plângând Născătoarea de Dumnezeu zicea, când a văzut înălţat pe Cruce, pe Cel ce a strălucit dintr-însa fără sămânţă, Dumnezeu şi Om.

Stihoavna din Octoih

Slavă... glas 1, a lut Studit

O sufletul tău cel tare şi de diamant, vrednicule de fericire Ignatie! Că tu către Cel dorit al tău, cu adevărat neslăbit dor având ai grăit: Nu este întru mine foc iubitor de uscăciune, ci mai ales apă vie şi grăitoare întru mine este înăuntrul meu, zicându-mi mie: Vino la Tatăl. Pentru aceasta cu Dumnezeiescul Duh fiind aprins,

ai ales fiarele, ca să te despartă mai curând pe tine din lume, şi la doritul tău Hristos să te trimită; pe care roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum...

Curată ceea ce primeşti rugăciunile păcătoşilor şi nu treci cu vederea suspinurile celor scârbiţi, roagă-te Celui născut din curate sângiurile tale, să ne mântuim noi, Preasfântă Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Stând lângă Crucea Fiului şi Dumnezeului tău, şi socotind îndelungă răbdarea Lui, Maică curată tânguindu-te strigai: Vai mie Fiul meu prea dulce! Pentru ce pătimeşti acestea fără dreptate? Cuvinte al lui Dumnezeu, ca să mântuieşti neamul omenesc.

Tropar, glas 8: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih şi al sfântului pe 6.

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glas 4

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Îndreptând către bunătate viaţa mea, luminează-mă cu lumina darului, care locuieşte întru tine, purtătorule de Dumnezeu Ignatie, şi tulburarea patimilor cu rugăciunile tale risipeşte-o.

Arătatu-te-ai ca un pământ prea roditor, care rodeşte însutit sămânţa lui Hristos, Celui ce adapă sufletele cu ploaia Duhului, purtătorule de Dumnezeu Ignatie.

Stăpânul şi Dumnezeul a toată lumea, cunoscând cu puterea Sa cea mai înainte văzătoare bunătatea sufletului tău, purtătorule de Dumnezeu Ignatie, te-a luminat cu razele Duhului cele dumnezeieşte strălucitoare.

Slavă...

Luminându-te cu razele Soarelui celui înţelegător, prea înţelepte, te-ai pornit de la răsărit ca soarele cel simţitor, luminând cu propovăduirea ta întunericul apusului.

Şi acum..., a Născătoarei

Născut-ai prea curată pe Unul din Treimea cea mai presus de Dumnezeire, care S-a arătat din tine asemenea cu noi în trup, cu bunăvoirea Tatălui, şi cu împreună lucrarea Preasfântului Duh, Mireasă dumnezeiască.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veseleasca-se de Tine...

Fiindu-mi gândul rănit de cumplitele patimi ale trupului, vindecă-mi-l, o Ignatie mucenice al lui Hristos, pururea pomenite.

Ştiindu-te bine Hristos, că eşti la un gând cu apostolii, te-a pus învăţător bisericilor, ca să le luminezi cu lumina cea dumnezeiască.

Slavă...

Văzând omorât pentru tine, pe Dătătorul de viaţă, ai alergat ca să suferi cu dragoste moarte pentru Dânsul, Ignatie.

Şi acum..., a Născătoarei

Curăţindu-te mai înainte prin Duhul, o Curată! Ai născut pe Cuvântul Tatălui, spre facerea de bine a firii celei cuvântătoare.

Irmosul: Veselească-se de Tine, Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea, şi întărirea.

Sedealna glas 3:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Fiind luminat de Dumnezeiescul Duh, cu îndrăzneală păstorească ai ruşinat vitejeşte semeţia cea tirănească, şi trecând peste noianul înşelăciunii, ai ajuns către limanul cel dumnezeiesc, părinte cuvioase. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

De dumnezeiasca fire nedespărţindu-Se, trup S-a făcut în pântecele tău. Şi Dumnezeu a rămas, după ce S-a făcut Om, Cela ce după naştere, ca şi mai înainte de naştere Maică Fecioară prea curată pe tine te-a păzit, însuşi Domnul. Pe care cu osârdie roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua cea nespurcată a Cuvântului, Maica Fecioara cea nestricată, văzând pe Cruce răstignit pe Cel ce a odrăslit dintr-însa fără dureri, ca o Maică tânguindu-se striga: Vai mie Fiul meu! Cum pătimeşti? Vrând să scapi pe om din patimi de necinste.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cel ce cu purtarea de nume se numeşte purtător de Dumnezeu; fiindcă întru Hristos s-a îmbrăcat prin vieţuire, pe toţi îndeamnă luminat să primească tărie de mucenici, pentru dragostea cununilor.

Fiind întărit Ignatie cu puterea Celui ce S-a pironit pe Cruce pentru tine, purtătorule de Dumnezeu, ai îndemnat fiarele, ca să te despartă de lume, către dragostea cea dorită de tine.

Iubind frumuseţea Stăpânului, şi având către Dânsul dorire neslăbită, mucenice, cu osârdie ai râvnit patimilor Lui, purtătorule de Dumnezeu Ignatie.

Slavă...

Fiind înfrumuseţat cu mohorâciunea sângiurilor tale, mucenice, străluceşti şi cu ungerea preoţiei ca un arhiereu, strigând lui Hristos cu mulţumire: Slavă puterii Tale, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Cela ce cu putere dumnezeiască zideşte toate din nefiinţă, S-a născut din tine, Maică a lui Dumnezeu, luminând lumea luminat cu razele Dumnezeirii, şi cu strălucirile cunoştinţei de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Acum privind tu faţa lui Hristos către faţă Ignatie, fiind oglinzile cu adevărat dezlegate, te-ai împreunat cu dorirea ta.

Tras-ai luminare din Izvorul cel dătător de lumină Ignatie, căci apucându-te Hristos cu prea curatele Sale mâini, te-a sfinţit.

Slavă...

Având minte luminată de Duhul lui Dumnezeu Ignatie, ai scris legile darului ca nişte lespezi scrise de Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

De sus ţi-a strigat ţie îngerul glas cu bucurie, Născătoare de Dumnezeu, vestindu-ţi negrăit zămislirea Stăpânului.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi ţie cu glas...

Având înţelepciunea lui Dumnezeu cea înfiinţată, ai risipit dogmele înţelepciunii elineşti, şi cu sunet ai surpat peretele cel din mijloc al înşelăciunii, sfinţite tăinuitorule.

Nu înceta a te ruga, prea fericite, pentru cei ce-ţi săvârşesc pomenirea, să se mântuiască de supărări cumplite, şi de primejdie, arătându-te preot bine primit.

Slavă...

Încuviinţat ai fost cu bărbăţia, şi cu înţelepciunea, cuvioase, şi cu lumina dreptăţii, şi a curăţiei, purtătorule de Dumnezeu, mucenice, şi cu frumuseţea bunătăţilor te-ai arătat împodobit.

Şi acum..., a Născătoarei

Singură pe tine în mijlocul spinilor aflându-te Mirele Cuvântul, ca pe un crin curat, şi floare din văi, iese din pântecele tău, o Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

De la răsărit astăzi a răsărit, şi toată făptura luminându-o cu învăţăturile, prin mucenicie s-a împodobit, de Dumnezeu purtătorul şi dumnezeiescul Ignatie.

Icos: Pe Ieremia, Dumnezeu din pântece sfinţindu-l, şi mai înainte de naştere cunoscându-l ca un mai înainte cunoscător, vas a fi el Sfântului Duh, l-a umplut de acesta de îndată din viaţa tinereţelor, şi prooroc şi propovăduitor pe acesta l-a rânduit, ca să propovăduiască tuturor sfântă venirea Lui pe pământ. Însă născându-se şi însuşi Dumnezeu din Fecioară, şi la propovăduire mergând, a aflat din pruncie ucenic vrednic darului Său, pe purtătorul de Dumnezeu, şi dumnezeiescul Ignatie.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi noua, aducerea moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu.

Stih: Har fie Ignatie leilor celor de sânge vărsători.
Căci parte din trupul tău au lăsat şi credincioşilor celor iubitori,
În a douăzeci şi noua zi s-a întâmplat;
Mutarea lui Ignatie cel lăudat.

Acesta făcându-se diadoh apostolilor, a fost al doilea episcop al Antiohiei. Şi fiind împreună cu Policarp, episcopul Smirnei, ucenic evanghelistului Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, a fost adus înaintea lui Traian împăratul, şi răbdând tot felul de încercări de munci, şi toate biruindu-le, a fost trimis la Roma să se lupte cu fiarele, care dacă se făcu, îl şi mâncară. Iar nişte creştini îi luară cinstitele şi sfintele rămăşiţe de moaşte şi le aduseră de la Roma la Antiohia, şi le dăruiră fraţilor, ca un dar dorit; care cu toată cinstea le-au aşezat în pământ. Pentru care Biserica îi prăznuieşte pomenirea cu bucurie.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şapte mucenici, ce s-au săvârşit în Samosate: Filoteiu, Iperehie, Aviv, Iulian, Romano, Iacov şi Parigorie.

Stih: Şapte capete mucenicеşti s-au pironit,
Pentru Cuvântul cel ce pe Cruce a pătimit.

Aceştia făcându-se ostaşii lui Hristos, şi înfruntând rătăcirea, le zdrobiră braţele şi coapsele cu toiege groase. De aceea îi strujiră fără de milă; şi primind lanţuri grele în grumajii lor, îi băgară în temniţă, şi iarăşi scoţându-i, fură strujiţi şi spânzuraţi, şi pironindu-le capetele cu piroane de fier, şi-au dat sufletele la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Siluan episcopul, Luca diaconul şi Mochie citeţul.

Stih: Siluan, Luca împreună cu Mochie cel cinstit.
Şi pornirile sălbaticilor lei le-au tâmpit.

Împărăţind Numerian, era goană asupra creştinilor, atunci s-a dat în ştire maimarelui cetăţii Emesinilor, pentru Sfântul Părintele nostru Siluan episcopul acestei cetăţi, şi îndată fu prins, şi împreună cu dânsul Luca diaconul, şi Mochie citeţul, şi stătură legaţi înaintea stăpânitorului, pe care cercetându-i cu amă-nuntul, şi auzind

că mărturisesc pe Hristos Dumnezeu adevărat, şi anatematesi pe cei ce slujeau idolilor, cu multă urgie şi mânie se porni, şi neputând să-i plece cu amăgiri, îi bătură foarte rău, şi băgându-i în temniţă, îi chinuia cu foamea. Deci peste puţine zile dându-le iarăşi strânsori, şi iarăşi bătându-i şi închizându-i, şi secându-i cu foamea şi cu setea, judecă asupra lor, să se dea la luptă cu fiarele. Deci scoţând pe sfinţi la privirea poporului, şi lăsându-se slobode multe feluri de fiare, se rugară sfinţii lui Dumnezeu, ca să se săvârşească acolo. Şi îndată Dumnezeu luă sufletele slugilor sale. Atunci fiarele cele sălbatice sfiindu-se de moaştele sfinţilor, s-au dat în lături neatingându-se nicidecum. Şi după ce a înnoptat, i-au luat nişte creştini, şi i-au îngropat cu cinste, mulţumind lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Sarvil şi Vevea sora sa, care au pătimit în Edesa.

Stih: Sarvil spurcatele jertfe lăsând,
Lui Hristos împreună cu soru-sa s-au adus jertfă voind.

Aceştia au fost în zilele împăratului Traian. Deci Sfântul Sarvil era popă drăceştii înşelăciuni, şi slujitor al necuratelor jertfe. Şi oarecând făcându-se praznic dracilor, şi fiind după obicei mai mare fruntaş spurcatelor acelora jertfe, fu dojenit şi înfruntat de episcopul Varsemeu, ca cela ce era pricină pierzării a multora, care cu darul lui Hristos se umili, şi înduplecându-se la cuvintele episcopului, veni la credinţa lui Hristos, împreună cu soru-sa Vevea, şi se botezară de episcopul.

De care lucru fu adus Sfântul Sarvil la întrebare la Lisie ighemonul, şi întâi fu bătut cu toiege, apoi zdrumicat cu săbii, şi mai peste puţin strujit pe obraz, şi legându-i mâinile înapoi, îl bătură pe pântece, şi-l spânzurară de o mână şi iarăşi îl bătură şi-l strujiră. Şi-l arseră pe multe părţi ale trupului. Şi pe urmă luă cununa muceniciei, punându-l în teasc, şi strângându-l cu vârteje muncitorii, cu fierăstrău îl fierăstruiră de la cap, apoi îi tăiară capul. Asemenea a pătimit şi soru-sa din porunca ighemonului.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Varsemeu, episcopul Edesiei.

Stih: Dând Varsemeu pământului trupul cel îngreuiat.
Cu cei ce rabdă greutatea zilei s-a împreunat.

Acesta precum s-a scris, fiind pricină sufleteştii mântuiri lui Sarvil, botezându-l, a fost pârât la ighemonul Lisie, şi mărturisind pe Hristos, fu bătut foarte rău. De

aceea venind scrisori împărăteşti, să înceteze gonirea, se mântui de la închisoare, şi mergând la episcopia sa, şi mulţumind lui Dumnezeu, către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Afraat

Stih: Afraat cel ce cu trupul este mort, şi vieţuind,
În veci vieţuieşte mort fără suflare fiind.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Achipsima.

Stih: Achipsima bucurându-se de trup s-a dezbrăcat,
Care cu cele de moarte îmbrăcându-se în pământ a intrat,

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Dimitrie Hiotul, care a pătimit la anul una mie opt sute doi.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Fiind înfrumuseţat cu mirul cel dumnezeiesc al preoţiei, şi împodobit cu sângele muceniciei, despre amândouă părţile te-ai arătat luminos cuvioase strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul meu şi Domnul.

Cu punere de lege luminând toată lumea, cu pâine cerească ai hrănit pe credincioşii care strigau Stăpânului tău: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Cu străluciri dătătoare de raze luminându-te, prea fericite, şi cu vărsare de lumină de la începerea luminii strălucindu-te, cu bucurie ai luat desfătarea cea cerească, purtătorule de Dumnezeu Ignatie, lauda mucenicilor.

Slavă...

Grâu fiind a lui Dumnezeu, precum ai zis, prea lăudate, te-ai măcinat de măselele fiarelor, mucenice, şi te-ai făcut pâine prea curată, Celui ce cu dumnezeiască bunătate hrăneşte toată lumea.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti lăcaş sfinţit şi dumnezeiesc al Celui Preaînalt, bucură-te. Că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Bine eşti cuvântată tu între femei, prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stând înaintea judecăţii, înţelepte, cu curăţia gândului, şi cu luminarea cugetului, Dumnezeu ai cuvântat pe Treimea cea nezidită, neîngrozindu-te sfinţite de cruzimea scaunelor celor tirăneşti, ci strigai: Toate făpturile lăudaţi pe Domnul.

Îndreptându-ţi gândul înţelepţeşte cu dumnezeieştile dogme fericite Ignatie, cu râurile înţelepciunii ai înecat de tot pe tiranul cel făţarnic, şi părtinitorul înşelăciunii, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Luminându-te cu lumina Dumnezeirii cea nemărginită, mucenice nebiruite, ai risipit întunericul cel nestatornic al nedumnezeirii, trimiţând cărţi luminoase, celor ce cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei

De mânia şi de căscările fiarelor nu te-ai temut dumnezeiescule Ignatie, căci răsărind din Fecioară puterea Celui Preaînalt, te-a îmbrăcat pe tine cu toată într-armarea Crucii. Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, în groapă, gurile leilor cele deschise le-a încuiat; iar tinerii cei iubitori de cucernicie, puterea focului au stins, încingându-se cu fapta cea bună şi strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Dragostea cea dumnezeiască biruindu-ţi sufletul tău, fericite, grijile lumii cele materialnice le-a ars cu foc nematerialnic, şi te-a aşezat purtător de cunună înaintea doririi celei desăvârşite.

La liman luminos şi prea liniştit te-ai aşezat, purtătorule de Dumnezeu Ignatie, scăpând de furtuna valurilor şi de năvălirea fiarelor celor sălbatice şi ucigătoare, şi acum luminându-te te îndulceşti întru desfătarea cea veşnică.

Fiind împodobit cu cunună de multe feluri, eşti încuviinţat, învăţătorule de cele sfinte. Că întru tine s-a adunat lauda preoţiei şi a muceniciei. Şi prin amândouă, ca un părtaş al Stăpânului tău, te-ai slăvit împreună cu Dânsul.

Slavă...

Ca unul ce eşti arătător de cele sfinte, având îndrăzneală către Stăpânul şi Dumnezeu, roagă-L acum, să se mântuiască de supărări, cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta, Ignatie.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca una ce eşti mai desfătată decât cerurile, şi mai sfântă decât Heruvimii, şi mai cinstită decât toată făptura, ai născut pe Dumnezeu, Cel ce şade în Sânurile Tatălui, purtându-L în braţele tale, Preacurată.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine Fecioară, muntele cel netăiat, s-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta bucurându-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Purtătorule de Dumnezeu Ignatie, sfinţite mucenice prea fericite, izbăveşte de toată scârba şi stricăciunea vrăjmaşului, pe cei ce cu dragoste prăznuiesc întoarcerea ta cea luminată, dându-le iertare de greşeli, ca unul ce ai luat putere de la Hristos Mântuitorul.

A Născătoarei

Fecioară Născătoare de Dumnezeu, tu ai născut negrăit în două voi, şi în două firi, şi într-un Ipostas pe Dumnezeu, cel ce a sărăcit pentru noi până la Cruce, răstignindu-Se din voia Sa, şi nouă ne-a dăruit bogăţia Dumnezeirii, prea curată Fecioară.

Stihoavna din Octoih.

Slavă... glas 1, a lui Studitu

Stâlpul cel însufleţit, şi chipul cel de Duhul insuflat, praznicul cel de peste ani a sosit, purtătorule de Dumnezeu Ignatie, care învăţăturile tale cele de taină şi vitejiile tale propovăduieşte, starea împotrivă cea pentru credinţă, până la sânge, fericitul acela şi pururea lăudatul glas, care ai zis: Că grâu al lui Dumnezeu sunt şi prin dinţii fiarelor voi să mă macin. Pentru aceasta următor patimii Hristosului tău fiind, acum roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Tămăduieşte, Prealăudată sufletul meu care boleşte cumplit de patimi prea rele, ceea ce ai născut pe Hristos, Doctorul şi Mântuitorul tuturor, pe Cel ce vindecă toată slăbiciunea, care a rănit cugetul cel rău al diavolului, şi pe noi din moarte ne-a izbăvit.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea

Văzând Fecioara junghierea Ta cea fără dreptate Hristoase, tânguindu-se, striga Ţie: Fiul meu prea dulce, cum mori fără dreptate? Cum Te spânzuri pe lemn, Cela ce tot pământul l-ai spânzurat pe ape? Nu mă lăsa singură Făcătorule de bine, mult-Milostive, pe mine Maica şi slujnica Ta, rogu-mă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Octoih şi din Canonul Sfântului, Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimen glasul al 7-lea: Veseli-se-va dreptul de Domnul... Stih: Auzi Dumnezeule glasul meu... Apostolul, către Evrei: Fraţilor, aduceţi-vă aminte de zilele cele mai dinainte... Aliluia, glasul al 4-lea: Dreptul ca finicul va înflori... Evanghelia de la Marcu: În vremea aceea, venit-a Iisus şi ucenicii Lui în Capernaum... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi...

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei (20 decembrie)

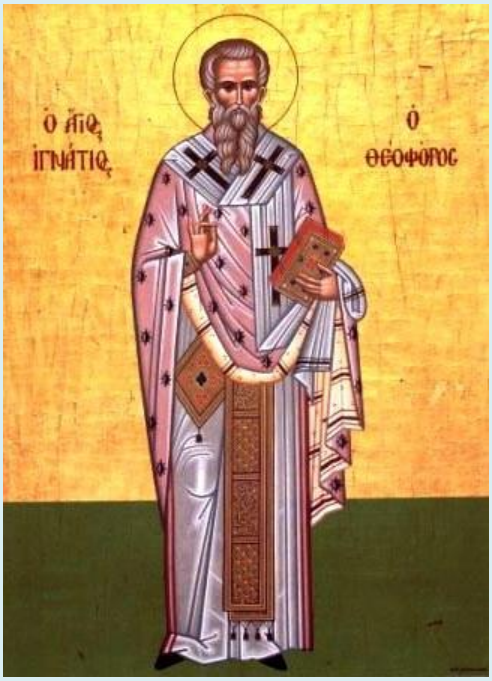

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, celui ce a făcut minunate semne cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel; că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminat prăznuind să ne ospătăm, că mucenicul Ignatie cu sfinţenie cheamă Biserica lui Hristos la pătimirea lui, cea mult lăudată.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta cea mărită toţi o cinstim, prea fericite Ignatie şi cu psalmi slăvim pe Cel ce a încununat prea cinstitul tău creştet, binecuvântatule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminător prea strălucitor al Bisericii fiind, Sfinte Ignatie, luminezi toate marginile pământului şi Apusul îl luminezi, venind de la Răsărit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primejdiilor, pe care apostolul Pavel le-a îndurat în tot locul, urmând, Sfinte Ignatie, chiar legat fiind, nu ai căzut în amorţeală, ci ai întărit cu multe epistole Biserica lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Treime mai presus de fiinţă, Unime în Trei Ipostasuri, mântuieşte şi miluieşte pe cei ce strigă Ţie cu credinţă: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Făcătorule!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Edenule, împodobeşte-te, că Efrata s-a gătit pentru Ziditorul, cel ce vine să Se nască din Fecioara Maică, în peştera Betleemului, din milostivirea Lui cea multă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Piatra pe care nu au socotit-o ziditorii, aceasta a ajuns în capul unghiului. Aceasta este piatra pe care a întărit Hristos Biserica Sa, pe care a răscumpărat-o din păgâni.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chip al sfinţitei Pătimiri te-ai arătat, fericite, stâlp al răbdării şi îndreptare a bărbăţiei, turn al Bisericii, sprijin al credinţei şi pildă a faptei bune, încununându-te cu cinstite pătimiri întru Hristos.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu adevărat cu nume potrivit ai fost numit purtător de Dumnezeu, părinte; că încă de pe când erai prunc te-ai aflat purtat de mâinile Domnului, cel ce a strigat către noi: să fiţi Mie ca pruncul acesta!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Care loc nu s-a sfinţit cu patimile tale? În care loc îndepărtat nu te-ai făcut cunoscut, mucenice? Sau mai ales, care temniţă nu te-a primit legat pe tine, mucenice al lui Hristos? Că dumnezeiasca râvnă te-a înflăcărat pe tine.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grâu curat lui Dumnezeu sunt, ai strigat, părinte; mă grăbesc să fiu măcinat de fiarele sălbatice; să fie sfărâmate oasele mele; să fie mâncate mădularele mele şi mâncare fiarelor să fiu, ca să mă arăt lui Hristos pâine curată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unei Singure Dumnezeiri mă închin, ca unui singur început şi sfârşit al tuturor celor ce sunt şi celor ce au să fie: Tatălui celui Nenăscut, Fiului celui Născut fără de ani şi Duhului celui Drept, care din Tatăl purcede.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vino Isaia şi strigă: iată, Fecioara are în pântece pe Izbăvitorul lumii şi Îl naşte în peşteră. Şi numele Celui ce Se va naşte va fi Iisus, Dumnezeu este cu noi, Emmanuel, Savaot.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului ai propovăduit, strigând: atunci când se vor apropia anii Te vei cunoaşte; când va veni vremea Te vei arăta. Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminat-ai cu raza chinurilor tale pământul, sfinţite Ignatie, fiind dus legat; că înconjurând ca soarele cu razele muceniciei de la Răsărit tot Apusul, toată lumea ai luminat-o.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind legat ca şi apostolul Pavel, ai pornit la Roma, împreună cu fiarele cele cuvântătoare, înţelepte Ignatie; dar chiar legat fiind, n-ai încetat a întări Biserica, scriind tuturor ierarhilor lui Hristos, de prin cetăţi, să aibă îndrăzneală.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Al lui Hristos mă sârguiesc a fi, după Hristos singur doresc, că sunt cu totul al lui Hristos, strigat-ai, pătimitorule: pe Dânsul Îl urmez, la El mă grăbesc să ajung. Pentru aceasta foc şi sabie şi fiare, pe toate le rabd, ca să-L dobândesc pe El.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săvârşit-ai lupta cu sufletul arzător, mucenice, cel cu sufletul tare, fiind rănit de dragostea Celui iubit al tău; că Hristos a fost dragostea ta, întru care odihnindu-te şi pe care urmându-L, ai răbdat toate primejdiile cele grele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să prea slăvim, credincioşilor, Treimea cea întru Unime, strigând către Dânsa, cu glasuri fără tăcere: Treime Sfântă, căreia întru Unime ne închinăm şi întru Treime neamestecată eşti prea lăudată, Slavă Ţie, Treime de O Fiinţă!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bine ai voit a Te naşte pentru noi în peşteră pământească, Dumnezeu fiind; sărăcit-ai, Bunule, cu a noastră sărăcie, din milostivire şi ieşind Întrupat din Fecioara, ai rămas Fiu din Tată şi din Mamă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta dă-ne-o nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că alt dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem. Numele Tău numim; că Tu eşti Dumnezeul celor vii şi al celor morţi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arhiereu ca acesta se cădea să fie nouă: înţelept, cuvios, credincios, neîntinat, fără de răutate, striga apostolul Pavel, mai înainte arătând sfinţitul chip al sfinţitelor tale obiceiuri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dreptar nepătat şi chip de bună cucernicie având cetăţuia vieţii tale, părinte, către aceasta ne îndreptăm cei ce dorim să dobândim mărirea cea de demult.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Faptelor apostolului Pavel râvnind, cu cucernicie ai răbdat toate primejdiile lui, sfinţite mucenice, vrednicule de laudă, lumina Răsăritului şi steaua Apusului.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adus legat ca să pătimeşti, arhiereule, robule al lui Hristos, Sfinte Ignatie, ai scris Bisericilor şi cetăţilor, întărind pe toţi întru mărturisire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O cinste a Treimii laud şi mă închin Ei, slăvind o Dumnezeire nedespărţită întru o Fire, în Trei feţe şi întru o Fiinţă pururea cunoscută.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu, asemenea oamenilor făcându-Se, din tine Prunc S-a născut pentru noi, dumnezeiască Mireasă şi a rămas cu totul Neschimbat şi Dumnezeu în Trup S-a văzut, făcându-Se Om.

Cântarea a 6-a

Irmos: Prooroculuі Iona urmând, strig Ţie: scoate viaţa mea din stricăciune, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine, cel ce strig: Slavă Ţie!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte mucenice Ignatie, avut-ai în tine apă vie şi vorbitoare, ca unul ce ai iubit cu adevărat şi cu tărie pe Cel Dorit şi ai aprins cu pricepere focul cel pentru Dânsul.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De ai şi băut paharul lui Hristos, dar ai rămas pururea însetat mai mult de suferinţă decât de viaţă şi ai strigat: nimic nu sunt acestea pentru mine, dacă vreau să ajung a trăi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mărturisirea cugetului tău plinind, nu ai amorţit văzând năvălirile fiarelor, nu te-ai înfricoşat vrând a fi măcinat ca grâul, de dinţii lor.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prigonirile tale cele îndelungate şi lanţurile cele cumplite, suferinţele din Roma şi focul chinurilor ca nimic le-ai socotit, sfinţite mucenice, pentru Cel Dorit al tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Treime mai presus de fiinţă, prea bună Unime, Părinte şi Fiule şi Duhule cel Drept, miluieşte pe cei ce se închină Dumnezeieştii Tale Stăpâniri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împodobeşte-te, Betleeme, găteşte-te Efrata! Cel fără de mamă din Tatăl şi fără de tată din mamă Se poartă în pântece şi Se naşte, mântuindu-ne pe noi.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ziua cea purtătoare de lumină a strălucitoarelor tale nevoinţe vesteşte mai înainte tuturor pe Cel ce S-a născut din Fecioară; că de Acesta însetând şi din dragostea de a te îndulci de El, te-ai grăbit a fi măcinat de fiare. Pentru aceasta de Dumnezeu purtător ai fost numit, Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, mărite.

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii Tăi, cei din cuptor, Mântuitorule, focul nu s-a atins, nici nu i-a supărat. Şi atunci cei trei, ca dintr-o gură, cântau şi binecuvântau, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

N-ai avut în tine foc iubitor de materie, Sfinte Ignatie, ci mai vârtos Apă vie, care ţi-a zis: vino la Tatăl! Apa curgătoare, care ne trece pe noi din viaţă în viaţă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dinţii fiarelor să-mi fie pentru mine, ai zis, săbii, paloşă şi junghiere. Şi pântecele leilor mormânt să-mi fie şi focul să mănânce, mai înainte de stricăciune, rămăşiţele trupului meu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa în trup nu-mi este dragă, că doresc a vieţui întru Duhul. Viaţa mea este Hristos, Dragostea cea dumnezeiască. Spre El mă grăbesc, pe El dorindu-L, Îl iubesc şi pe El mă aştept să-L dobândesc.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dulce este pentru mine moartea, ziceai; plăcute sunt pentru mine, toate durerile chinurilor; fiarele sunt pentru mine desfătare şi acest foc, rouă; nu mai pot să trăiesc! Pentru aceasta mă şi grăbesc a muri, ca să vieţuiesc cu Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să aducem cântare Preasfintei Treimi, slăvind pe Tatăl cel fără de început şi pe Fiul şi pe Duhul cel Drept, o Singură Fiinţă, pe care Întreit să o lăudăm, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel Proorocit de prooroci de demult Se apropie, Prunc din Fecioară născându-Se. Să se bucure Adam şi strămoaşa Eva, că de dureri au fost dezlegaţi şi împreună să dănţuiască proorocul David, tatăl Fecioarei.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Acela de care se înfricoşează îngerii şi toate Oştile, ca pe Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi şi prea slăviţi-L tineri, binecuvântaţi-L popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lăudat să fie Sfântul mucenic Ignatie, dumnezeiescul preot, îndoit încununându-se ca mucenic şi păstor; că acesta, luptând pentru dragostea lui Dumnezeu şi dorind să fie iubit, nu s-a lepădat de pătimiri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însetat fiind de paharul Pătimirii lui Hristos, legat ai mers, înţelepte Ignatie şi ajungând în locul de chinuri, n-ai încetat a striga: însetez după setea de Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căile credinţei bărbăteşte le-ai străbătut, precum străbate soarele pământul, pornind de la marginile cerului şi apunând fără apunere de pe pământ, întru Hristos, străluceşti lumii Lumina nestricăciunii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împovărat fiind de lanţuri ai străbătut pământul, îmbălsămându-ne pe noi, cei de pe pământ, cu luptele tale şi acum după săvârşirea ta, ne umpli de mireasmă, întocmai ca un crin din ţarină şi ca un crin din câmpie.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Treimea, ceea ce este Unime după Fiinţă, să fie lăudată. Unimea, ceea ce este Treime după Ipostasuri să fie cinstită, Una după Fire fiind, dar în Trei Feţe, nedespărţită şi neamestecată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Steaua, Hristos, a Răsărit din Iacob şi magii împreună aleargă în cetatea Betleemului, să laude, să cinstească şi să se închine Celui ce S-a născut din pântecele prea curatei Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 9-a

Irmos: Izvorul cel primitor de viaţă şi pururea curgător, sfeşnicul harului cel de lumină purtător, Biserica Sfinţilor, cortul cel cu totul de aur, ceea ce este mai desfătată decât cerurile şi decât pământul, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii să o mărim.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorul de Dumnezeu, Sfântul sfinţit mucenic Ignatie, ne-a ospătat pe noi, punându-ne înainte sfinţitele sale patimi. Veniţi, iubitorilor de mucenici şi culegând cu sfinţenie florile cele de Taină din frumoasele cântări, să ne încununăm creştetele noastre.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţitul tău veşmânt, prea sfinţite, mai sfinţit l-ai făcut cu pătimirile tale; pentru aceasta şi cunună îndoită luând, cu mucenicii şi cu păstorii lauzi, sfinţite mucenice, pe Hristos, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grâu curat al lui Dumnezeu sunt, ai zis şi prin dinţii fiarelor vreau să fiu măcinat şi cu sfinţenie sfârşindu-mă, să mă fac pâine curată Celui Iubit şi Dumnezeu, după care dorind, nu mă tem de moarte.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nebăgător în seamă al celor de jos, Sfinte Ignatie şi slujitor al Tainelor celor de sus, ca unul ce ai săvârşit jertfa cea fără prihană, te-ai jertfit pe tine însuţi, prin mucenicie şi fiarelor şi focului te-ai pregătit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumina cea fără început, Viaţa noastră: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, în Trei Feţe şi întru o Dumnezeire mai presus de fiinţă, pururea să fie Slăvită, Treimea Una Singură şi de aceeaşi cinste.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bucură-te prea curată, Cetatea lui Dumnezeu cea însufleţită, întru care Dumnezeu a binevoit să încapă; că nelăsând cele de sus, în pântecele tău S-a pogorât, ca ploaia pe pământ, de Dumnezeu Născătoare, înnoindu-mă pe mine.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce

hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

De la Răsărit luminând ca o stea şi cu razele cuvintelor strălucind, ai luminat lumea şi întunericul l-ai împuţinat; şi ca apostolul Pavel, alergarea vitejeşte ţi-ai sfârşit, îndurând primejdii printre păgâni şi în cetăţi. Încă şi ca nişte grâu de dinţii fiarelor ai fost măcinat, fericite, aducându-te jertfă Dumnezeului tău; de Dumnezeu purtătorule, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Fiind preoţit de Hristos Dumnezeu, ai luminat sfinţita ta haină şi ai ajuns cu adevărat la mucenicie, purtătorule de Dumnezeu; că fiarele le-ai întărâtat, ca să te despartă pe tine de lume, urmând întocmai apostolului Pavel cel minunat, mărite. Pentru aceasta şi în Roma ai împlinit, părinte, mărturisirea după vrednicie.

Canon de rugăciune la sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul (29 ianuarie)

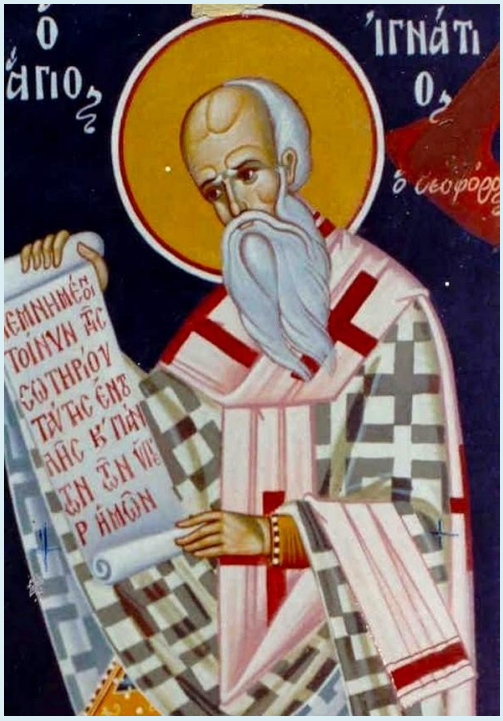

Tropar la sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptând către fapta cea bună viaţa mea, luminează-mă cu lumina harului, care locuieşte întru tine, purtătorule de Dumnezeu, sfinţite mucenice Ignatie şi tulburarea patimilor, cu rugăciunile tale, o risipeşte.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai ca un pământ roditor, care rodeşte însutit sămânţa lui Hristos; a Celui ce adapă sufletele cu ploaia Duhului, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Ignatie.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpânul şi Dumnezeul a toate pricepând cu Puterea Sa, cea mai înainte cunoscătoare, frumuseţea sufletului tău, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Ignatie, te-a luminat cu razele Duhului cele dumnezeiesc strălucitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminat fiind de razele Soarelui celui duhovnicesc, prea înţelepte, ai pornit de la Răsărit ca soarele cel văzut, luminând cu propovăduirea ta întunericul Apusului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai, prea curată, pe Unul din Treimea cea mai presus de toate; Acela S-a arătat din tine, asemenea cu noi în Trup, cu bunăvoirea Tatălui şi cu împreună lucrarea Preasfântului Duh, Mireasă dumnezeiască.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prăpădit fiindu-mi cugetul de cumplitele patimi ale trupului, vindecă-mi-l, mucenice al lui Hristos, Sfinte Ignatie, pururea lăudate.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ştiind bine Hristos că eşti la un gând şi la o simţire cu apostolii, te-a pus învăţător Bisericilor, ca să le luminezi cu Lumina cea dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând omorât pentru tine pe Dătătorul de viaţă, ai alergat să suferi cu dragoste moartea pentru Dânsul, Sfinte Ignatie prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Curăţită ai fost mai înainte prin Duhul, Curată şi ai născut pe Cuvântul Tatălui, spre facerea de bine pentru firea cea cuvântătoare.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce se numeşte pe bună dreptate purtător de Dumnezeu, că întru Hristos s-a îmbrăcat prin vieţuire, pe toţi îi îndeamnă, în chip strălucit, să primească tăria mucenicilor, pentru dragostea de cununi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărit fiind, Sfinte Ignatie, cu puterea Celui ce S-a pironit pe Cruce pentru tine, purtătorule de Dumnezeu, ai îndemnat fiarele să te despartă de lume, către dragostea cea dorită de tine, grăbindu-te.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind frumuseţea Stăpânului şi având către Dânsul dorire neşovăielnică, mucenice, cu osârdie ai râvnit patimilor Lui, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Ignatie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind înfrumuseţat cu porfira sângiurilor tale, arhiereule şi cu ungerea preoţiei, străluceşti, mucenice, strigând lui Hristos cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce cu putere dumnezeiască zideşte toate din nefiinţă, S-a născut din tine; Maica lui Dumnezeu, cu veselie luminând lumea cu Razele Dumnezeirii şi cu strălucirea cunoştinţei de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum privind faţă în faţă pe Hristos, Sfinte Ignatie, oglinzile fiind cu adevărat sparte, te-ai unit cu dorirea ta.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tras-ai lumină din Izvorul cel Dătător de lumină, sfinţite mucenice Ignatie. Căci Hristos cuprinzându-te cu prea curatele Sale mâini, te-a sfinţit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dobândind minte luminată de Duhul lui Dumnezeu, Sfinte Ignatie, trimiţi în scris Legile harului, ca pe nişte lespezi scrise de mâna lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De sus a strigat ţie Îngerul cu glas de bucurie, Născătoare de Dumnezeu, în chip de negrăit descoperindu-ţi zămislirea Stăpânului.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică, ai risipit dogmele înţelepciunii elineşti şi cu răsunet ai surpat stâlpul înşelăciunii, îndrumătorule de Taine.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu înceta a te ruga, prea fericite, pentru cei ce săvârşesc sfântă pomenirea ta, ca să se izbăvească de supărări cumplite şi de primejdie, arătându-te lor preot bine primit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucit-ai cu bărbăţia şi cu înţelepciunea, cuvioase; cu frumuseţea dreptăţii şi a cumpătării, purtătorule de Dumnezeu, mucenice şi cu cununa faptelor bune te-ai arătat împodobit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Singură pe tine aflându-te Mirele în mijlocul spinilor, ca pe un crin prea curat şi ca pe o floare din văi, Maica lui Dumnezeu, din pântecele tău a ieşit Cuvântul.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, curăţindu-se de sângele demonilor cu Sângele curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

De la Răsărit astăzi te-ai înălţat şi toată făptura ai luminat-o cu învăţăturile Mirelui, celui Împodobit de Dumnezeu, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte sfinţite mucenice Ignatie.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mirul cel dumnezeiesc al preoţiei fiind înfrumuseţat şi cu sângele mucenicilor împodobit, din amândouă părţile te-ai arătat strălucit, mucenice, strigând: Binecuvântat este Dumnezeul meu şi Domnul.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Legea lui Dumnezeu luminând toată lumea, cu pâinea cerească ai hrănit pe credincioşii care strigau Stăpânului tău: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu raze scânteietoare luminându-te, prea fericite şi strălucit fiind de revărsarea Luminii celei din început, cu bucurie ai luat desfătarea cea cerească, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Ignatie, lauda mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Grâu al lui Dumnezeu fiind, precum ai zis, prea lăudate mucenice, măcinat ai fost de gurile fiarelor şi te-ai făcut pâine prea curată a Celui ce cu dumnezeiască bunătate hrăneşte toată lumea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bucură-te, ceea ce eşti locaş sfinţit şi dumnezeiesc al Celui Preaînalt; că prin tine, Născătoare de Dumnezeu, s-a dat bucurie celor ce strigă: Binecuvântată eşti tu între femei, prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând înaintea judecăţii, înţelepte, ai teologhisit Treimea cea nezidită, cu cuget neprihănit şi cu minte luminată. Nu te-ai îngrozit, sfinţite de cruzimea judecăţilor celor tirani, ci ai strigat: toate făpturile lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepţeşte potrivindu-ţi cugetul pe măsura dumnezeieştilor dogme, Sfinte fericite, sfinţite mucenice Ignatie, cu râurile înţelepciunii ai înecat de tot pe tiranul cel făţarnic, căpetenia înşelăciunii, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Luminat fiind cu lumina Dumnezeirii cea nemărginită, mucenice nebiruit, ai risipit întunericul cel nestatornic al închinării la idoli, trimiţând cărţi pline de lumină celor ce cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De furia şi de gurile fiarelor nu te-ai temut, dumnezeiescule Ignatie. Că răsărind din Fecioară, puterea Celui Preaînalt te-a îmbrăcat pe tine cu toată într-armarea Crucii, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, în groapă, gurile leilor cele deschise le-a încuiat; iar tinerii cei iubitori de cucernicie, puterea focului au stins, încingându-se cu fapta cea bună şi strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea cea dumnezeiască stăpânind sufletul tău, fericite, grijile lumii cele materialnice le-a ars pe toate, cu foc nematerialnic şi te-a aşezat înainte purtător de cunună al doririlor celor desăvârşite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La liman prea liniştit ai ajuns cu strălucire, purtătorule de Dumnezeu, scăpând de furtuna valurilor şi de năvălirile fiarelor sălbatice şi ucigătoare şi acum, luminându-te, te îndulceşti de desfătarea cea veşnică.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobit cu cunună strălucită, pe toţi îi întreci, îndrumătorule în Taine; că întru tine s-au adunat laolaltă lauda preoţiei şi a muceniciei. Şi prin amândouă, ca un părtaş al Stăpânului tău, ai fost mărit împreună cu Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având îndrăzneală către Stăpânul şi Dumnezeu, ca unul ce eşti îndrumător în Sfintele Taine, roagă-L acum să izbăvească de supărări pe cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta, Sfinte Ignatie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca singura ce eşti mai desfătată decât Cerurile şi mai sfântă decât Heruvimii şi mai cinstită decât toată făptura, ai născut pe Dumnezeu, pe Cel ce şade în Sânurile Tatălui, purtându-L în braţele tale, Preacurată.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine Fecioară, muntele cel netăiat, s-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta bucurându-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

De Dumnezeiescul Duh fiind luminat, cu îndrăzneală ai ruşinat trufia cea plină de semeţie a tiranului şi trecând peste oceanul înşelăciunii ai ajuns la Limanul cel dumnezeiesc. Părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

De Dumnezeiasca Fire nu S-a despărţit, Trup făcându-Se, în pântecele tău; ci, făcându-Se Om, Dumnezeu a rămas, Cel ce după naştere, ca şi mai înainte de naştere, Maică fără de prihană, pe tine te-a păzit Fecioară, Însuşi Domnul; pe Acela cu stăruinţă roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Mieluşeaua cea nepătată a Cuvântului, Maica Fecioara cea nepătată, văzând pe Cruce atârnat pe Cel ce a odrăslit dintr-însa fără de durere, ca o Maică bună, tânguindu-se, striga: vai mie, Fiul meu! Cum pătimeşti, vrând să izbăveşti pe om din patimile cele de necinste?

Acatistul Sfântului mucenic Ignatie

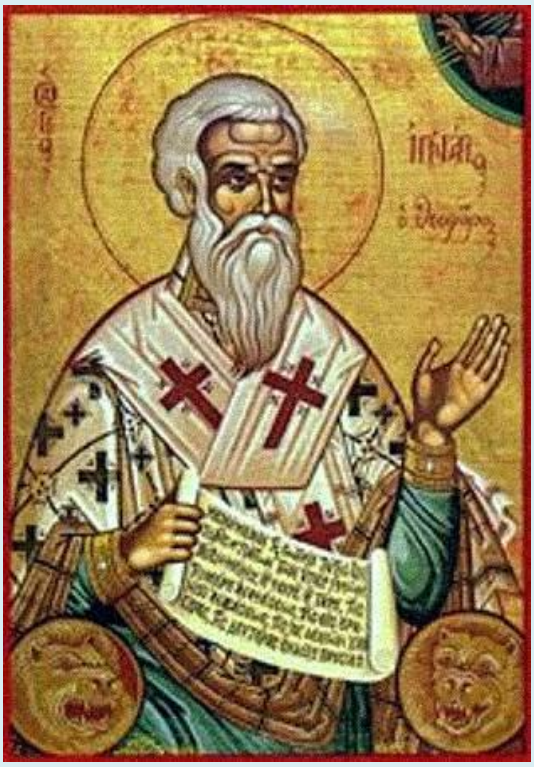

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului Ignatie Teoforul**:** Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, prin suirea privirii la cele înalte. Pentru această cuvântul adevărului drept învăţând şi prin credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

***

Condacul 1

Sosit-a astăzi bucurie şi mângâiere tuturor drept-credincioşilor creştini la prăznuirea dumnezeiescului ierarh şi mucenic Ignatie, ***pe care din copilărie Mântuitorul în prea sfintele Sale braţe l-a luat şi l-a purtat şi a cărui fericită inimă sălaş Cuvântului s-a arătat.*** Pe acesta toţi, cu evlavie cinstindu-l, aşa să strigăm: ***Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!***

Icosul 1

Îngerească viaţă pe pământ ai petrecut, dumnezeiescule ierarhe Ignatie, cu văpaia dragostei lui Hristos inima ta aprinzând, cu gura şi cu limba, în toată vremea şi locul, slavoslovind; pentru care şi noi te lăudăm, zicând:
Bucură-te, al ierarhilor şi mucenicilor mare soare;
Bucură-te, adevăratule lucrător al rugăciunilor celor gândite;
Bucură-te, sălaşule cuvântător, care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat;
Bucură-te, biserică vie a marelui Împărat;

Bucură-te, că şi pe a ta inimă jertfă lui Dumnezeu o ai sfinţit;
Bucură-te, căci cu inima crezând, cu gura pe Hristos la arătare luminat L-ai propovăduit;
Bucură-te, că din copilărie ai fost ales şi chemat de Hristos;
Bucură-te, stâlp al Bisericii mult luminos;
Bucură-te, vasule ales, care lui Pavel te-ai asemănat;
Bucură-te, că numele lui Hristos înaintea păgânilor l-ai purtat;
Bucură-te, că de la "fiul tunetului", dreapta credinţă ai învăţat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 2-lea

Ales ai fost spre păstorire, cu sfatul tuturor Sfinţilor apostoli, unde cu râvnă apostolească foarte te-ai ostenit şi talantul cel dat ţie l-ai înmulţit. Făclie mult luminoasă în sfeşnicul bisericii ai fost şi pe mulţi i-ai învăţat a cânta lui Hristos: **Aliluia!**

Icosul al 2-lea

Aşezat-ai prea frumoasa rânduială de slavoslovie Biserica lui Hristos, asemenea cetelor îngereşti pe care singur le-ai văzut în a ta descoperire, cu bună cuviinţă pe Dumnezeu slavoslovind; auzi-ne şi pe noi care te lăudăm pe tine aşa:
Bucură-te, al Siriei şi al Antiohiei luminătorule;
Bucură-te, al aşezămintelor apostoleşti cu sfinţenie păstrătorule;
Bucură-te, desăvârşitule slujitor al tinerilor lui Hristos;
Bucură-te, al Bisericii celei dreptmăritoare, sfeşnic mult luminos;
Bucură-te, că în Antiohia, ucenicii lui Hristos creştini s-au numit;
Bucură-te, că pe poporul cel nou cu cuvântul şi cu fapta l-ai povăţuit;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos pe tine te-ai jertfit;
Bucură-te, că prin lumina vieţii tale multe suflete ai luminat;
Bucură-te, că prin uşa adevărului în staulul lui Hristos ai intrat;
Bucură-te, că prin tine turma lui Hristos păşune bună a aflat;
Bucură-te, că pe tine cuvântătoarea turmă foarte te-a ascultat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 3-lea

Stătut-ai, prea fericite, ca o nicovală a Duhului, cu multă răbdare în faţa tuturor necazurilor, a prigonitorilor care neîncetat te loveau şi pentru toate mulţumeai lui Dumnezeu, care te întărea pe tine, spre a-I cânta Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Auzind împăratul Traian că tu eşti numit purtător de Dumnezeu, te-a întrebat pe tine: "Ce înseamnă această numire?" La care întrebare cu mare îndrăzneală i-ai răspuns şi nedumeririi lui cu înţelepciune i-ai descoperit taina; pentru care primeşte, te rugăm, şi de la noi aceste smerite cântări:

Bucură-te, că prin scurte cuvinte lui i-ai arătat;
Bucură-te, că ce înseamnă "purtător de Dumnezeu" pe el l-ai învăţat;
Bucură-te, că la întrebarea împăratului Traian ai răspuns luminat;
Bucură-te, că pe împăratul Traian pentru a lui nedumerire l-ai mustrat;
Bucură-te, că pe zeii lui cei mincinoşi deşertăciune i-ai arătat;
Bucură-te, că Traian împăratul de a ta bărbăţie s-a minunat;
Bucură-te, că Taina întrupării Cuvântului, lui Traian i-ai propovăduit;
Bucură-te, că de mântuitoarele Patimi ale lui Hristos tu i-ai vorbit;
Bucură-te, că şi prea slăvita înviere a lui Hristos lui o ai vestit;
Bucură-te, că minunile lui Dumnezeu înaintea împăraţilor le-ai arătat;
Bucură-te, că de furia lui Traian nu te-ai infricoşat;
Bucură-te, că în dreapta credinţă ai rămas nemişcat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 4-lea

Văzând împăratul Traian marea ta îndrăzneală şi neclintirea de adevăr, foarte s-a mâniat pe tine, mărturisitorule al numelui lui Hristos, şi spre închisoarea temniţei te-a dat. Iar tu, fericite, cu mare bucurie ai primit hotărârea lui şi lui Hristos laudă I-ai dat, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

După a ta aruncare în temniţă, Traian împăratul toată noaptea nu a putut dormi, socotind întru sine cu ce fel de moarte te va pierde; iar tu, pătimitorule, îţi găteai a ta inimă spre a primi cu bucurie moartea pentru doritul tău Iisus. Deci, cu cuviinţă şi noi către tine zicem aşa:

Bucură-te, că numele lui Iisus Hristos înaintea lui Traian cu mare îndrăzneală L-ai mărturisit;
Bucură-te, că de a ta bărbăţie şi îndrăzneală a rămas uimit;
Bucură-te, căci cu ai săi sfetnici s-a sfătuit spre a ta pierzare;
Bucură-te, că şi tu cu mare sete aşteptai moartea fără înspăimântare;
Bucură-te, că auzind tu această hotărâre foarte te-ai bucurat;
Bucură-te, că spre mâncarea fiarelor pe tine te-au osândit;
Bucură-te, că cei păstoriţi de tine, auzind a ta osândire spre moarte, foarte s-au întristat;

Bucură-te, că tu pe toţi cu cuvinte de îmbărbătare foarte i-ai mângâiat;
Bucură-te, că de la Antiohia la Roma ai fost trimis fiarelor spre mâncare;
Bucură-te, că pe a ta cuvântătoare turmă o ai binecuvântat la plecare;
Bucură-te, căci cu mare fierbinţeală la a ta plecare, pentru Biserică te-ai rugat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 5-lea

Tânguitu-s-a cu amar la a ta plecare din Antiohia, toată mulţimea bine credincioşilor, şi pe tine, iubitul ei păstor, cu lacrimi te-a petrecut. Iar tu, prea înţelepte, pe toţi i-ai învăţat să nu slăbească în dreapta credinţă şi pentru toate să dea slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Venit-au, după porunca împărătească, zece ostaşi aspri şi nemilostivi, care cu mare mânie legându-te în lanţuri, te-au dus la corabie; şi aşa, spre chinuri ai început a călători. Iar creştinii cei binecredincioşi, cu silinţa inimii, te lăudau, zicând aşa:
Bucură-te, păstorul nostru cel bun şi iubit;
Bucură-te, că a ta călătorie spre cer acum a sosit;
Bucură-te, că această sfântă călătorie tu foarte o ai dorit;
Bucură-te, că din Seleucia plecând, la Smirna ai sosit;
Bucură-te, că tu acolo cu Sfântul Policarp te-ai întâlnit;
Bucură-te, că de vorbirea cu el tu foarte te-ai mângâiat;
Bucură-te, că fericitul Policarp ale tale lanţuri le-a sărutat;
Bucură-te, că preoţii şi clericii cu lacrimi au udat lanţurile tale;
Bucură-te, că mulţimea creştinilor, văzându-te legat, se tânguia cu jale;
Bucură-te, că mulţi, văzând lanţurile tale, spre mărturisire s-au îmbărbătat;
Bucură-te, că toţi cu umilinţă şi cu dragoste te priveau când de la ei ai plecat;
Bucură-te, că a nu te uita în ale lor sfinte rugăciuni, pe toţi i-ai rugat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 6-lea

Arzând cu dorirea de a pătimi pentru numele lui Hristos, foarte ai rugat prin scrisoare pe creştinii cei din Roma a nu pune piedică la a ta sfântă alergare şi cu mare bucurie aşteptând ziua chinuirii tale, cântau lui Dumnezeu laudă din inimă: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Sfătuit-ai pe bunii creştini să nu arate către tine dragoste deşartă, spre a te cruţa şi a te vedea viu cu trupul ca mai vârtos cu toţii să se roage spre a-ţi dărui ţie Dumnezeu răbdare până la sfârşit; iar noi, păcătoşii, cinstind a ta sfântă dorire, zicem către tine aşa:

Bucură-te, pătimitorule al bunei credinţe, cel cu dor înfocat;
Bucură-te, căci cu fierbinţeala credinţei tale lui Petru te-ai asemănat;
Bucură-te, că asemenea lui Pavel, la Roma plecând, cu lanţuri ai fost legat;
Bucură-te, că pe feciorelnicul Evangheliei cu dragoste l-ai urmat;
Bucură-te, că dulceţile acestui veac pe tine nu te-au biruit;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Iisus Hristos întru feciorie ai vieţuit;
Bucură-te, că slava veacului de acum o ai trecut cu vederea;
Bucură-te, că slava veşnicelor bucurii ţi-au fost ţie mângâierea;
Bucură-te, că pentru adevărata fericire, pururea te întăreai cu darul;
Bucură-te, păstorule cel adevărat al turmei tale;
Bucură-te, că în suferinţele tale pe Duhul cel Sfânt îl aveai mângâietor;
Bucură-te, că lui Iisus, Păstorul cel Mare, ai fost următor;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 7-lea

Zis-ai, fericite, că "*de la Siria până la Roma pe pământ şi pe apă cu fiarele mă lupt*", arătând prin aceasta cruzimea şi sălbăticia ostaşilor celor păgâni de a spori chinurile tale. Dar tu, răbdătorule de chinuri, mulţumeai lui Dumnezeu, care te întărea în răbdare, şi cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Arătat-ai, omule al lui Dumnezeu, că creştinătatea nu este numai un lucru al sfătuirii, ci mai ales al măririi de suflet şi al suferinţei pentru adevăr; căci prin suferinţă ai dovedit tăria credinţei. Te rugăm, auzi-ne şi pe noi, cei neputincioşi, care te lăudăm aşa:

Bucură-te, că tu ca cerbul spre izvoarele apelor, spre chinuire alergai;
Bucură-te, că pe creştinii cei din Roma prin scrisori foarte îi rugai;
Bucură-te, căci aşa le ziceai: Nimeni din voi să nu îndrăznească!
Bucură-te, căci o dorire aveai, de la mâncarea fiarelor să nu te oprească;
Bucură-te, căci pe toate cele de aici le-ai socotit deşertăciune;
Bucură-te, că moartea cea pentru Hristos ai socotit-o înţelepciune;
Bucură-te, că te-ai silit pe cât a fost cu putinţă;
Bucură-te, că de o mie de ori doreai să mori dragostea credinţei şi pentru dreapta credinţă;
Bucură-te; că pe stăpânitorul veacului de acum prin suferinţă l-ai biruit;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos răbdare ai avut până la sfârşit;
Bucură-te, că prin dragoste dumnezeiască faptele credinţei le-ai arătat;
Bucură-te, căci cu sete arzătoare în calea dumnezeieştilor porunci ai alergat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 8-lea
Purtătorule de Dumnezeu, Ignatie, purtat-ai neîncetat pe a ta limbă numele lui Iisus Hristos; avut-ai de-a pururea în minte prezenţa Lui, iar în inimă sete de dragostea Lui, prin care gânditor şi simţitor îl lăudai pe El, strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Călătorit-ai, Sfinte mucenice, cu mare osteneală şi necazuri prin Troada şi Neapoli, apoi prin Filipopoli şi Macedonia, sfătuind şi întărind pe creştinii cei de acolo; iar noi nevrednicii, cinstind mucenicia ta şi călătoria cea spre moarte, zicem aşa:
Bucură-te, căci cu mare îndrăzneală, în legături fiind, cuvântul lui Dumnezeu l-ai mărturisit;
Bucură-te, că prin scrisoare, pe creştinii cei de acolo foarte i-ai întărit;
Bucură-te, că pe tine legat în lanţuri te-au văzut, pentru dragostea lui Hristos;
Bucură-te, căci creştinii cei din Macedonia cu inima îndurerată te priveau;
Bucură-te, că urmele sfintelor tale picioare cu lacrimi le sărutau;
Bucură-te, că prin cuvintele tale ei tare s-au îmbărbătat;
Bucură-te, că pentru ei şi pentru Hristos sufletul ţi-ai pus;
Bucura-te, jertfă vie şi cuvântătoare a lui Hristos Iisus;
Bucură-te, apărătorule al dreptei credinţe prea înfocat;
Bucură-te, pătimitorule al lui Hristos cel mult încercat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 9-lea
Trecut-ai, pătimitorule, în a ta călătorie, pe marea Adriatică şi a Tirului, sosind în Puteoli, unde cu mare dragoste ai fost întâmpinat de bunii creştini cei de acolo, pe care mult i-ai sfătuit să fie tari şi statornici în credinţa lui Iisus Hristos şi să-I cânte: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea:
Ajuns-ai, purtătorule de Dumnezeu, Ignatie, la Roma, unde, împreună cu scrisorile împăratului te-au predat ostaşii eparhului cetăţii; iar după ce au citit scrisorile cu poruncile ce le dădea împăratul, au pregătit fiarele spre a ta mâncare. Noi, de aceasta aducându-ne aminte, zicem aşa:

Bucură-te, că în toată Roma, vestea sosirii tale creştinii o au auzit;
Bucură-te, că toţi ziceau: Episcopul Siriei la noi a venit;
Bucură-te, căci creştinii în taină se adunau;
Bucură-te, căci cu bucurie şi cu întristare de a ta venire vorbeau;
Bucură-te, că în locul unde erai, cu toţii s-au adunat;
Bucură-te, că pe tine în lanţuri, pentru Hristos, te-au văzut legat;
Bucură-te, căci ei au înţeles că spre mâncarea fiarelor eşti pregătit;
Bucură-te, că aceasta înţelegând cu inima lor, toţi au pătimit;
Bucură-te, căci cu a ta mâncare de fiare, eparhul pe creştinii cei din Roma voia să-i înfricoşeze;
Bucură-te, că în temniţă pentru Iisus Hristos erai ţinut legat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 10-lea

Adunatu-s-a mare mulţime de popor din toată cetatea Romei, auzind că episcopul Siriei va fi dat spre mâncarea fiarelor. Iar tu, purtătorule de Dumnezeu, Ignatie, având în a ta inimă pe Iisus Hristos, aşteptai cu linişte şi cu bucurie mult doritul tău ceas şi prin neîncetată rugăciune a inimii, gânditor strigai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Adusu-te-au ostaşii în privelişte pe tine, prea fericite, spre a te da fiarelor mâncare. Împlinitu-s-a a ta sfântă dorire, pentru care mai înainte ziceai ***"Grâu sunt şi voiesc să mă macin de dinţii fiarelor spre a mă face pâine dulce Preasfintei Treimi!"***, iar noi, smeriţii, însoţind gânditor a ta sfântă dorire, zicem aşa:
Bucură-te, că în privelişte spre mâncarea fiarelor acum te-au adus;
Bucură-te, că în acest ceas, în cămara inimii tale vorbeai cu Iisus;
Bucură-te, că leii flămânzi spre a ta mâncare pregătiţi erau;
Bucură-te, că acum cu spaimă şi cu mirare privitorii aşteptau;
Bucură-te, că în acel moment tu cu sete dumnezeiască i-ai aşteptat;
Bucură-te, că intrând în arenă, către popor cu mare glas ai strigat;
Bucură-te, că în faţa a toată mulţimea, adevărul l-ai arătat;
Bucură-te, că pe Iisus Hristos L-ai mărturisit luminat;
Bucură-te, că pe El L-ai arătat că este Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, că încă sfânta mărturisire pe buze o aveai când leii veneau spre tine urlând;
Bucură-te, că în acel minut leii pe tine te-au sfâşiat;
Bucură-te, că acum sfântul tău suflet spre cer a zburat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 11-lea

Făcutu-s-a mormânt, sfântului tău trup, pântecele leilor, iar cerul cămară prea curată s-a pregătit pentru fericitul tău suflet, unde ajungând, pururea pe Dulcele tău Iisus Îl vezi şi acolo împreună cu toate cetele Îngerilor şi ale sfinţilor Îl lauzi pe El, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Minune mare şi prea dorită s-a văzut la sfârşitul tău, Sfinte mucenice Ignatie, căci leii mâncând sfântul tău trup, după cum singur mult ai dorit, inima ta întreagă şi neatinsă a rămas spre a se arăta tuturor adevărul cel de tine mărturisit; pentru care, noi, slăvind dumnezeiasca Pronie, către tine zicem aşa:

Bucură-te, că acum dorirea ta a luat sfârşit;
Bucură-te, că acum, grâule al lui Dumnezeu, dinţii fiarelor te-au măcinat;
Bucură-te, că inima ta cea de Dumnezeu iubitoare, leii nu o au mâncat;
Bucură-te, că spre mustrarea necredincioşilor Dumnezeu pe ea o a păstrat;
Bucură-te, că pe a ta inimă păgânii cu sabia în două o au despicat;
Bucură-te, că la despicarea inimii tale mare minune s-a arătat;
Bucură-te, că pe amândouă părţile inimii tale scris era prea frumos;
Bucură-te, căci cu slove de aur scria: Iisus Hristos;
Bucură-te, Ignatie, grâul cel de Hristos semănat;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos de dinţii fiarelor te-ai măcinat;
Bucură-te, pâinea marelui Împărat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 12-lea

Dar au rămas Bisericii lui Hristos unele din oasele tale pe care leii nu le-au mâncat şi, pe acestea ca pe o vistierie de mult preţ adunându-le, cu mare bucurie bine credincioşii le sărutau şi pe Dumnezeu, cel ce te-a întărit pe tine până la sfârşit, Îl lăudau, zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea:

Serafim pururea înfierbântat de dragostea lui Dumnezeu ai fost tu pe pământ, dumnezeiescule Ignatie, marele nostru ierarh, cu duhul arzând de bucurie şi cu cutremur Domnului slujind; pentru care şi noi, nepricepuţii, îndrăznim a te lăuda pe tine, zicând:

Bucură-te, căci tu pe Dumnezeu din toată inima, cugetul şi puterea ta L-ai iubit;
Bucură-te, căci tu cea dintâi poruncă prin a ta vieţuire cu lucrul o ai împlinit;
Bucură-te, că inima, mintea şi limba de-a pururea în rugăciune le aveai;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale cele de foc, pururea cu duhul ardeai;

Bucură-te, că prin gânditoarea rugăciune a inimii tale, dorul lui Dumnezeu pururea îl aprindeai;
Bucură-te, că prin uimire şi robia minţii, în cer cu inima te suiai;
Bucură-te, că prin limba ta, pururea numele lui Hristos ai purtat
Bucură-te, că în inima ta pururea prezenţa lui Dumnezeu ai păstrat;
Bucură-te, că inima ta pururea după Dumnezeu a însetat;
Bucură-te, că prin chinuri şi moarte, pildă desăvârşită turmei ai dat;
Bucură-te, că spre moarte cu bucurie ai plecat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul al 13-lea:
O, prea fericite arhiereule al lui Hristos, Ignatie, pe care, în braţele cele prea sfinte, din copilărie Hristos te-a luat şi care toată viaţa ta pe El în a ta inimă L-ai purtat; te rugăm să mijloceşti pentru noi, păcătoşii, către Preaînaltul Dumnezeu, ca să dobândim mila şi ajutorul Lui în toate zilele vieţii, şi în veacul cel viitor să ne învrednicim a cânta împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!*** (de trei ori).

Apoi se zice din nou:

Icosul 1
Îngerească viaţă pe pământ ai petrecut, dumnezeiescule ierarhe Ignatie, cu văpaia dragostei lui Hristos inima ta aprinzând, cu gura şi cu limba, în toată vremea şi locul, slavoslovind; pentru care şi noi te lăudăm, zicând:
Bucură-te, al ierarhilor şi mucenicilor mare soare;
Bucură-te, adevăratule lucrător al rugăciunilor celor gândite;
Bucură-te, sălaşule cuvântător, care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat;
Bucură-te, biserică vie a marelui Împărat;
Bucură-te, că şi pe a ta inimă jertfă lui Dumnezeu o ai sfinţit;
Bucură-te, căci cu inima crezând, cu gura pe Hristos la arătare luminat L-ai propovăduit;
Bucură-te, că din copilărie ai fost ales şi chemat de Hristos;
Bucură-te, stâlp al Bisericii mult luminos;
Bucură-te, vasule ales, care lui Pavel te-ai asemănat;
Bucură-te, că numele lui Hristos înaintea păgânilor l-ai purtat;
Bucură-te, că de la "fiul tunetului", dreapta credinţă ai învăţat;
Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!

Condacul 1

Sosit-a astăzi bucurie şi mângâiere tuturor drept-credincioşilor creştini la prăznuirea dumnezeiescului ierarh şi mucenic Ignatie, ***pe care din copilărie Mântuitorul în prea sfintele Sale braţe l-a luat şi l-a purtat şi a cărui fericită inimă sălaş Cuvântului s-a arătat.*** Pe acesta toţi, cu evlavie cinstindu-l, aşa să strigăm: ***Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorul care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!***

Paraclisul Sfântului sfinţit mucenic Ignatie, Teoforul

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.*]*

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.

7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Apoi **troparele** acestea, glasul al IV-lea (forma glasului al II-lea):

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule; veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra potrivnicului, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Troparul glas 1: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat - de Dumnezeu insuflate - spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la moarte, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.

4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului sfinţit mucenic Ignatie

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grâu curat al Lucrătorului pământului inimilor fiind, de dinţii leilor ai fost măcinat, ca să fi aşezat la masa cerească a Cuvântului ca pâine dulce care veseleşte gândurile îngereşti, cu care luminează fericite, şi întunericul minţii mele.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În braţe ai fost purtat ca un prunc de Cel ce cu mâna Sa a zidit toate şi om S-a arătat pe pământ ca să ridice pe Adam cel căzut în adânc; pe Acesta roagă-L Sfinte Ignatie, să ne întindă ca o mână înţelegătoare darul milostivirii Sale spre a ne izbăvi din căderea cea cumplită în păcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Focul cel Dumnezeiesc Te-a purtat în braţele Sale şi însuţi foc te-ai făcut, arzând cu flacăra iubirii dumnezeieşti şi luminând cu înţelepciunea gândurile credincioşilor; cu focul rugăciunii tale arde, sfinte, şi spinii patimilor inimii mele, ca să strălucească lumina lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Mângâierea neamurilor ai născut, voind a mângâia întristarea Evei şi în braţe purtând pe Braţul Tatălui, ai scos pe Adam din cele dedesubt şi lumii ai înflorit bucurie, Maică prea lăudată.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi; şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu tărie ai propovăduit pe Cuvântul, Cel ce pe noi, cei ce eram fără cuvânt pentru mulţimea păcatelor, a venit să ne reverse cuvânt de mântuire spre stingerea văpăii patimilor noastre; pe Acesta roagă-L să privească cu ochi milostiv spre cei ce îţi aduc cuvinte de laudă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndrăzneala Ta în mărturisirea Împăratului tuturor foarte a mâniat pe împăratul Traian, care, poruncind să fi dat în braţele chinurilor, a voit să te despartă pe tine de Cel în braţele căruia ai fost purtat, către care mijloceşte să fim noi scoşi din mâna celui rău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slava Treimii mai înainte o ai văzut, ca unul ce erai umbrit de lumina Duhului şi cu Hristos vorbeai în taină în inima ta spre bucuria Tatălui, pe care roagă-L să dea iertare nedreptăţilor mele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cum să nu ne mirăm de strălucirea curăţiei Tale, căci cetele îngerilor ai întrecut şi neamul omenesc a văzut pe pământ pe Cea mai presus de ceruri ? Cu îndrăzneala Ta la tronul Treimii, cere mântuire neîncetat robilor Tăi.

Apoi aceste **stihiri**:

În lanţuri ai fost legat, sfinte, cel ce de bunăvoie te legasei cu lanţurile iubirii dumnezeieşti, iar acum cu cheia rugăciunii tale descui lanţurile celor legaţi de patimi spre bucuria celor întristaţi.

Întru prigonire ai răbdat, contemplând cu ochii minţii icoana Celui Răstignit pe Cruce pentru mântuirea lumii, cu a cărui lumină risipeşte şi întunericul împietririi inimii noastre.

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Cetele îngereşti foarte s-au minunat de strălucirea cuvintelor tale şi de nebiruita bărbăţie pe calea muceniciei, iar acum cărările cereşti străbătând cu picior vesel, scoate-ne pe noi cu rugăciunile tale de pe căile păcatelor.

Cântarea a IV-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zece ostaşi te-au purtat pe calea pribegiei până la Roma, dar cete de îngeri te întăreau pe tine, cel ce purtai în cămara inimii comoara cea nepreţuită a iubirii Cuvântului, cu ale cărei raze ridică vălul întunericului de pe mintea noastră.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În drumul spre Roma ostaşii cei nemiloşi te-au adăpat din paharul chinurilor şi ţi-au pus înainte fierea cuvintelor defăimătoare, de care izbăveşte-ne fericite, prin rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Peste tot străluceai ca o lumină, dând cuvânt de întărire creştinilor celor ce se înspăimântau văzându-te în lanţuri; şi nouă, celor ce suntem ţinuţi în lanţurile patimilor înspăimântătoare dă-ne grabnică eliberare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De frumuseţea Ta îngerii se minunează şi cetele Sfinţilor Îţi aduc imne neîncetate, căci te-ai arătat Psaltire înţelegătoare întru care s-au ascuns toate tainele mântuirii neamului omenesc, pentru care roagă-Te şi acum cu stăruinţă.

Cântarea a V-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipeşte-o cu lumina poruncilor Tale şi mă luminează ca un singur Împărat al păcii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scrisori de întărire ai trimis creştinilor şi, ca şi Mântuitorul, ai voit a alunga din inimile lor orice milă omenească faţă de tine, căci te găteai spre chinuri pentru a ajunge grabnic în cămara Mirelui Hristos.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea Sfântului Policarp ai preţuit, căci sărutând lanţurile tale, te întărea pe calea Adevărului, către care îndreptează şi paşii gândurilor noastre, ca pururea să facem cele bineplăcute Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

La Roma ajungând chinuri cumplite ţi s-au gătit, dar gândul tău nicidecum nu s-a înspăimântat, căci întru tine strălucea cu putere Hristos, cel ce este întărirea noastră, a celor neputincioşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu viersuirea rugăciunii tale îndulceşte inimile noastre amărâte de patimi şi sămânţa fricii de Dumnezeu o sădeşte în inimile noastre, ca Una ce fără sămânţă ai zămislit pe Fiul Tatălui.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un serafim ai strălucit pe pământ cu râvna pentru Adevăr şi prin mucenicie ai ai ajuns în cetele cereşti ale serafimilor împreună cu care roagă-te să ne izbăvim pe focul cel veşnic.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Risipeşte negura greşelilor mele cu strălucirea rugăciunii tale şi din lanţurile patimilor mă slobozeşte cu mijlocirea ta către Cel ce cu lanţurile iubirii veşnice fiind legat ca un rob S-a pogorât la iad ca să sfarme lanţurile osândirii lui Adam.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deschide poarta inimii mele cu cheia rugăciunii tale şi nu mă lăsa pe mine în afara cămării pocăinţei, ca unul ce ai de la Hristos îndrăzneală să aduni pe cei rătăciţi de pe cărările întunecate ale păcatului .

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Creştinii cu întristare priveau la tine, cel ce erai ca o jertfă nevinovată aşteptând sfâşierea leilor; din întristarea patimilor scoate-ne pe noi, cei ce de leii înţelegători ai multor ispite avem pururea sufletele sfâşiate.

Apoi aceste **stihiri**:

În braţele Cuvântului fiind ţinut şi de glasul Lui îndulcindu-te, te-ai grăbit să-L urmezi pe calea pătimirii, iar acum te rogi să fim noi sloboziţi din patimi cumplite.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul glas 2:

Podobie: Cu sângiurile tale...

Ziua cea purtătoare de lumină a strălucitelor tale nevoinţe vesteşte mai înainte tuturor pe Cel ce S-a născut din Fecioară; ca de Acesta însetând şi din dragostea de a te îndulci de El, te-ai grăbit a fi măcinat de fiare. Pentru aceasta de Dumnezeu purtător ai fost numit, Ignatie, mărite.

Norul primejdiilor se năpusteşte asupra mea şi nu aflu loc de scăpare, dar cu razele rugăciunilor tale povăţuieşte-mă la pământul mântuirii, fericite mucenice al lui Hristos.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei

Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.

29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Cu cinstea arhieriei fiind împodobit, ai mărturisit fără ruşine înaintea păgânilor pe Arhiereul cel Mare, pe care roagă-L să ne dăruiască dezlegare de păcate şi acoperământul milei Sale dumnezeieşti.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]*

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri !

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Risipeşte norul patimilor de pe cerul minţii mele şi străluceşte-mi lumina lui Hristos, ca unul ce ai fost ca o rază de mâna Ziditorului aşezată pe cerul Bisericii, pe care păzeşte-i cu neîncetatele tale rugăciuni de norii întunecaţi ai ereziilor.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Surpă toate ispitele cele ce necăjesc sufletul meu, ca unul ce nu te-ai temut de durere şi arată-mă pe mine prin rugăciune mai iubitor de calea nevoinţelor duhovniceşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Leii cei neîmblânziţi pe tine, mieluşelul cel blând al Păstorului celui mai mare, te-au sfâşiat, dar în cămările cereşti ai răsărit, unind în rugăciune pe cei ce te cinstesc cu evlavie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Masă a Cuvântului te ştim pe Tine, iar la masa Raiului s-a aşezat ca o pâine fericitul purtător de Dumnezeu Ignatie, împreună cu care roagă-Te să fin noi aşezaţi la masa Stăpânului în Împărăţia cea cerească.

Cântarea a VIII-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie înainte heruvimii şi serafimii, Doamne, şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: Lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii !

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe un grâu ales te-au măcinat dinţii fiarelor, dar atunci dinţii vrăjmaşilor nevăzuţi s-au zdrobit, căci nu au putut să apuce sufletul tău care zbura ca o porumbiţă netulburat către locaşurile cereşti, de a căror moştenire învredniceşte-ne şi pe noi prin mijlocirea ta către Cuvânt.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mult dorita zi a muceniciei tale cu mare dor o ai aşteptat, căci zburând de pe pământ cu sufletul în braţele Celui Iubit al Tău te-ai dus; pe Acesta roagă-L să ne deschidă braţele iertării părinteşti, nouă celor mult greşiţi .

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Mintea cu totul ţi-ai curăţit prin neîncetata rugăciune şi inima ţi s-a făcut sălaş al Luminii, cu ale cărei raze şi inima mea cea întunecată de păcat o împodobeşte, trezindu-o din somnul lenevirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În braţe ai purtat pe Cel care în braţele Sale a ţinut pe fericitul prunc, dând tuturor mai dinainte pilda vieţuirii sale dumnezeieşti, către limanul căreia îndreptează şi gândurile noastre.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi Te slăvim.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din paharul iubirii dumnezeieşti adăpându-te te-ai dat însuţi mâncare leilor, ca să te îndulceşti la masa cerească de mana iubirii Cuvântului, cu care hrăneşte şi inimile noastre ofilite de păcat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din purtare de grijă dumnezeiască, leii nu au mâncat inima ta, ca să se arate în

văzul tuturor ca o carte în care s-a însemnat de către Tatăl cu slovele Duhului numele Preadulcelui Iisus Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În corabia rugăciunii ai trecut marea prigonirilor şi ca nişte fiare cu chip omenesc fiind ostaşii cei ce te străjuiau, te bucurai gândind la ostaşii ce păzeau mormântul Mântuitorului, pe care roagă-L să ne ridice din mormântul patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Potoleşte viforul ispitelor inimii mele şi la limanul păcii lui Hristos mă călăuzeşte, Maică prea fericită, căci tu eşti nădejdea creştinilor şi apărătoare nebiruită a celor necăjiţi

Apoi : ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**, glas 8:, podobie:"Ceea ce esti mai cinstită...".

Bucură-te, icoana dragostei Cuvântului, sălaşul minunat întru care s-a odihnit Hristos, muntele cel neumblat al tainelor dumnezeieşti, întăreşte inimile noastre pe piatra iubirii lui Hristos.

Cu dragostea lui Dumnezeu luminându-te şi cu înţelepte cuvinte îngereşti întărindu-te, ai alergat către arena chinurilor şi ca un ostaş nebiruit ai fost încununat de dreapta Celui ce în braţele Sale te-a purtat ca pe un prunc.

Legătura nevinovăţiei pruncilor păzindu-o nestricată, ai alergat spre pătimire şi ai aflat plată însutită ostenelilor tale, iar acum te rogi ca să sporim noi întru nerăutate. Cuvântul ascunzându-Se în inima ta, după moartea ta S-a arătat strălucind în cartea inimii tale, iar acum primind rugăciunile tale pentru noi şterge zapisul păcatelor noastre.

Din lanţurile patimilor mă slobozeşte fericite, şi mă arată grâu curat Cuvântului înmulţind în hambarul inimii mele roadele înţelepciunii spre slava lui Dumnezeu.

Din lanul purtătorilor de Dumnezeu ai fost cules de mâna dumnezeiască şi de dinţii fiarelor fiind măcinat pâine îngerească te-ai făcut, întărind inimile credincioşilor şi îndulcind minţile îngereşti.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Hambarul cel de sus s-a îmbogăţit avându-te pe tine nou ales în cetele Sfinţilor, iar noi punându-ne toată nădejdea în rugăciunile tale, cerem să ne slobozeşti de alunecarea în păcat spre a aduce şi noi rod bogat de mântuire.

Apoi cântăm această **stihiră** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!, vreme în care ne închinăm icoanei Sfântului:

Fericite mucenice Ignatie, tu pe Hristos ai purtat în cămara inimii tale şi nu te-ai depărtat cu gândul de cămările cereşti, pe care deschide-le acum cu cheia rugăciunii tale celor ce cinstesc pomenirea ta totdeauna cu credinţă.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Imnografie

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnzeu însuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei: Ziua cea purtătoare de lumină a strălucitoarelor tale nevoinţe vesteşte mai înainte tuturor pe Cel ce S-a născut din Fecioară; că de Acesta însetând şi din dragostea de a te îndulci de El, te-ai grăbit a fi măcinat de fiare. Pentru aceasta de Dumnezeu purtător ai fost numit, Sfinte sfinţite mucenice Ignatie, mărite.

Condac la sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul: De la Răsărit astăzi te-ai înălţat şi toată făptura ai luminat-o cu învăţăturile Mirelui, celui împodobit de Dumnezeu, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte sfinţite mucenice Ignatie.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (20 decembrie)

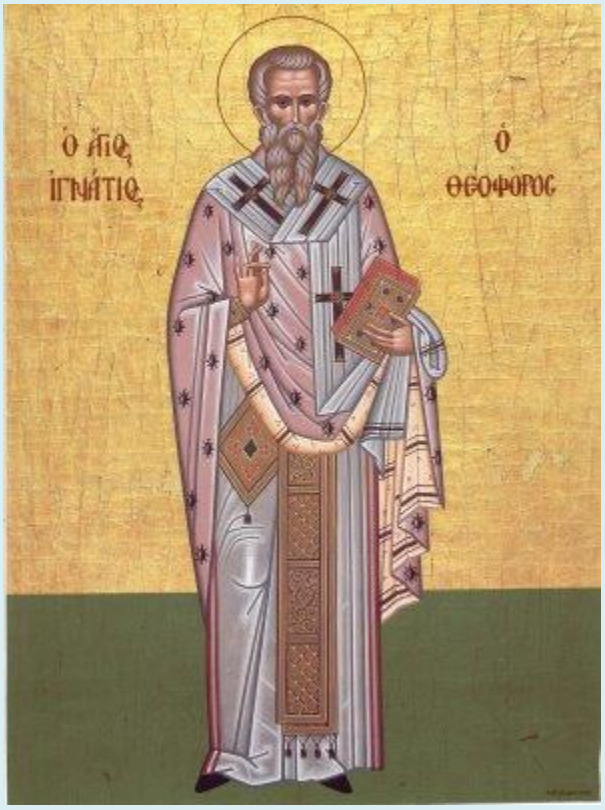

Traian, luând sceptrul împărăţiei romanilor, episcop al Bisericii Antiohiei era Sfântul Ignatie, cel cu numele şi cu lucrul purtător de Dumnezeu, care a primit scaunul după Sfântul Evod şi care a fost după Sfântul Clit sau Climent, cel dintâi episcop al Romei.

Se povesteşte despre acest Sfânt Ignatie, de Dumnezeu purtătorul, cum că pe vremea când era prunc, iar Domnul nostru Iisus Hristos vieţuia într-acea vreme cu oamenii pe pământ şi învăţa pe popoare despre împărăţia lui Dumnezeu, atunci şi părinţii acestui prunc, stând acolo aproape în popor şi ascultând cuvintele cele dumnezeieşti din gura Mântuitorului şi având cu dânşii pe acest fiu, Domnul s-a uitat la dânşii şi, chemând la sine pe pruncul Ignatie, l-a pus în mijloc şi, cuprinzându-l, l-a luat pe mâini zicând: De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi ca pruncii, nu veţi intra întru Împărăţia Cerurilor şi cine va primi pe un copil ca acesta întru numele Meu, pe Mine mă primeşte.

Pentru aceasta s-a numit Sfântul Ignatie, purtător de Dumnezeu, că a fost purtat de mâinile întrupatului Dumnezeu. S-a numit purtător de Dumnezeu şi pentru

aceasta că şi el purta pe Dumnezeu în inima şi în gura sa, fiind vas ales asemenea lui Pavel, care a purtat numele lui Dumnezeu înaintea limbilor şi împăraţilor.

Sfântul Ignatie a fost mai întâi ucenic al Sfântului Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, împreună cu Policarp, episcopul Smirnei. După aceasta cu sfatul tuturor Sfinţilor apostoli s-a aşezat episcop al Antiohiei, unde a început a se spune mai întâi numele de creştin. Luând el ocârmuirea Bisericii, cu multe osteneli şi sudori semăna propovăduirea bunei-credinţe, arătând întru totul râvna apostolească.

Acest sfânt ierarh a aşezat în biserică să se cânte dumnezeieştile cântări în două cete, asemănându-le cetelor îngereşti. Fiind el întru vedenie şi învrednicindu-se de vederea dumnezeieştii descoperiri, a văzut cetele îngereşti cântând astfel. Adică atunci când cânta o ceată, cealaltă tăcea, iar când cânta cealaltă, cea dintâi asculta. După ce săvârşea aceea cântarea sa, începea cealaltă şi aşa neîncetat preamăreau pe Preasfânta Treime. Văzând aceasta Sfântul Ignatie întru descoperire, a pus orânduiala aceasta, mai întâi în Biserica Antiohiei şi de acolo au luat toate Bisericile acea orânduială frumoasă.

Acest arhiereu era purtător de Dumnezeu, bun îndreptător al orânduielilor bisericeşti şi desăvârşit slujitor al Tainelor lui Hristos; iar mai pe urmă s-a sfârşit ca mucenic, fiind dat spre mâncarea fiarelor, despre care ne va arăta cuvântul ce ne stă înainte.

Împăratul Traian având mare război cu sciţii, a dobândit biruinţă asupra lor şi a voit pentru aceea să mulţumească necuraţilor idoli cu jertfe, prin toată împărăţia sa, părându-i-se că a biruit cu ajutorul lor şi-i rugă pe dânşii ca să chivernisească oştile sale şi împărăţia. Atunci s-a ridicat cu multă prigoană asupra creştinilor, pentru că a fost înştiinţat că aceştia nu mai aduc jertfă zeilor şi-i hulesc, arătând înşelăciunea lor. Pentru aceea a poruncit ca pretutindeni să omoare pe creştinii care nu se supun poruncii lui.

Mergând Traian la alt război împotriva perşilor, s-a întâmplat a trece prin Antiohia şi a fost pârât către dânsul şi Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, că cinsteşte ca pe un Dumnezeu, pe Hristos cel osândit de Pilat spre moarte şi răstignit pe Cruce şi că aşează legi pentru păzirea fecioriei, pentru trecerea cu vederea a bogăţiilor şi a tuturor celor ce sunt spre dulceaţa vieţii.

Acestea auzindu-le Traian, a chemat pe Sfântul Ignatie şi în faţa suitei sale i-a zis: *"Tu eşti cel ce te numeşti purtător de Dumnezeu, care te împotriveşti poruncilor noastre şi răzvrăteşti toată Antiohia, ducând-o pe urma Hristosului tău?"*

Dumnezeiescul Ignatie a zis: "Eu sunt".

Iar împăratul l-a întrebat: *"Ce înseamnă purtător de Dumnezeu?".*

Sfântul i-a răspuns: "Cel ce poartă pe Hristos Dumnezeu în sufletul său, este purtător de Dumnezeu".

Dar împăratul a zis: *"Oare tu porţi în tine însuţi pe Hristosul tău?".*

Sfântul a răspuns: "Cu adevărat îl port, că scris este: Mă voi sălăşui întru dânşii şi voi umbla".

Împăratul a zis: *"Dar de noi ce crezi? Nu ţi se pare că purtăm întotdeauna întru pomenirea noastră pe zeii noştri şi-i avem pe aceia ajutători asupra vrăjmaşilor?"*

Purtătorul de Dumnezeu a răspuns: "Vai mie, că pe idolii cei răi îi numeşti dumnezei! Căci unul este Dumnezeu adevărat, Ziditorul cerului şi al pământului, al mării şi al tuturor celor dintr-însele, unul Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel Unul-Născut, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit, pe Care de L-ai fi cunoscut şi tu, împărate, ţi-ar fi fost mai frumoase porfira, coroana şi scaunul împărăţiei tale".

Împăratul a zis: *"Lasă acestea ce grăieşti Ignatie şi ia seamă la cuvintele mele de voieşti a te face plăcut mie şi a fi ridicat în cinstea prietenilor mei. Apoi să aduci împreună cu noi jertfa zeilor noştri şi îndată vei fi la noi arhiereu al marelui Die şi te vei chema părinte al suitei noastre".*

Răspuns-a sfântul: "Ce trebuinţă am eu a fi arhiereu al lui Die, când sunt arhiereul lui Hristos, Căruia în toată ziua îi aduc jertfă de laudă şi mă sârguiesc să mă jertfesc cu totul Aceluia şi să mă asemăn morţii Lui celei de bună voie".

Zis-a împăratul: *"Cui voieşti a te jertfi pe tine? Aceluia care a fost pironit pe cruce de Pilat din Pont?"*

Sfântul a răspuns: "Aceluia să-I fiu jertfă, Care a pironit păcatul pe cruce, a sfărâmat pe diavol, aflătorul păcatului şi a zdrobit cu crucea toată puterea lui".

Zis-a împăratul: *"Mi se pare, o! Ignatie, că nu ai minte sănătoasă şi judecată dreaptă. Căci nu te-ai fi înşelat aşa cu scripturile cele creştineşti dacă ai fi priceput bine cât de bun lucru este a te supune poruncilor împărăteşti şi, împreună cu toţii, a aduce jertfă zeilor".*

Purtătorul de Dumnezeu, luând mai multă îndrăzneală, a zis: "Chiar de mă vei da fiarelor spre mâncare, chiar pe cruce de mă vei răstigni şi sabiei şi focului de mă vei da, niciodată nu voi jertfi diavolilor, nici nu mă tem de moarte, nici nu caut bunătăţile cele vremelnice ale vieţii acesteia de acum, ci numai pe cele veşnice le doresc şi în tot chipul mă îngrijesc ca să trec către Hristos, Dumnezeul meu, care a voit a muri pentru mine".

Atunci suita, vrând să mustre pe Sfântul Ignatie pentru rătăcire, a zis: "Iată, tu zici că Hristos a murit; deci cum poate cel mort a ajuta cuiva şi încă Acela care a murit cu moarte defăimată? Zeii noştri sunt fără moarte şi grăiesc".

Iar purtătorul de Dumnezeu a zis: "Domnul şi Dumnezeul meu Iisus Hristos S-a făcut om pentru noi şi pentru mântuirea noastră. El a voit a pătimi pe cruce, moarte şi îngropare, apoi a înviat a treia zi, surpând şi stricând puterea vrăjmaşului şi S-a înălţat la cer, de unde S-a pogorât; iar pe noi din cădere sculându-ne şi iarăşi ducându-ne în Rai, din care am fost scoşi, ne-a dăruit mai multe bunătăţi, decât cele ce am avut întâi. Însă dintre zeii cei cinstiţi de voi, niciunul n-a făcut ceva asemenea, fiind răi şi nelegiuiţi, făcând multe fapte de pierzare şi lăsând puţină credinţă oamenilor celor fără de minte. După aceea, luându-se acoperământul înşelăciunii, s-au cunoscut ce au fost, cum s-au dus rău din viaţa aceasta şi s-au dat morţii celei veşnice, pentru pierderea multora. Die, cel dintâi zeu al vostru, s-a îngropat în Creta, iar Asclipie, a pierit fiind lovit de fulger. Mormântul Venerei se spune că este în Pafa, iar Eraclie a fost ars cu foc. Căci, fiind răi, au dobândit acel sfârşit de care au fost vrednici".

Acestea fiind grăite de Sfântul Ignatie şi împăratul cu suita temându-se ca să nu se dea de ruşine zeii lor cu mai multe cuvinte de ale lui, a poruncit să-l ducă în temniţă. Iar împăratul toată noaptea aceea n-a dormit, cugetând cu ce fel de munci să-l pedepsească pe Sfântul Ignatie. Şi a socotit să-l osândească spre mâncarea fiarelor, căci i se părea acea moarte că este cea mai cumplită. Deci, dimineaţa a spus aceasta suitei şi toţi l-au sfătuit aşa, însă au zis să nu-l dea fiarelor în Antiohia, ca să nu se facă mai slăvit între cetăţenii săi, primind sfârşit mucenicesc pentru credinţa sa, ca nu cumva şi alţii, privind la dânsul, să se întărească în credinţă. Pentru aceea ziceau că i se cade să fie dus la Roma legat şi acolo să se dea spre mâncarea fiarelor, ca astfel, ostenindu-se de lungimea drumului, mai grea pedeapsă

să primească. Romanii să nu ştie cine este, ci, ca un tâlhar pierind, să nu rămână după dânsul nici o pomenire.

Acest sfat a plăcut împăratului şi a dat asupra Sfântului Ignatie hotărâre de moarte, ca să fie dat spre mâncarea fiarelor în Roma, în vreme de praznic, înaintea adunării poporului. Astfel s-a osândit sfântul de păgâni, ca să fie privelişte a îngerilor şi a oamenilor.

Luând asupra sa acest răspuns, purtătorul de Dumnezeu Ignatie, cu glas mare a mulţumit lui Dumnezeu şi cu mulţumire primea lanţurile cu care îl legau. Împăratul a mers cu oştile sale la război, iar dumnezeiescul pătimitor, cu lanţuri grele fiind legat şi fiind dat la zece ostaşi aspri şi nemilostivi, era dus la Roma. ***Ieşind din Antiohia mult s-a rugat pentru Biserică şi şi-a încredinţat lui Dumnezeu turma sa.*** Plângeau pentru dânsul credincioşii şi se tânguiau cu amar, iar alţii, care cu multă dragoste fiind legaţi de dânsul, mergeau cu el în cale.

Venind ostaşii cu sfântul în Seleucia, s-au suit în corabie şi de acolo plutind au sosit în Smirna. Acolo a sărutat pe dumnezeiescul apostol, Sfântul Policarp, episcopul Smirnei şi s-a mângâiat împreună cu dânsul în vorbe de Dumnezeu insuflate, bucurându-se de legăturile sale şi înfrumuseţându-se cu lanţurile. Pentru că ce împodobire mai bună putea să-i fie lui, decât acele lanţuri, cu care era înfăşurat pentru Domnul său? Apoi s-a sărutat şi cu ceilalţi episcopi, preoţi şi diaconi, căci s-au adunat la dânsul mulţi de pe la bisericile Asiei şi de prin alte cetăţi, vrând să-l vadă şi dorind să audă dumnezeieştile cuvinte care ieşeau din gura lui. ***Sfântul le zise să se roage pentru dânsul, ca mai curînd să fie dezlegat prin dinţii fiarelor din legătura cea trupească şi să se arate Domnului său cel dorit.***

Apoi, văzându-i pe dânşii foarte tulburaţi şi nerăbdînd despărţirea lui, s-a temut ca nu cumva şi credincioşii ce sunt în Roma să se tulbure şi să nu sufere a fi dat spre mâncarea fiarelor. Căci atunci îi vor face lui împiedicare, dacă cumva şi-ar pune mâinile asupra acelora cărora era poruncit ca să-l dea spre mâncarea fiarelor şi astfel îi vor închide lui uşa cea deschisă a muceniciei şi a morţii celei preadorite.
Deci a socotit să trimită la dânşii scrisoare, poftindu-i ca şi aceia să se roage pentru dânsul şi să nu i se facă împiedicare de la alegerea lui cea mucenicească, ci prin fiare să fie dezlegat şi să treacă la preaiubitul său Stăpân. Şi a scris aşa: ***"Ignatie, care este şi purtător de Dumnezeu, scrie Bisericii celei miluite cu mărirea Tatălui celui Preaînalt şi a lui Iisus Hristos, a Unuia Născut Fiului Său, Bisericii iubite şi luminate cu voia Celui ce a voit toate după dragostea lui Iisus Hristos, Dumnezeului nostru; biserică ce este întâi în ţara romanilor şi care este***

vrednică de Dumnezeu, vrednică de cuviinţă, vrednică de fericire, vrednică de laudă, vrednică de dobândire, vrednică de curăţenie, care mai întâi este în dragoste, numită cu numele lui Hristos, numită cu nume de Părinte, pe care o şi sărut întru numele lui Iisus Hristos, Fiul Părintelui ceresc, fiilor celor uniţi după trup şi după duh cu porunca Lui, celor plini de darul lui Dumnezeu fără îndoială şi păziţi de orice credinţă străină, fără de prihană întru Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, să se bucure:

1) Fiindcă m-am rugat lui Dumnezeu, am dobândit a vedea feţele voastre cele vrednice de vedere. Legat fiind întru Iisus Hristos, nădăjduiesc a vă săruta, dacă va fi voia lui Dumnezeu, ca să mă învrednicesc aşa până în sfârşit. Începutul este bine economisit, dacă voi dobândi darul ca să-mi câştig moştenirea fără împiedicare. Căci mă tem de dragostea voastră, să nu mă împiedice de la aceasta. Că vouă este lesnicios lucru a face ceea ce voiţi voi, iar mie greu îmi este a dobândi pe Dumnezeu, dacă voi mă veţi cruţa.

2) Nu voiesc ca voi să plăceţi oamenilor, ci lui Dumnezeu, precum îi şi plăceţi. Eu niciodată nu voi avea o vreme bună ca aceasta pentru a câştiga pe Dumnezeu, nici voi nu puteţi a arăta un lucru mai bun decât dacă veţi tăcea. Că dacă veţi tăcea şi nu veţi vorbi despre mine, eu mă voi face al lui Dumnezeu, iar dacă veţi iubi trupul meu, iarăşi voi fi alergând. Mai mult nu puteţi a-mi da, decât a mă jertfi lui Dumnezeu, până încă jertfelnicul este gata. Cu dragoste să cântaţi Tatălui întru Iisus Hristos, căci pe episcopul Siriei l-a învrednicit Dumnezeu a se afla la apus, fiind trimis de la răsărit. Bine este a apune eu din lume, că întru Dumnezeu să răsar.

3) Niciodată n-aţi pizmuit pe nimeni, ci pe alţii aţi învăţat. Şi eu voiesc ca cele ce învăţaţi, să le şi faceţi. Deci mie să-mi cereţi putere şi dinlăuntru şi dinafară, că nu numai să zic, ci să şi voiesc; că nu numai să mă numesc creştin, ci să fiu şi în faptă. Că dacă mă voi afla aşa, voi putea fi credincios. Nimic din cele ce se arată este veşnic. Cele ce se văd sunt vremelnice, iar cele ce nu se văd sunt veşnice, pentru că Dumnezeul nostru Iisus Hristos, întru Tatăl fiind, este veşnic. Creştinătatea este lucru nu numai al sfătuirii, ci şi al mărimei de suflet. Când creştinul cu adevărat se urăşte de lume, atunci este iubit de Dumnezeu. Căci este scris: De aţi fi fost din lume, lumea ar fi iubit pe ai săi, iar fiindcă nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, pentru aceasta vă urăşte pe voi lumea. Petreceţi întru dragostea Mea.

4) Eu scriu Bisericilor şi poruncesc tuturor căci eu voind, mor pentru Dumnezeu, dacă voi nu mă veţi opri. Rogu-vă să nu aveţi către mine dragoste

deşartă. Lăsaţi-mă să mă fac mâncare fiarelor, prin care îmi este cu putinţă a câştiga pe Dumnezeu. Sunt grâu al lui Dumnezeu şi prin dinţii fiarelor să mă macin, ca să fiu pâine curată a lui Hristos. Mai bine aţâţaţi pe fiare ca să mi se facă mormânt şi nimic din trupul meu să nu lase. Atunci voi fi ucenic adevărat al lui Hristos, când nici lumea nu va vedea trupul meu. Rugaţi-vă lui Hristos pentru mine ca, prin uneltele acestea, jertfă să mă fac. Nu precum Petru şi Pavel vă poruncesc vouă, căci aceia sunt apostoli, iar eu osândit; aceia slobozi, iar eu până acum sunt rob. Iar dacă voi pătimi, voi fi slobod pentru Hristos şi voi învia întru El. Acum învăţ când sunt legat, ca nimic lumesc sau deşert să poftesc.

5) De la Siria până la Roma cu fiare mă lupt pe pământ şi pe mare, noaptea şi ziua, legat fiind cu zece leoparzi, care este o ceată de ostaşi şi care din ce în ce mai răi se fac. Însă în neîndreptăţirile lor mai mult mă învăţ, dar nu dintr-acestea mă îndreptez. O! de-aş dobândi fiarele cele pregătite mie, pe care le voi zădărî, ca degrabă să mă mănânce, nu precum s-a întâmplat altora, de care, temându-se, nu s-au atins. Şi, deşi ele nu vor voi, eu le voi sili. Iertaţi-mă, eu cunosc ce-mi este de folos. Acum încep a mă face ucenic. Nimic din cele văzute şi din cele nevăzute să nu-mi pizmuiască, ca pe Iisus Hristos să-L dobândească. Foc şi cruce adunării de fiare, tăieturi, despărţiri, risipiri ale oaselor, tăieri ale mădularelor, măcinături a tot trupul, munci rele ale diavolului să vină asupra mea, numai pe Iisus Hristos să-L dobândesc.

6) Nimic nu-mi vor folosi cele înveselitoare ale lumii, nici împărăţiile acestui veac. Mai bine îmi este a muri pentru Iisus Hristos, decât a împărăţi peste toate marginile pământului. Căci ce va folosi omul, de ar câştiga toată lumea, iar sufletul său îl va pierde? Pe Acela îl caut, care pentru noi a murit. Pe Acela îl voiesc, Care pentru noi a înviat. El dobânda îmi este. Iertaţi-mă, fraţilor, să nu mă împiedicaţi de a trăi, căci viaţa este a fi cu Hristos. Să nu-mi doriţi a muri; căci moarte este viaţa cea fără de Hristos. Pe cel ce voieşte să fie al lui Dumnezeu, să nu-l despărţiţi. Lăsaţi-mă să iau lumină curată; acolo ducându-mă, voi fi om al lui Dumnezeu. Daţi-mi voie ca să mă fac următor al patimei Dumnezeului meu. Dacă cineva pe Dânsul în sine Îl are, să înţeleagă ceea ce voiesc eu şi să-mi fie milostiv, ştiind cele ce mă ţin pe mine.

7) Stăpânitorul acestui veac voieşte să mă răpească şi să-mi strice judecata mea cea pentru Dumnezeu. Deci nimeni din voi să nu-i ajute, ci mai vârtos ai mei să vă faceţi, ca să fiţi fii ai Dumnezeului meu. Nu vă lăudaţi cu numele lui Iisus Hristos, iar lumea să o poftiţi. Zavistia între voi să nu locuiască. Chiar dacă aş fi de faţă, v-aş ruga să nu vă plecaţi mie, ci mai vârtos pentru cele ce vă scriu să vă plecaţi. Viu fiind, vă scriu aceasta, dorind să mor. A mea dorinţă s-a răstignit şi nu este întru mine foc iubitor de materie, ci apă vie şi care grăieşte în mine,

zicându-mi: Vino la Tatăl. Nu mă îndulcesc cu hrană stricăcioasă, nici cu dezmierdările acestei vieţi. Pâinea lui Dumnezeu voiesc, pâine cerească doresc, pâinea vieţii, care este trupul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, al Celui ce a fost mai pe urmă din seminţia lui Avraam şi a lui David. Băutura lui Dumnezeu voiesc, adică sângele Lui, care este dragoste nestricăcioasă şi viaţă de-a pururea vie.

8) Nu voiesc a trăi după om şi aceasta va fi dacă voi veţi voi. Voiţi ca şi voi să fiţi primiţi? Puţine cer de la voi: credeţi-mi mie. Iar Iisus Hristos vă va arăta aceasta, cu adevărat zis, căci El este gura cea nemincinoasă, prin care Tatăl a grăit cu adevărat. Cereţi pentru mine ca să dobândesc acestea. Nu după trup am scris vouă, ci după voia lui Dumnezeu. Dacă voi pătimi, dovedeşte că aţi voit voi; dacă voi fi lepădat, apoi voi m-aţi urât.

9) Pomeniţi în rugăciunea voastră biserica cea din Siria, care în locul meu are ca păstor pe Dumnezeu. Singur Iisus Hristos şi dragostea voastră să o cerceteze pe dânsa. Iar eu mă şi ruşinez a mă numi dintre cei de acolo. Căci nu sunt vrednic, fiind cel mai de pe urmă al lor şi lepădătură, însă voi fi miluit, dacă pe Dumnezeu voi dobândi. Vă sărută pe voi duhul meu şi dragostea bisericilor, care m-au primit în numele lui Iisus Hristos, căci toţi fraţii, în calea mea cea trupească, m-au petrecut din cetate în cetate.

10) Scriu vouă acestea din Smirna, prin efesenii cei vrednici de fericire. Şi este împreună cu mine, cu alţi mulţi şi Crocos, numele cel dorit. Pe cei ce au venit mai înainte de mine, de la Siria la Roma, spre slava lui Dumnezeu, cred că i-aţi cunoscut. Să le arătaţi că aproape sunt şi eu, că toţi sunt vrednici lui Dumnezeu şi vouă, pe care se cuvine că întru toate să-i odihniţi. Am scris această, în ziua cea mai înainte de nouă calende ale lui septembrie, care este în douăzeci şi trei ale lunii august. Fiţi sănătoşi până în sfârşit, întru răbdarea lui Iisus Hristos.

Amin".

Această scrisoare a trimis-o înaintea sa în Roma şi, după puţină vreme, a ieşit şi el din Smirna, dus fiind de ostaşi. Şi, venind în Troada şi în Neapoli, au trecut pe jos prin Filipopoli şi Macedonia, cercetând bisericile cele din cale, învăţând, sfătuind şi întărind pe fraţii cei neputincioşi şi poruncind tuturor să fie deştepţi şi treji. După ce a trecut Epirul şi a plutit pe Marea Adriatică şi a Tirului, a sosit în Putioli, unde a fost primit cu dragoste de ostaşii şi de credincioşii ce erau acolo. De acolo a venit în Roma şi s-a dat în grija eparhului cetăţii, împreună cu scrisorile cele împărăteşti. Iar acela, văzând pe purtătorul de Dumnezeu şi citind scrisoarea împărătească,

îndată a poruncit să pregătească fiarele şi, sosind o zi de praznic, a adus pe sfântul în privelişte, unde s-a adunat toată cetatea. Căci a străbătut vestea despre dânsul, cum că episcopul Siriei se va da să fie mâncat de fiare.

Sfântul Ignatie adus în mijlocul privelştii s-a întors către popor cu suflet bărbătesc şi cu faţa luminată şi binevoind acea moarte de ocară primită pentru Hristos, cu mare glas a strigat: "Bărbaţi romani, care priviţi la această nevoinţă a mea, să ştiţi că nu pentru oarecare facere de rău primesc această muncă, nici pentru oarecare nelegiuire sunt osândit la moarte. Ci numai pentru singur Dumnezeul meu, de a cărui dragoste sunt cuprins şi pe Care fără de saţ Îl doresc, căci sunt grâu al Lui şi voiesc să mă macin prin dinţii fiarelor, ca să mă fac Lui pâine curată". Acestea zicând sfântul, au venit asupra lui leii, care îndată l-au sfâşiat şi l-au mâncat rămânând numai oasele.

Deci s-a împlinit dorinţa sfântului care a voit ca fiarele să fie mormânt al trupului său, Dumnezeu voind aşa, după dorinţa plăcutului Său. Pentru că putea să astupe gurile fiarelor înaintea lui, ca şi înaintea lui Daniil în groapă şi înaintea Teclei în privelişte, pentru slava numelui Său cel sfânt. Însă n-a făcut aceasta, voind mai bine a împlini dorinţa şi cererea robului Său, decât a preamări puterea Sa cea mare.

În acest chip a fost sfârşitul Sfântului Ignatie, în acest fel nevoinţa lui, căci aşa a fost dragostea lui către Dumnezeu. Risipindu-se adunarea aceea, credincioşii care erau în Roma, către care el scrisese din Smirna şi cei ce veniseră cu dânsul, care se tânguiau nemângâiaţi după dânsul, au adunat oasele lui cele rămase şi le-au pus cu cinste în loc însemnat, afară din cetate, în douăzeci de zile ale lunii decembrie. Apoi, multe zile plângând credincioşii pentru despărţirea lui, şezând lângă mormânt, lăudându-l cu psalmi şi cu cântări, ***Sfântul Ignatie li s-a arătat lor noaptea şi pe fiecare dintre ei, cuprinzînd-i, îi mângâia în mâhnirea sufletului lor.*** Altora iarăşi li s-a arătat, rugându-se pentru cetate şi asudând, ca şi cum ar fi fost întru multe nevoinţe şi osteneli.

Înştiinţându-se împăratul Traian de sfârşitul Sfântului Ignatie şi de tăria sufletului său cea cu bărbăţie, cum fără temere şi cu bucurie a mers la moarte pentru Dumnezeul său, i-a părut rău de dânsul. Şi, auzind de creştini că sunt oameni buni şi blânzi, vieţuind cu înfrânare, iubind curăţenia, ferindu-se de toate lucrurile cele rele şi având viaţă fără de prihană, iar împărăţiei lui cu nimic nu se împotrivesc - numai cu aceasta că nu voiesc să aibă mulţi dumnezei, ci numai singur pe Hristos cinstesc, a poruncit să nu-i mai caute ca să-i omoare, ci i-a lăsat să vieţuiască în pace.

După aceasta, au fost aduse cinstitele moaşte ale Sfântului Ignatie în Antiohia, cu mare cinste, spre apărarea cetăţii şi tămăduirea celor bolnavi, spre bucuria turmei sale şi întru slava lui Dumnezeu în Treime, Celui lăudat de toţi, în veci. Amin.

***

Povestesc oarecare despre acest Sfânt Ignatie, purtătorul de Dumnezeu şi acestea: Când era adus spre mâncarea fiarelor şi avea neîncetat în gura lui numele lui Iisus Hristos, l-au întrebat păgânii pentru ce pomeneşte neîncetat cu gura sa acel nume? ***Sfântul a răspuns că are în inima sa scris acel nume al lui Iisus Hristos, iar cu buzele mărturiseşte pe Acela, pe Care de-a pururea Îl poartă în inimă.***

După aceasta, sfântul fiind mâncat de fiare, lângă oasele lui, ce rămăseseră din voia lui Dumnezeu, s-a găsit inima întreagă, nemâncată de fiare. Aflându-o necredincioşii şi aducându-şi aminte de cuvintele Sfântului Ignatie, au despicat-o în două, vrând să vadă dacă este adevărat ceea ce zicea Ignatie. Şi au aflat înăuntru pe amândouă părţile scris cu litere de aur: Iisus Hristos.

Astfel Sfântul Ignatie, cu numele şi cu fapta a fost purtător de Dumnezeu, având în inima sa de-a pururea pe Hristos Dumnezeu, cu mintea cea de Dumnezeu gânditoare, scris ca şi cu un condei.

Vieţile Sfinţilor - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (29 ianuarie)

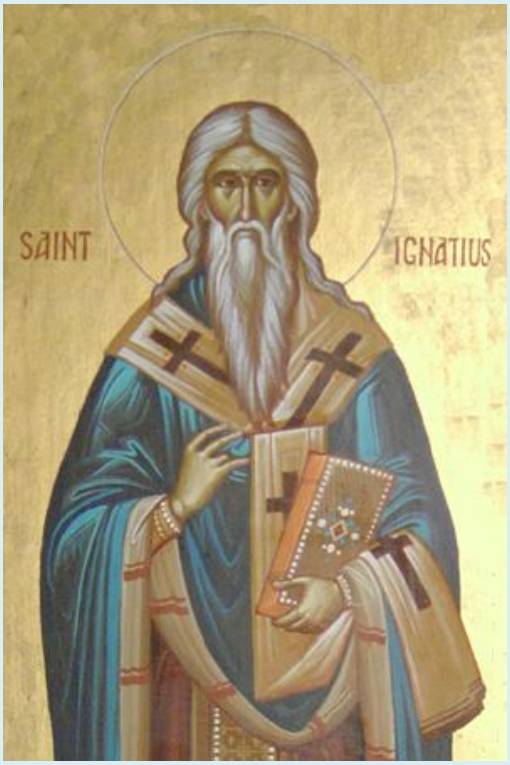

Sfântul Ignatie de Dumnezeu purtătorul sau Teoforul, fiind dus în Roma, din porunca împăratului Traian (98-117), precum se scrie în viaţa lui şi de fiare fiind mâncat pentru Hristos, au rămas oarecare oase ale lui, care credincioşii, cei ce erau atunci acolo, mai întâi le-au pus cu cinste în Roma, la un loc însemnat; apoi, în vremea împărăţiei aceluiaşi Traian, le-au adus în Antiohia, spre apărarea cetăţii, spre tămăduirea bolnavilor, spre veselia a toată turma lui şi spre slava lui Hristos Dumnezeu, pentru care a pătimit cu osârdie. Despre care, cel ce va voi ca să ştie toate, să caute în viaţa lui, în 20 de zile ale lunii decembrie.

Sfântul Ignatie, Teoforul - drumul spre sfințenie

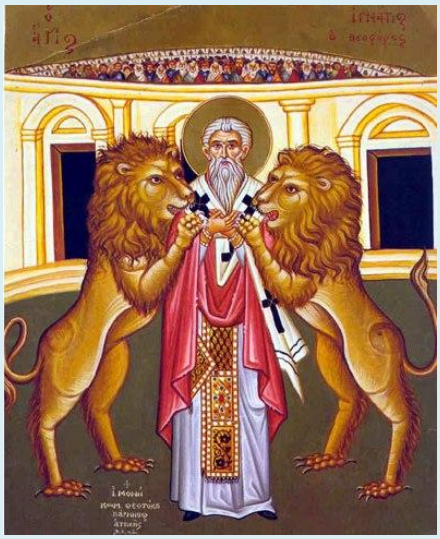

Sfântul Ignatie era prunc pe vremea când Iisus Hristos vieţuia pe pământ şi îi povăţuia pe oameni. Ascultând părinţii lui Cuvântul Domnului, l-a chemat Mântuitorul la el pe copilaşul Ignatie şi, cuprinzându-l, a spus: „De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi ca pruncii, nu veţi intra întru Împărăţia Cerurilor, şi cine va primi pe un copil ca acesta întru numele Meu, pe Mine mă primeşte”. S-a numit astfel copilul purtător de Dumnezeu, întrucât a fost purtat de mâinile Domnului întrupat, dar şi pentru că Îl purta pe Domnul în inima şi în gura sa.

Fiind mai întâi ucenic al Sfântului Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, împreună cu Policarp, episcopul Smirnei, Sfântul Ignatie a fost aşezat, cu sfatul tuturor Sfinţilor apostoli, episcop al Antiohiei, locul unde s-a spus mai întâi numele de creştin. În urma unei vedenii în care cetele îngereşti cântau, episcopul a rânduit ca în biserică să se cânte în două cete, pe rând, acest obicei fiind apoi preluat de toate bisericile. Arhiereul, desăvârşit slujitor al Tainelor lui Hristos, a fost chemat la cununa muceniciei.

Socotind împăratul Traian că victoria sa împotriva sciţilor se datora zeilor, a început a le aduce laude şi a-i prigoni pe creştinii care nu doreau să se închine idolilor. Aşa a fost pârât şi Sfântul Ignatie, încât l-a găsit împăratul şi i-a cerut să se lepede de Hristos şi să i se alăture în slujirea zeilor, dar sfântul a răspuns că nici de îl va da spre mâncare fiarelor, sau de îl ca răstigni sau de îl va tăia şi arde, nu va sluji diavolilor.

Împăratul a poruncit ca arhiereul să fie întemnițat și s-a gândit să îl dea de mâncare fiarelor, dar nu în Antiohia, să se facă și mai cunoscut pentru mucenicia sa și să îi aducă și pe alții la credință, ci la Roma.

Purtătorul de Dumnezeu Ignatie a primit cu bucurie lanțurile și a mers spre Roma, împreună cu cei zece ostași nemilostivi. Temându-se Sfântul Ignatie să nu fie oameni care să îl oprească de la sfârșitul mucenicesc, a scris bisericilor o scrisoare prin care cerea să fie lăsat să se despartă de acest trup și să nu îl împiedice de la a fi dat de mâncare fiarelor. Ajuns la Roma, arhiereul a îmbărbătat poporul și îndată a fost aruncat leilor care l-au sfâșiat și l-au mâncat, rămânând numai oasele. Strângându-le credincioșii și punându-le într-un loc însemnat, li s-a arătat sfântul în vedenie, mângâindu-i pe fiecare, rugându-se pentru cetate și asudând.

Auzind împăratul Traian despre toate acestea și aflând că nici un creștin nu îi dorește răul, ci doar să fie lăsați să se închine Domnului, a încetat prigoana, moaștele Sfântului Ignatie fiind aduse în Antiohia, spre tămăduirea celor bolnavi și apărarea cetății.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul) (20 decembrie)

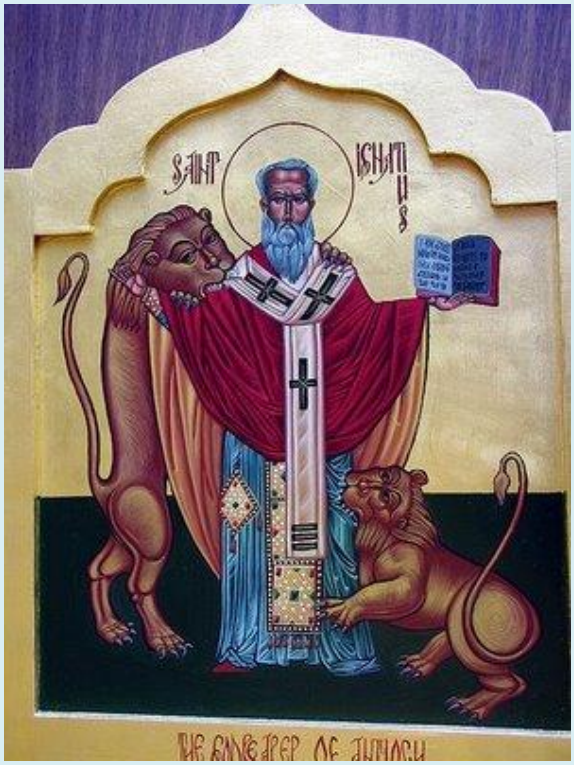

În această lună (decembrie), în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul).

Sfântul sfinţitul mucenic Ignatie, urmaş al apostolilor, al doilea patriarh al Bisericii Antiohiei după Evod, a fost împreună cu Policarp, episcopul Bisericii Smirnei, ucenic al Sfântului evanghelist Ioan.

Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia împotriva parţilor, Sfântul Ignatie a fost adus înaintea lui. Împăratul l-a cercetat îndelung şi a văzut că nu poate fi întors de la credinţa în Hristos. De aceea a fost chinuit îndelung şi în felurite chipuri; dar arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis legat la Roma, păzit de zece ostaşi, ca să fie dat mâncare fiarelor sălbatice. ***În drum spre Roma, a întărit Bisericile din cetăţile prin care trecea şi se ruga să fie mâncat de fiare, "ca să ajung, spunea el, pâine curată lui Dumnezeu".***

În Roma a fost aruncat în stadion şi a fost sfâşiat de leii sloboziţi asupra lui, de i-au rămas numai oasele cele mari. Pe acestea le-au adunat creştinii şi le-au dus în Antiohia.

Se spune că ***Sfântul Ignatie a fost copilul pe care l-a apucat de mână Stăpânul Hristos şi l-a luat în braţe şi a zis:*** "***De nu se va smeri cineva pe sine ca pruncul acesta, nu va intra în Împărăţia Cerurilor***"; şi: "***Cel ce va primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine mă primeşte***". De aceea a fost numit purtător de Dumnezeu. Pe Sfântul Ignatie l-a cinstit cu un cuvânt de laudă şi cel între sfinţi părintele nostru Ioan Gură de Aur.

Sinaxar - Pomenirea aducerii moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul) (29 ianuarie)

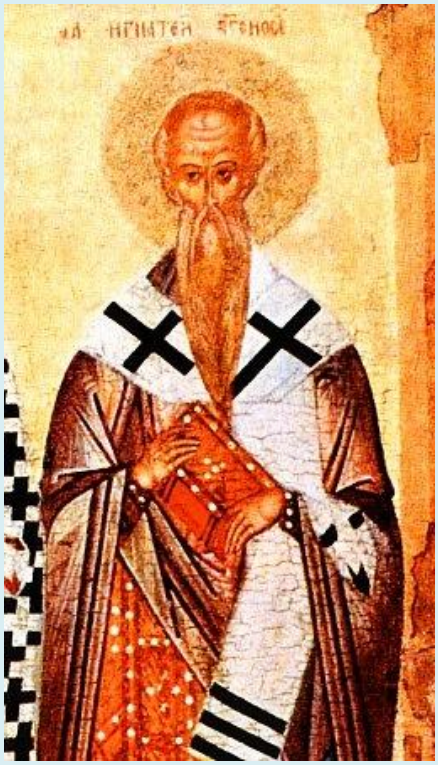

În această lună (ianuarie), în ziua a douăzeci şi noua, pomenirea aducerii moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul).

Sfântul mucenic Ignatie, urmaşul apostolilor, a fost al doilea episcop al Antiohiei şi împreună cu Policarp, episcopul Smirnei, au fost ucenici ai evanghelistului Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu.

Sfântul Ignatie a fost adus înaintea împăratului Traian, a răbdat tot felul de chinuri şi de încercări şi a biruit. Apoi a fost trimis la Roma să lupte cu fiarele, care l-au sfâşiat şi l-au mâncat. ***Câţiva creştini au adunat cinstitele şi sfinţitele rămăşite căzute din gura leilor şi le-au adus de la Roma la Antiohia, dându-le fraţilor, ca un dar dorit.*** Aceştia au aşezat cu toată cinstea aceste sfinte moaşte în pământ.

Biserica prăznuieşte cu bucurie sărbătoarea Aducerii moaştelor Sfântului Ignatie Teoforul.

Noi pagini de Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul

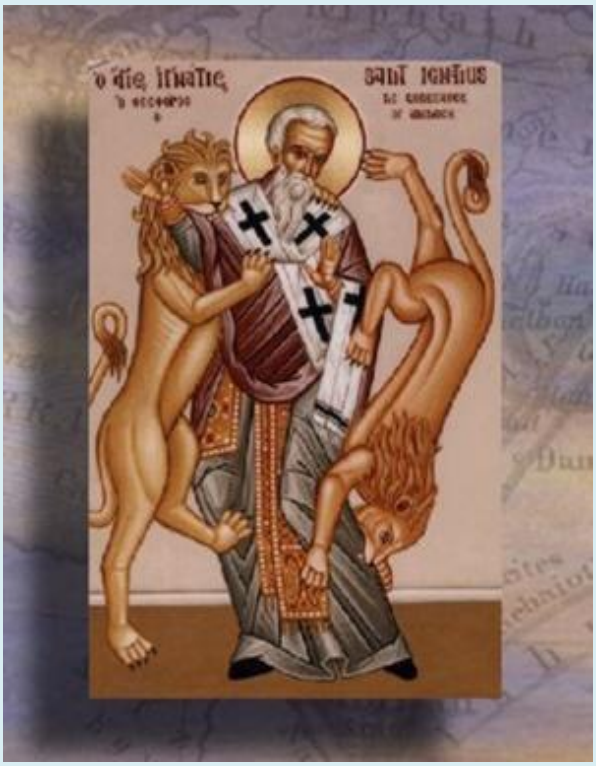

Biserica Ortodoxă cinsteşte astăzi, 20 decembrie, pe Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul. ***Sfântul este numit Teoforul, adică purtătorul de Dumnezeu. El a fost copilul pe care Mântuitorul l-a luat în braţe când a spus: Lăsaţi pruncii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că unora ca aceştia este Împărăţia Cerurilor.***

Sfântul Ignatie a fost pus episcop în Antiohia de Sfinţii apostoli, după moartea lui Evod. ***Sfântul Ioan Gură de Aur ne încredinţează că în timpul celor 40 de ani cât a păstorit acolo s-a dovedit un adevărat părinte al antiohienilor.***

În timpul persecuţiei lui Domiţian (81-96) Sfântul Ignatie i-a încurajat cu sfaturi şi rugăciuni. Împăratul Traian se afla în culmea gloriei sale, căci în anul 106 cucerise Dacia Traiană, una din cele mai bogate ţări din Europa. Serbările şi bucuria cuceririi ţinuseră 123 de zile. În amfiteatrul din Roma muriseră 10 000 de gladiatori şi 11 000 de animale sălbatice, iar populaţia fusese scutită de dări. În anul 107, Traian a pornit la luptă împotriva Parţilor. Împăratul Traian vroia să instaleze liniştea la hotarul cel mai îndepărtat al răsăritului. În drumul său s-a oprit în Antiohia, fosta capitală a regilor Seleucizi, locul de petrecere al romanilor bogaţi, oraş care timp de 600 de ani purta numele „Regina Orientului”, dat de Pliniu. Păgânii i-au spus împăratului Traian că Ignatie este creştin şi că cinsteşte pe

Hristos cel osândit de Pilat. Împăratul l-a îndemnat să jertfească zeilor, însă Episcopul Ignatie a refuzat, fapt pentru care a fost trimis la Roma pentru a fi dat la fiare în circ. ***Sfântul Ignatie a plecat din Antiohia sub paza a zece soldaţi, însoţit de diaconul Filon şi de Agatopod. În drumul său până la Roma, Sfântul Ignatie a îndemnat pretutindeni mulţimea credincioşilor să asculte episcopii şi preoţii lor şi să nu creadă învăţăturile eretice. În cele din urmă Sfântul Sfinţit Mucenic Ignatie a primit cununa muceniciei fiind aruncat în mijlocul animalelor sălbatice din circul roman.***

În cele ce urmează vă prezentăm un articol publicat în Ziarul Lumina din data de 20 decembrie 2010, intitulat ***Misiunea Sfântului Ignatie Teoforul: Epistola către Policarp, episcopul Smirnei:***

Sfântul Ignatie Teoforul a fost un urmaş demn al Sfinţilor apostoli, atât prin viaţa sa jertfelnică, cât şi prin lucrarea de misiune pe care a înfăptuit-o. De asemenea, el ne-a lăsat şi o moştenire duhovnicească deosebită în cele şapte scrisori trimise pe vremea când era dus în lanţuri spre Roma, locul muceniciei sale. Deşi toate epistolele au un conţinut bogat, am decis să ne concentrăm doar asupra celei trimise Sfântului Policarp al Smirnei.

Sfaturile duhovniceşti adresate la timpul potrivit au un efect dublu. Orice persoană care primeşte un cuvânt de folos într-un moment nepotrivit nu va putea să se folosească de acesta aşa cum trebuie. Însă Sfântul Ignatie al Antiohiei cunoştea faptul că trimite o scrisoare plină de sfaturi benefice unei persoane însetate de duhovnicie: Sfântul Policarp al Smirnei.

Sfaturi duhovniceşti potrivite

În perioada respectivă, Policarp avea în jur de 35-40 de ani, el trecând la cele veşnice în jurul anului 155, în timp ce Cuviosul Ignatie şi-a încheiat drumul pământesc în anul 107. De aceea, putem considera această epistolă drept un veritabil testament scris de curajosul episcop al Antiohiei ucenicului său drag, care se afla la Smirna.

Încă din debutul epistolei se poate observa acest aspect: ***‘Primind socotinţa ta în Dumnezeu rezemată ca pe o stâncă neclintită, Îl preaslăvesc pentru că m-am învrednicit de faţa ta cea nepătată, de care fie să mă bucur pururea în Domnul. Te rog în harul în care eşti îmbrăcat să adaugi la alergarea ta şi să-i îndemni pe toţi să se mântuiască. Apără-ţi locul cu toată grija trupească şi duhovnicească. Poartă de grijă de unire, decât care nimic nu e mai bun. Poartă-i pe toţi, cum şi***

Domnul te poartă pe tine. Suportă-i pe toţi în iubire precum şi faci' *(Sfântul Ignatie Teoforul, Epistola către Policarp, episcopul Smirnei, în: 'Canonul Ortodoxiei', vol. I, trad. diac. Ioan I. Ică jr, Editura Deisis/Stavropoleos, Sibiu, 2008, p. 457).*

Sfântul Ignatie Teoforul se bucura de bunul renume al Sfântului Policarp, ştiind că aceasta îi va urma lucrarea duhovnicească şi că nu se va opri chiar dacă va trebui să plătească acest lucru cu propria viaţă. Încă de la început, Sfântul Ignatie este preocupat de propovăduirea Sfântului Policarp, îndemnându-l pe acesta să încerce tot ce este omeneşte cu putinţă pentru a păstra unirea între creştini şi a nu da curs eventualelor încercări de separare a comunităţilor. Această unitate, aşa cum ştim, se putea efectua doar în jurul centralităţii episcopului. Dacă episcopul reuşea, prin viaţa sa duhovnicească, să îi unească pe credincioşi în jurul său, atunci problemele comunităţii puteau fi depăşite mai uşor.

În acelaşi timp, Sfântul Ignatie îi cere cuviosului Policarp să nu renunţe la viaţa duhovnicească în detrimentul celei administrative. Ambele trebuiau împăcate. ***'Fă-ţi răgaz pentru rugăciuni neîncetate, cere pricepere mai multă decât ai. Priveghează având duh neadormit. Vorbeşte cu fiecare cu egală deschidere. Poartă bolile tuturor ca un atlet desăvârşit, ca şi Domnul a toate, căci El, spune Scriptura, a luat neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre' - Is 53, 4. Şi unde e osteneala mai mare, acolo şi câştigul e mai mare'*** *(Epistola către Policarp, episcopul Smirnei).*

Rugăciunea reprezintă coloana vertebrală a fiecărei minţi umane. De aceea, Sfântul Ignatie insistă asupra acestui aspect fără nici un fel de răgaz. ***'Dacă iubeşti nişte învăţăcei, n-ai nici o mulţumire; mai degrabă suportă-i în blândeţe pe cei molipsiţi. Nu orice rană se vindecă cu acelaşi plasture. Accesele violente fă-le să înceteze prin legături înnodate. (…) Timpul îţi cere să te rogi. Căci aşa cum vântul îl ajută pe cârmaci, iar limanurile bune sunt spre salvare pentru corabia lovită de furtună, tot aşa e şi pentru tine dobândirea lui Dumnezeu'*** *(Epistola către Policarp, episcopul Smirnei, p. 457).* Rugăciunea este cea care influenţează rezultatul activităţii pastorale. Desigur, cultura bogată, comportamentul elegant şi inteligenţa au un rol important în activitatea pastorală, dar sunt inferioare puterii rugăciunii.

Activitatea pastorală

Sfântul Ignatie Teoforul continuă epistola cu câteva sfaturi practice. ***'Văduvele să nu fie cu nepăsare! După Domnul tu să fii îngrijitorul lor. Nimic să nu se facă***

fără socotinţa ta, nici tu să nu faci ceva fără socotinţa lui Dumnezeu, ceea ce nici nu faci. Fii statornic! Să se facă mai des adunări. Cheamă-i pe toţi după nume. Nu dispreţui sclavii şi sclavele, dar nici ei să nu se îngâmfe, ci să slujească mai mult spre slava lui Dumnezeu, ca să dobândească de la Dumnezeu o mai bună libertate. Să nu dorească să fie eliberaţi pe cheltuiala comunităţii, ca să fie găsiţi sclavi ai poftei' (p. 457).

În privinţa conducerii pastorale, cuviosul Ignatie recomanda ca episcopul să fie un adevărat lider al comunităţii. El trebuia să decidă care sunt activităţile principale şi nimic nu putea fi îndeplinit fără binecuvântarea sa. De asemenea, Sfântul Ignatie are o poziţie echilibrată faţă de problema sclavilor. El nu îngăduia ca aceştia să fie răscumpăraţi de comunitate. Acest lucru ar fi însemnat o ruină din punct de vedere financiar pentru comunitate. Aspectul cel mai negativ ar fi fost acela că libertatea nu i-ar fi ajutat pe sclavi prea mult, pentru că unii dintre ei se foloseau de numele de creştin pentru a cere o egalitate inexistentă în legislaţia perioadei respective.

Căsătorie şi feciorie

Ignatie nu se rezumă doar la problemele de natură socială, ci şi la cele cu privire la alegerea unei căi în viaţă. Încă din acea vreme, mulţi creştini se gândeau dacă este mai bine să se căsătorească sau să rămână în feciorie. ***'Dacă poate cineva să rămână în curăţie spre cinstirea trupului Domnului, să rămână fără laudă de sine. Dacă se va lăuda, va pieri; iar dacă acest lucru va fi cunoscut şi de altcineva afară de episcop, s-a stricat. Cei şi cele care se căsătoresc trebuie să-şi facă unirea cu socotinţa episcopului, ca atunci căsătoria lor să fie potrivit Domnului, iar nu potrivit poftei. Toate să se facă spre cinstirea lui Dumnezeu'*** (p. 457).

Ignatie Teoforul încearcă să precizeze că fecioria nu trebuie să devină un motiv de mândrie. Cel care alege să trăiască singur nu are dreptul de a se lăuda cu acest lucru în faţa creştinilor căsătoriţi. De asemenea, persoanele care se căsătoresc au nevoie de binecuvântarea episcopului, astfel încât unirea lor să fie după voia lui Dumnezeu.

Sfaturi pentru comunitate

Sfântul Ignatie Teoforul alege să îşi încheie epistola cu câteva sfaturi pentru comunitatea condusă de cuviosul Policarp. Este conştient că, mai presus de toate, creştinii au nevoie de un mesaj unitar care să arate concordanţa Tradiţiei Bisericii. De aceea, precizează: ***'Luaţi aminte la episcop, ca şi Dumnezeu să ia aminte la***

voi. Sufletul mi-l pun pentru cei ce se supun episcopului, prezbiterului şi diaconilor. Fie să am şi eu parte împreună cu ei. Osteniţi-vă unii împreună cu alţii, luptaţi împreună, alergaţi împreună, pătimiţi împreună, sculaţi-vă împreună ca nişte economi, asesori şi servitori ai lui Dumnezeu. Căutaţi să plăceţi Celui ai Cărui soldaţi sunteţi, de la care vi se dă şi solda; nimeni să nu fie găsit dezertor. Botezul vostru să vă rămână drept armă, credinţa drept coif, iubirea drept lance, răbdarea drept armură; faptele să fie depozitele voastre, ca să primiţi plăţile voastre vrednice de Dumnezeu. Fiţi îndelung-răbdători unii cu alţii în răbdare şi Dumnezeu va fi îndelung-răbdător cu voi. Fie să mă bucur de voi pururea' (p. 458).

Virtuţile sunt necesare pentru ca fiecare creştin să conştientizeze legătura sa cu ceilalţi creştini şi cu ierarhia sacramentală, iar îndelunga răbdare reprezintă cea mai clară dovadă a iubirii…

'Timpul îţi cere să te rogi. Căci aşa cum vântul îl ajută pe cârmaci, iar limanurile bune sunt spre salvare pentru corabia lovită de furtună, tot aşa e şi pentru tine dobândirea lui Dumnezeu.'

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea Naşterii Domnului; Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei

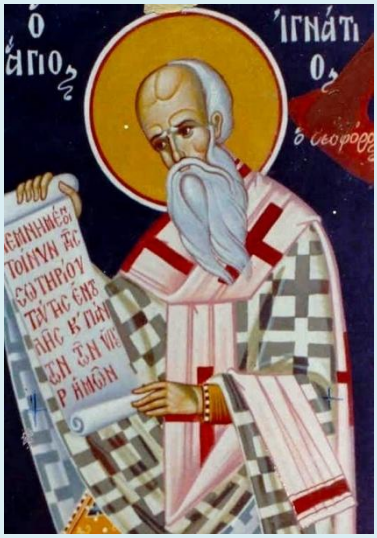

Sfântul Ignatie (†107) a trăit pe vremea împăratului Traian (98-117) şi a fost ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul. A fost aşezat episcop în Antiohia Siriei, cetate unde ucenicii Domnului s-au numit pentru prima dată creştini.

Tradiţia Bisericii spune că el ar fi fost copilul acela pe care Domnul Iisus Hristos l-a luat în braţe şi a zis ucenicilor Săi: „Adevărat zic vouă: De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăţia cerurilor. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte” (Matei 18, 3-5).

Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia (mergând la război împotriva parţilor), Sfântul Ignatie a fost prins şi pentru că a mărturisit cu mult curaj credinţa sa în Mântuitorul Iisus Hristos, a fost chinuit îndelung. Arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis la Roma, legat şi păzit de 10 ostaşi. Pe drum, a întărit în dreapta credinţă Bisericile prin care trecea, şi îi ieşeau înainte creştini de pretutindeni, ca să îi arate dragostea şi preţuirea lor, precum se vede din cele şapte „Epistole” ce ne-au rămas de la el. În Roma a fost aruncat în arenă şi a fost sfâşiat de lei, rămânând din trupul său numai oasele cele mari. Pe acelea creştinii le-au luat şi le-au dus în Antiohia.

Pentru marea lui dragoste pentru Hristos i s-a spus „Teoforul”, adică „purtătorul de Dumnezeu”.

Pe vremea lui Heraclie, împăratul Bizanţului, căzând Antiohia în mâinile arabilor, moaştele Sfântului Ignatie Teoforul au fost duse la Roma şi se află acolo, în Biserica Sfântului Clement.

Arhid. Ştefan Sfarghie – Sinaxar - Aducerea moaştelor Sfântul sfinţit mucenic Ignatie

Sfântul Ignatie, cel numit Teoforul, adică „purtătorul de Dumnezeu”, a fost episcop în marea cetate a Antiohiei pe vremea împăratului Traian (98-117). Acesta era ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul şi provenea din lumea greacă, care de curând venise la credinţa în Domnul Iisus Hristos.

Viaţa, lucrarea sa de propovăduire a cuvântului Evangheliei şi sfârşitul călătoriei sale în lanţuri, ca osândit, de la Antiohia la Roma, le pomenim în fiecare an la 20 decembrie.

Astăzi, Biserica face pomenirea aducerii moaştelor sale de la Roma la Antiohia. Îndată după ce fiarele i-au sfâşiat trupul, creştinii din Roma, precum şi cei care-l însoţiseră din Antiohia la Roma au adunat cu grijă oasele mai mari ce rămăseseră şi le-au pus cu cinste într-un loc însemnat, afară din cetate. Dar nu după multă vreme, tot sub împărăţia lui Traian, moaştele Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul au fost trimise de la Roma la Antiohia, pentru întărirea şi mângâierea păstoriţilor sfântului. Şi a fost călătoria lor cu multă slavă, pentru că toţi creştinii doreau să le cinstească.

Şi au fost puse mai întâi în cimitirul de lângă poarta Dafne din Antiohia, iar în timpul împăratului Teodosie cel tânăr (408-450) au fost aşezate într-o biserică din cetate, închinată Sfântului Ignatie, fiind cinstite de către creştini, ca un adevărat izvor de puteri dumnezeieşti.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Naşterii Domnului; Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei

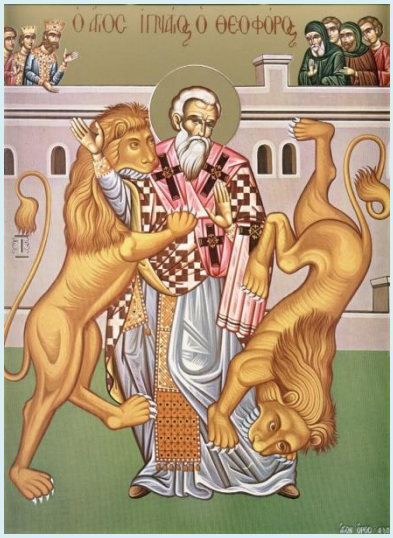

Sfântul sfinţit mucenic Ignatie se numeşte „Teoforul”, adică „purtătorul de Dumnezeu”. El a fost copilul pe care Mântuitorul l-a luat în braţe când a spus: „Lăsaţi pruncii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că unora ca aceştia este Împărăţia cerurilor”.

Sfântul Ignatie a fost pus Episcop în Antiohia de Sfinţii apostoli, după moartea lui Evod. Sfântul Ioan Gură de Aur ne încredinţează că în timpul celor 40 de ani cât a păstorit acolo s-a dovedit un adevărat părinte al antiohienilor.

În timpul persecuţiei lui Domiţian (81-96) Sfântul Ignatie i-a încurajat cu sfaturi şi rugăciuni. Împăratul Traian se afla în culmea gloriei sale, căci în anul 106 cucerise Dacia Traiană, una din cele mai bogate ţări din Europa. Serbările şi bucuria cuceririi ţinuseră 123 de zile. În amfiteatrul din Roma muriseră 10 000 de gladiatori şi 11 000 de animale sălbatice, iar populaţia fusese scutită de dări. În anul 107, Traian a pornit la luptă împotriva Parţilor.

Împăratul Traian voia să instaleze liniştea la hotarul cel mai îndepărtat al răsăritului. În drumul său s-a oprit în Antiohia, fosta capitală a regilor Seleucizi, locul de petrecere al romanilor bogaţi, oraş care timp de 600 de ani purta numele „Regina Orientului”, dat de Pliniu.

Păgânii i-au spus împăratului Traian că Ignatie este creştin şi că cinsteşte pe Hristos cel osândit de Pilat. Împăratul l-a îndemnat să jertfească zeilor, însă

episcopul Ignatie a refuzat, fapt pentru care a fost trimis la Roma pentru a fi dat la fiare în circ.

Sfântul Ignatie a plecat din Antiohia sub paza a zece soldaţi, însoţit de diaconul Filon şi de Agatopod. În drumul său până la Roma, Sfântul Ignatie a îndemnat pretutindeni mulţimea credincioşilor să asculte episcopii şi preoţii lor şi să nu creadă învăţăturile eretice.

În cele din urmă, Sfântul sfinţit mucenic Ignatie a primit cununa muceniciei fiind aruncat în mijlocul animalelor sălbatice din circul roman.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Aducerea moaştelor Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul; Sfântul mucenic Filotei

Aducerea moaştelor Sfântul sfinţit mucenic Ignatie Teoforul

Sfântul Ignatie, episcopul Antiohiei, ucenicul Sfântului apostol şi evanghelist Ioan a trecut la Domnul în circul din Roma în ziua de 20 decembrie, anul 107.

Creştinii din Roma i-au strâns osemintele. În anul 108, le-au dus în Antiohia, le-au îngropat în cimitirul de lângă Dafne din marginea oraşului.

În anul 438, adică în timpul împăratului Teodosie al II-lea caligraful, au fost mutate în Biserica „Sfântul Ioan Gură de Aur” din mijlocul Antiohiei.

În veacul al VII-lea, adică în timpul împăratului Heraclius (610-641), sfintele moaşte au fost duse iarăşi la Roma şi aşezate în Biserica „Sfântul Clement”.

Astăzi se sărbătoreşte amintirea aducerii lor din Roma în Antiohia în anul 108.

Sfântul mucenic Filotei

Sfântul mucenic Filotei a pătimit pentru Mântuitorul Iisus Hristos în Samosata (Siria). În urma supliciilor la care a fost supus, a primit cununa muceniciei mărturisind până în ultima clipă credinţa în Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Proloagele din 20 decembrie

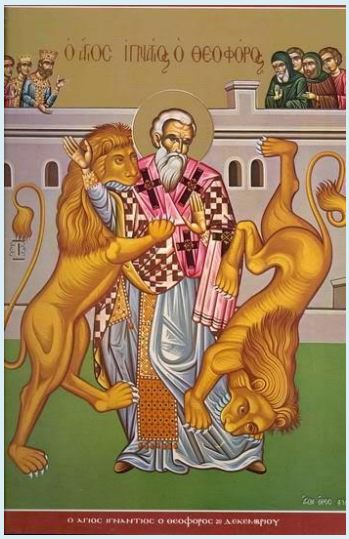

Luna decembrie în 20 de zile: pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, purtãtorul de Dumnezeu (t107).

Acesta a trăit pe vremea lui Traian, împăratul romanilor (98-117), şi, fiind ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul, ca şi Sfântul Policarp al Smirnelor, a fost aşezat episcop în Antiohia Siriei, ca urmaş ce era al apostolilor.

Spun unii că el este copilul acela, pe care, luându-l în braţe Domnul, a zis apostolilor: "De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum copiii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte."(Matei,18,3,5).

Şi Antiohia era marea cetate în care, ucenicii Domnului au început mai întâi a se numi creştini.

Deci, când mergea Traian împotriva perşilor, Sfântul Ignatie a fost prins şi, făcând cunoscută credinţa sa în Hristos şi gândul său nestrămutat, a fost osândit să fie dus la Roma, ca să-l dea să fie mâncat de fiare în circ, ca un osândit de seamă ce era. Şi a făcut el drumul din Siria la Roma, păzit de o gardă de zece soldaţi, pe care, pentru asprimea lor, el îi numeşte "cei zece leoparzi ai mei." Şi el întărea în credinţă Bisericile din toate oraşele, pe unde trecea.

Şi îi ieşeau înainte pe drum creştinii de pretutindeni, cete, cete, ca să-i arate dragostea şi preţuirea lor, precum se vede din cele şapte epistole, ce ne-au rămas de

la el, ca un testament al Sfântului episcop-mucenic. "Nu vă poruncesc, ci vă sfătuiesc, zice el, feriţi-vă de rătăcire. Unde-i episcopul, acolo-i Biserica, şi unde-i Biserica şi episcopul, acolo-i Liturghia cea adevărată. Totul este credinţa în Hristos şi dragostea. Vreau să mă asemăn lui Hristos, primind moartea de mucenic ca şi El."

Iar în Epistola către Romani zice: "Să nu cumva să mijlociţi şi să fiu lipsit de bucuria de a fi mucenic. Sunt grâul lui Dumnezeu. Lăsaţi-mă să fiu măcinat de dinţii fiarelor, ca să mă fac pâine neprihănită lui Hristos."

Deci, sosind la Roma, a fost dus la locul cel de privelişte de toate părţile. Şi, slobozind leii asupra lui, aceştia l-au sfâşiat şi l-au mâncat, lăsând numai oasele cele mari, pe care, creştinii strângându-le, le-au dus în Antiohia.

Pentru marea lui dragoste din inimă pentru Hristos i s-a spus "Teoforul", adică purtătorul de Dumnezeu.

Pe vremea lui Heraclie împăratul, Antiohia, căzând în mâinile turcilor, moaştele sfântului au fost duse la Roma şi se află acolo în biserica Sfântului Clement.

Întru această zi, cuvânt din Pateric despre un călugăr, care a fugit de slava omenească.

Un călugăr egiptean vieţuia aproape de Constantinopol, pe vremea împăratului Teodosie cel tânăr (408-450). Şi umbla, trecând pe acolo, împăratul. Şi, lăsând toţi însoţitorii, împăratul a mers singur şi a bătut în uşa călugărului. Şi după ce i-a deschis, nu l-a cunoscut cine era, însă l-a primit pe el ca pe un ostaş, iar după ce a intrat, făcând rugăciune, s-a aşezat.

Şi a început a-l întreba împăratul: "Cum se află părinţii cei ce sunt în Egipt?"

Iar el i-a răspuns: "Toţi se roagă pentru mântuirea ta."

Şi i-a mai zis lui bătrânul: "Mă rog, să mănânc puţin." Şi i-a muiat lui pâine de a sa şi a turnat untdelemn şi sare şi a mâncat; apoi i-a dat lui şi apă de băut.

Deci, i-a zis lui împăratul: "Oare ştii cine sunt eu?"

Iar el a răspuns: "Dumnezeu te ştie pe tine."

Atunci i-a spus lui: "Eu sunt Teodosie, împăratul." Şi îndată, i s-a închinat lui bătrânul.

După aceea, i-a zis lui împăratul: "Fericiţi sunteţi voi, că nu aveţi grijile vieţii acesteia. Cu adevărat, că împărat m-am născut şi am crescut, însă niciodată n-am mâncat pâine cu aşa dulceaţă, nici apă n-am băut aşa precum astăzi; foarte cu dulceaţă am mâncat şi am băut."

Şi i-a zis lui stareţul: "Fiindcă noi călugării toate bucatele noastre le facem cu binecuvântare, pentru aceea, dulce este şi această proastă mâncare. Iar în casele voastre toată osteneala bucatelor voastre celor multe o fac slugile şi binecuvântare nu iau de la nimeni."

Deci, a început împăratul, de atunci, a cinsti pe călugări şi a le da câte ceva. Iar stareţul, lepădând cinstea dată de împărat, a fugit şi a mers în Egipt.

Întru aceeaşi zi, cuvânt pentru calea cea strâmtă, care duce la Împărăţia Cerurilor.

Să luăm aminte şi să ne păzim pe noi înşine, ca nu cumva, făgăduindu-ne a umbla pe calea cea îngustă şi cu necazuri, să aflăm că, pe calea cea largă umblând, ne rătăcim. Însă cea îngustă să ţi se arate, ca să o cunoşti, că este aceasta: înfrânarea pântecelui, starea cea cu priveghere de toată noaptea, lipsa de pâine, ocara şi batjocura, tăierea voii tale, răbdarea hulei, clevetiri nedrepte a suferi, grăit fiind de rău, a nu te mânia, defăimat fiind, a te smeri şi, înfricoşat fiind, să nu te temi. Fericiţi sunt cei ce umblă pe calea aceasta, că a acelora este Împărăţia Cerurilor.

Cuvânt despre pocăinţă al Sfântului Ioan Gură de Aur, rostit în ziua când a fost aşezat patriarh al Constantinopolului(398).

Iată că soseşte, fraţilor, praznicul Naşterii lui Hristos, care, decât toate praznicele, este mai cinstit şi mai înfricoşător. Pentru aceea, eu acum încep învăţătura aceasta ca, adică, să vă curăţiţi de păcate şi, aşa, să vă apropiaţi de Sfintele Taine. Să nu-mi zică mie nimeni: "Plin sunt de ruşine, fiindu-mi cugetul plin de păcate", pentru că destule sunt, adică, aceste cinci zile, spre curăţire: dacă ne vom pocăi cu adevărat şi de vom priveghea şi vom posti, multe păcate ni se vor şterge.

Să nu ne uităm, dar, la vremea cea scurtă, ci la iubirea de oameni a Stăpânului să gândim.

⇒ *De vreme ce, cei din Ninive, numai în trei zile s-au întors la pocăinţă şi zdrobirea şi smerenia sufletului lor au putut să potolească mânia aceea.*

⇒ *Şi păcătoasa, într-un ceas, apropiindu-se de Hristos, toate păcatele, cele din lungă vreme, şi le-a spălat. Încă şi iudeilor, care-L cleveteau, pentru că a primit-o pe ea, şi acelora le-a astupat gura, iar pe dânsa de toate relele a schimbat-o şi, dându-i ei îndrăzneală, a eliberat-o. Dar pentru ce a făcut El aceasta? Pentru că ea, cu minte dreaptă şi cu fierbinte credinţă, din suflet umilit, s-a atins de sfintele şi prea curatele Lui picioare, părul dezlegându-şi, izvorul de lacrimi din ochi slobozind şi mirul tot turnându-l; adică cu aceea ce înşela pe oameni, cu aceea şi-a întocmit şi doctoria pocăinţei. Cu ochii, cu care i-a vânat pe desfrânaţi, cu aceia, acum, a lăcrimat. Împletiturile părului, cu care pe mulţi îi prindea în păcate, cu acelea, acum, a şters picioarele lui Hristos.*

Deci, şi tu să faci asemenea, adică, prin acelea, prin care ai mâniat pe Dumnezeu, iarăşi, prin acelea să-L şi rogi pe El acum. De l-ai mâniat prin jefuirea averilor, prin acelea te şi împacă acum cu Dânsul: cele răpite să le împarţi de la cei năpăstuiţi, încă şi ceva pe deasupra să mai dai. Să zici ca şi Zaheu: "Întorc împătrit acelora pe care i-am năpăstuit."

Iar de ai greşit cu limba, cu aceea acum curate rugăciuni să înalţi şi pe cei ce te blestemă şi te grăiesc de rău, tu să-i binecuvântezi.

Deci, dacă în acest fel te vei schimba în lacrimi şi în obicei, apoi, nu lungă vreme îţi trebuie de pocăinţă, nici mulţi ani, ci numai într-o zi vei câştiga eliberare.

Drept aceea, rogu-vă pe voi, să vă depărtaţi de înşelăciune şi să primiţi fapta bună. Încetaţi cu răutăţile şi vă făgăduiţi să nu le mai faceţi; şi destul vă este vouă acestea spre răspuns.

Eu mărturisesc şi vă încredinţez nimic alta nu caută, fără numai ca să arate că celor ce încetează cu păcatele, şi fug de răutăţile cele mai dinainte şi cu adevărat se pocăiesc, milostiv le este Dumnezeu şi-i primeşte pe ei ca un iubitor de oameni. Că omul, întru sine, să se despartă de răutăţi şi, mai mult, să nu le mai facă pe acelea. Pentru că iubitor de oameni este Dumnezeu, iartă pe cele dintâi şi nu pomeneşte răutăţile, dacă ne pocăim cu adevărat. Că, precum femeia care se chinuieşte, doreşte să nască, aşa şi Dumnezeu doreşte să-şi verse mila Sa asupra noastră. Pentru aceea, să lepădăm toată nedreptatea şi, aşa, să începem a prăznui Naşterea lui Hristos. Să lepădăm clevetirea şi osândirea. Să călcăm ţinerea de mânie şi invidia şi toate grijile lumeşti. Şi, aşa, întru aceste cinci zile pocăindu-ne, curaţi de

toată răutatea să ne apropiem de Cel curat şi fără de răutate, Dumnezeu, fiecare zicând: "Sufletul meu vreau să-l mântuiesc, ajută-mi mie, Doamne, ca să mă mântuiesc." Că ce folos va lua omul măcar de ar dobândi şi toată lumea şi sufletul său şi l-ar pierde? Însă, aceasta nu spre osândire şi judecată o grăiesc vouă, ci căutând mântuirea voastră, ca adică să vă izbăviţi de veşnicele chinuri, întru Hristos Iisus, Domnul nostru, a Căruia este slava acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Proloagele din 29 ianuarie

Luna ianuarie în 29 zile: Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului sfinţitului mucenic Ignatie, de Dumnezeu purtătorul

Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul), a fost episcop în marea cetate a Antiohiei, pe vremea lui Traian, împăratul romanilor (98-117). Era ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul, trăgându-se din lumea grecească, de curând venită la credinţa lui Hristos. Deci, fiind prins pentru credinţa sa, pe vremea lui Traian împăratul, a fost osândit să fie mâncat de fiare în circul de la Roma.

Pe de altă parte, cele şapte scrisori rămase de la el, ne arată cât de încredinţat era el, că, numai suferind moartea de mucenic, poate fi cineva ucenic cu adevărat al lui Hristos. Şi, aşa a şi fost fericitul său sfârşit.

Dar viaţa lui, lucrarea lui pentru răspândirea credinţei şi sfârşitul călătoriei lui în lanţuri, ca osândit, de la Antiohia la Roma, le serbăm în fiecare an la 20 decembrie. Astăzi, 29 ianuarie, facem pomenire numai de aducerea sfintelor lui moaşte de la Roma la Antiohia. Că, îndată după ce fiarele i-au sfâşiat şi i-au mâncat trupul, împlinind astfel dorinţa sfântului, creştinii din Roma şi cei care-l însoţiseră din Antiohia la Roma, au adunat cu grijă oasele mai mari ce rămăseseră şi le-au pus, mai întâi, cu cinste, într-un loc însemnat, afară din cetate. Dar, nu după multă vreme, tot sub împărăţia lui Traian, aceste sfinte moaşte, pentru întărirea şi mângâierea păstoriţilor sfântului episcop, au fost trimise din Roma în Antiohia. Şi a fost călătoria aceasta a lor cu multă slavă pentru creştini, toţi dorind să le cinstească. Şi au fost puse întâi în cimitirul de lângă poarta Dafne din Antiohia, iar pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel tânăr, au fost aşezate într-o biserică din

cetate, ce purta numele sfântului, şi erau cinstite ca un izvor de puteri dumnezeieşti în viaţa creştinilor.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, povestire a Sfântului Grigorie Dialogul, despre sărindare.

Ne spunea nouă papa Grigorie al Romei: "A fost un călugăr, într-o oarecare mânăstire, care îmi slujea mie, iar, mai pe urmă, începând a se îmbolnăvi, s-a apropiat de moarte. Deci, îi slujea lui ca un frate al lui după trup, un frate cu numele de Copiosie, care şi acum este viu.

Iar cel mai sus-zis frate, văzându-se aproape de moarte, a spus fratelui său: "Am, a zis el, ascunşi trei galbeni." Dar acest lucru nu s-a putut tăinui faţă de fraţii din mânăstire. Pentru că, cercetând cineva, din întâmplare, mâinile fratelui, a aflat acei trei galbeni. Şi cum am auzit aceasta despre fratele ce petrecea împreună cu noi în mânăstire, n-am trecut-o cu vederea. Că aşezământul mănăstirii astfel este, ca, adică, toţi fraţii de obşte ce vieţuiesc aici, nimeni să nu aibe la sine nimic. Deci, foarte m-am întrebat cum şi ce să fac, spre curăţirea acestui frate şi spre pilda şi învăţătura tuturor fraţilor.

Deci, chemând pe iconom, i-am zis lui: "Mergi şi să nu laşi pe nimeni din fraţi ca să vie la fratele cel ce moare, nici cuvinte de mângâiere să audă din gurile lor. Ci, când va fi aproape de moarte şi va începe să cheme pe fraţi la sine, să-i zică lui trupescul frate: "Pentru cei trei galbeni pe care i-ai ascuns, la toţi fraţii eşti o urâciune;" ca măcar cu acest amar cuvânt să poată a se curăţi de acel greu păcat. Iar, după ce va muri, să nu-l îngropaţi pe el unde se îngroapă fraţii, ci în gunoi făcând o groapă, acolo să-l acoperiţi şi cei trei galbeni împreună peste dânsul să-i aruncaţi, zicându-i: "Argintul tău întru piezare împreună cu tine să fie, şi, aceasta zicând să-l acoperiţi pe el."

Cu aceasta, două foloase am voit să fac şi aceluia şi fraţilor: că pe acela, adică, grija şi mâhnirea cea de moarte să-l cureţe de păcat, iar pe ceilalţi, mai vârtos frica celui osândit să-i mântuiască de la un păcat ca acela, ceea ce s-a şi făcut.

Deci, fratele acela, apropiindu-se de moarte, se ruga ca să vină la dânsul fraţii. Şi, întristându-se el, i-a spus lui cel de un sânge cu el frate: "Pentru aceşti trei galbeni, toţi fraţii au scârbă de tine". Iar el, pentru păcatul său, foarte mult suspina şi, în suspinele acelea, a ieşit din trupul său. După aceea, l-au îngropat, aşa cum poruncisem. Şi, intrând fraţii în grijă pentru osândirea aceluia, îndată au început a-

şi aduce înaintea mea lucrurile lor cele netrebnice şi proaste, pe care rânduiala mănăstirii le dădea lor voie să le aibă. Încă, foarte m-am temut, ca nu cumva să mă fac şi eu vinovat întru ceva.

Iar după treizeci de zile de la moartea lui, a început a dori sufletul meu după fratele ce murise şi cu frică mă gândeam la muncile lui şi căutam o cale pentru izbăvirea lui. Deci, chemând pe iconomul la mine, cu mare grijă i-am zis lui: "Este destul cât s-a muncit în foc fratele nostru cel mort. Şi datori suntem să-i ajutăm lui, după puterea noastră, că doar se va izbăvi din acele munci. Mergi, dar, şi până la treizeci de zile Jerfa Mântuitorului să se aducă pentru dânsul".

Deci, ducându-se, s-a făcut aşa. Încă şi noi am făcut la fel pentru sufletul aceluia, până ce fratele cel mort s-a arătat lui Copiosie, cel de un sânge cu el frate, zicându-i: "Până acum, frate, foarte rău m-am muncit, iar acum sunt bine şi întru lumină, pentru că astăzi Sfânta Împărtăşire am primit."

Deci, acestea văzând şi auzind fratele lui, s-a dus la mânăstire, spunându-le tuturor fraţilor. Iar ei, numărând zilele, au aflat că aceea era ziua întru care, cea de a treizecea jerfă, se adusese pentru dânsul. Şi acel frate al lui nu ştia că, pentru fratele său fac rugăciune cei din mânăstire, iar aceştia nu ştiau ce văzuse despre dânsul fratele lui, cel de acelaşi sânge. Şi, aşa, întru aceeaşi zi, s-au înştiinţat împreună de cele ce se făceau.

Dintru care, un lucru aevea se arată: Că, pentru mântuitoarele Jertfe, s-a izbăvit fratele acela din munci."

Deci, a sluji la cei morţi, sărindare, cu adevărat, un lucru prea de folos este. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre faptul că se cade a ne ruga pentru vrăjmaşi şi pentru cei ce ne fac supărare.

Cu cât te rogi mai din suflet pentru cei ce te clevetesc pe tine, cu atât mai mult adevereşti pe Dumnezeu şi face El însuşi izbândă pentru tine: "Că a mea este izbândirea, Eu voi răsplăti, zice Domnul."

Şi iarăşi a zis Domnul: "Iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi faceţi bine celor ce vă urăsc pe voi. Rugaţi-vă pentru cei ce vă fac vouă supărare, pentru cei ce vă izgonesc pe voi."

Şi pentru care pricină a poruncit El aceasta? Pentru ca, adică, să te izbăvească pe tine de necaz şi de mânie şi de pomenirea de rău şi ca să te învrednicească pe tine de dragostea Lui cea desăvârşită. Că voieşte ca să mântuiască pe toţi oamenii şi la cunoştinţa adevărului să-i aducă. Şi ca un Dumnezeu ce este din fire, pe toţi la fel îi iubeşte, dar pe cel cu fapte bune îl proslăveşte, iar pe cel rău, în veacul acesta, se sileşte spre cele bune a-l întoarce, ca pe unul ce întru întuneric umblă cu nebunia sa. Pentru că cel desăvârşit, fiind bun dăruitor, nu ştie deosebirea, nici ce este al sau, nici ce este al străinului, nici robului, nici celui slobod, nici credinciosului, nici necredinciosului, ci pe toţi asemenea miluieşte. Că, după cum zice apostolul, nu este nici evreu, nici elin, ci toţi una sunt în Hristos, a Căruia este slava, împreună cu Tatăl şi cu Preasfântul Duh, Cel de viaţă dătător. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Efrem, despre cei ce în fiecare zi păcătuiesc şi în fiecare zi se pocăiesc.

Până când, o, prietene, fiind stăpânit de vrăjmaşul, plăcerea lui o săvârşeşti? Până când, o, iubitule, slujeşti patimilor trupeşti, celor aducătoare de moarte ? Primeşte sfatul meu, că te face pe tine viu şi, curăţindu-ţi sufletul tău împreună şi trupul, apropie-te de Mântuitorul, Cel ce te vindecă pe tine. Care primeşte pe toţi cei ce se pocăiesc.

Mare mântuire îţi va fi ţie dacă, deşteptându-te, nu te vei lenevi a veni la Dânsul. Că, dacă în unele zile greşeşti, iar în altele, iarăşi zideşti, dacă pierzi, risipeşti şi iarăşi aduni, apoi asemenea eşti cu copiii. Cel ce singur se împiedică de o piatră, se poticneşte şi cade, şi, dacă face, a doua oară aşa, acela este orb şi fără minte. Deci, aceasta să o ai în inima ta şi aleargă la pocăinţă cu osârdie şi roagă-L pe Cel ce te-a zidit pe tine.

Fii smerit şi umil, flămând şi în suspine pătimind durerea pentru cele trecute, păzindu-te şi luând aminte la cele de aici înainte ale vieţii tale. Că aşa, oarecând, şi Zaheu vameşul s-a mântuit, aşa iarăşi şi Matei rob al lui Hristos s-a arătat. La fel şi desfrânata, căzând la picioarele Mântuitorului, şi-a dezlegat împletiturile părului, şi i-a şters picioarele cu părul capului şi, aşa, a ieşit din groapa patimilor. Aşa şi tu pleacă-ţi grumazul pe genunchi şi te arată umil şi cu aceasta, te vei mântui. Vezi cetatea Sodomei şi a Gomorei, a neamului celui nesupus şi spurcat. Fugi de acel neam necurat, asupra căruia Dumnezeu a plouat cu foc şi pucioasă şi a ars toată cetatea lor. Vezi limpezirea cetăţii Ninive şi înflorirea ei cea frumoasă. Că ea fusese plină de păcate şi de răutăţi, încât poruncise Domnul ca să o piardă, dar, după ce a văzut pe niniviteni în saci şi în cenuşă umblând, în foamete şi în sete pedepsindu-se, tremurând şi de frică cuprinzându-se, din toate părţile în plângere,

unul pe altul tânguindu-se, cei slobozi, cei robiţi, cei bogaţi, săracii, stăpânii şi dregătorii, bătrânii şi tinerii, împreună cu pruncii, S-a milostivit spre ei, i-a miluit şi i-a mântuit. Judecata, pe care o poruncise Domnul ca să o ia ei, a schimbat-o. Şi aşa, din cei păcătoşi, pe cei nesupuşi îi munceşte, iar pe cei ascultători, nu-i lasă să piară fără cruţare. Sârguieşte-te, deci, ca să te pocăieşti şi te vei mântui.

Gata este Dumnezeu spre milă şi spre vindecare, grabnic spre ajutor, osârdnic spre izbăvire, celor ce cer le dă şi celor ce bat le deschide. Celui ce se roagă îi dă iertare, întinde daruri celui ce-i trebuie şi nu le cruţă pentru cela ce caută, nu respinge pe cei căzuţi, ci spre mântuire îi trage. Dăruieşte dezlegarea celor ce cer, ceartă pe cei ce nu ascultă. Poticnitu-te-ai, deşteaptă-te; ai căzut, scoală-te; roagă-te şi cere; cazi, năzuieşte, caută pe Cel ce voieşte să te mântuiască, trezeşte-te ca să nu cazi iarăşi, iar de vei şi cădea, să te scoli din nou. Doborât fiind, îndreptează-te, iar de ai greşit, întoarce-te. Iar, după ce te-ai vindecat, poartă-te sănătos totdeauna, şi dacă te-ai mântuit, fereşte-te de boala de care ai fost biruit, ca să nu te ardă focul pe care abia l-ai stins. Să nu cazi în spurcăciunea din care te-ai ridicat. Să nu te asemeni porcilor, care se bucură de spurcăciune. Să nu te asemeni câinilor, care îşi mănâncă murdăriile. Că nimeni, punându-şi mâinile pe plug şi căutând înapoi, nu va fi îndreptat în Împărăţia Cerurilor. Nimeni, după ce se spală şi iarăşi aleargă la spurcăciune, nu se face curat.

Unul este Hristos, una credinţa, unul este darul, una este patima, una moartea, una învierea. Şi nu se cade Celui ce S-a junghiat, iarăşi să Se mai jertfească, nici altă izbăvire să se mai facă pentru tine. Slobozitu-te-ai, apoi nu te mai face rob, prin voia ta. Spălatu-te-ai, nu te mai spurca iarăşi. Peste fire, în păcate aflându-te, să nu deznădăjduieşti nicidecum, fără numai să te pocăieşti şi te vei mântui.

Întru Iisus Hristos Domnul nostru, a Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului Sfinţit mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul)

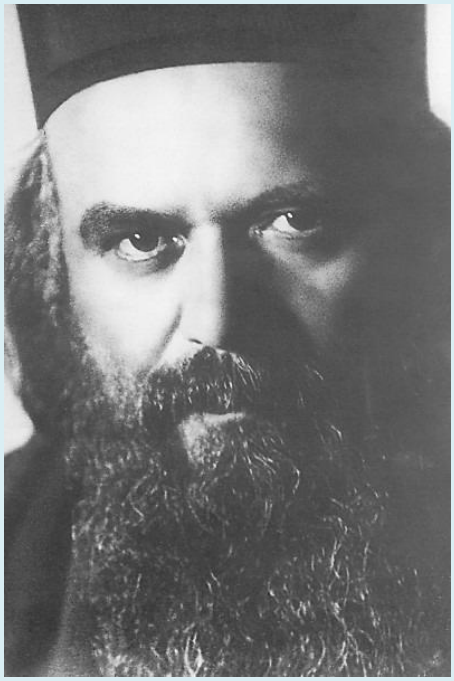

Acest bărbat sfânt s-a numit „purtător de Dumnezeu" pentru că el avea pururea numele lui Dumnezeu în inimă şi pe buze.

Potrivit Sfintei Tradiţii el s-a numit aşa pentru că a fost ţinut în braţe de Domnul întrupat, Iisus Hristos. Pe când Domnul a propovăduit ucenicilor învăţătura despre smerenie, el a luat în braţe un prunc, 1-a pus la mijloc între ei şi a zis: ***Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăţia Cerurilor*** (Matei 18: 4). Acel copil a fost acest Sfânt Ignatie.

Mai târziu ***el a ajuns ucenicul Sfântului Ioan teologul, împreună cu Sfântul Policarp, episcopul Smirnei.***

Ca episcop al Antiohiei, Sfântul Ignatie bine a păstorit Biserica lui Hristos cea încredinţată lui şi ***a fost cel dintâi care a introdus cântarea antifonală în Biserică, în care firul cântului este reluat alternativ de cele două strane.*** Acest fel de cântare i s-a descoperit Sfântului Ignatie de către îngerii lui Dumnezeu din ceruri.

Trecând împăratul Traian prin Antiohia în drum spre războiul cu perşii, el a auzit de Sfântul Ignatie, l-a chemat la sine şi l-a sfătuit să jertfească idolilor. Dacă ar fi făcut astfel, împăratul Traian l-ar fi investit pe sfânt cu rangul de senator. Dar cum

sfaturile, ca şi ameninţările împăratului au rămas în van, Sfântul Ignatie a fost legat în lanţuri şi trimis la Roma sub paza a zece soldaţi sălbatici, spre a fi aruncat la fiare.

Sfântul Ignatie s-a bucurat întru martiriul lui pentru Domnul şi s-a rugat lui Dumnezeu ca fiarele să îl sfâşie cu adevărat, ca ele să i se facă lui mormânt, ca să nu fie depărtat de la el felul acesta de moarte.

După o călătorie lungă şi chinuitoare ce l-a purtat din Asia, prin Tracia, Macedonia şi Epir, Sfântul Ignatie a ajuns la Roma, unde a fost aruncat la leii din circ. Leii l-au sfâşiat şi i-au mâncat trupul, ne mai rămânând din el decât inima şi oasele mari.

Acest slăvit mucenic al lui Hristos a luat mucenicia la Roma la anul 106, în timpul domniei urâtorului de Hristos, împărat Traian.

Sfântul Ignatie s-a arătat de multe ori din cealaltă lume şi a lucrat multe minuni, ajutând şi în ziua de azi pe cei care cheamă cu credinţă întru ajutor mucenicescul lui nume.

Cântare de laudă la Sfântul sfinţit mucenic Ignatie,Teoforul

O, Sfinte ierarhe al Domnului Hristos, slăvite mucenice,
O, a sfinţeniei icoană vie, plăcutule al lui Dumnezeu!

Tu iubitor de Hristos eşti şi ai fost,
Pe El purtatu-L-ai în inimă,
Noi pentru aceasta pe tine te slăvim
De Dumnezeu purtătorule!

Împăratul Traian a voit să te cumpere cu deşartă slavă,
în schimbul onorurilor să te închini la idoli.
Dar tu l-ai uimit pe el nevoind aceasta:
Pe Hristos să trădezi pentru mărirea deşartă.

Ci mai vârtos ai iubit ca să mori,
de Hristos purtătorule,
Pentru aceasta noi pe tine te slăvim,
Sfinte sfinţite Părinte, mucenice Ignatie!

Aruncat la fiare, ai aşteptat liniştit.

Roma voia circ şi te-au avut pe tine!

„Sunt grâul lui Hristos," strigat-ai atuncea,
„Dinţii fiarelor mă vor face pâine!"

Dar unde-i slăvitul Traian acum?
Nimic de el nu se ştie.
Pe când tu locuitor al cerurilor eşti,
Iar nouă învăţător şi acum,
de Dumnezeu purtătorule!

O, Sfinte sfinţite Părinte Ignatie,
de Dumnezeu purtătorule,
Roagă pentru noi pe Hristos Dumnezeu
Ca să ne dăruiască pururi Pâinea Vieţii!

Cugetare

Sfinţii mucenici, cuprinşi de dragostea lui Hristos, s-au asemănat unui foc puternic, ce arde cu flacără nestinsă. Dragostea lor pentru Dumnezeu le-a uşurat suferinţele şi le-a făcut ca moartea să le pară dulce.

***Sfântul Ioan Gură de Aur** astfel grăieşte despre Sfântul Ignatie: „El şi-a jertfit trupul cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi dezbracă cineva haina."*

Călătorind la Roma spre a lui moarte, Sfântul Ignatie nu s-a temut decât de un singur lucru: ca nu cumva creştinii să împiedice martiriul lui pentru Hristos, prin rugăciunile lor sau prin vreo intervenţie lumească. De aceea el i-a rugat fără încetare, în scris şi cu cuvântul viu, să nu facă aceasta. „Iertaţi-mă," le-a scris el.

„Eu cunosc bine cele care sunt spre folosul sufletului meu. Eu de abia acum încep să fiu ucenic al Domnului Hristos, acum când nimic nu-mi mai doresc, fie din cele văzute, fie din cele nevăzute, decât să ajung la Domnul meu Hristos. Vină asupra mea orice chin, oricât de diavolesc: arderea de viu, răstignirea, fiarele, sabia, sfâşierea membrelor, zdrobirea oaselor, smulgerea tuturor mădularelor mele primesc cu bucurie orice, numai să ajung cât mai grabnic la Domnul meu Hristos. Este mai bine pentru mine să mor pentru Hristos decât să domnesc pe pământ, fie şi până la sfârşitul lumii... Dragostea mea este ţintuită pe Cruce şi nici un foc al dragostei nu se află în mine pentru vreun lucru pământesc."

Introdus fiind în circ, el s-a întors către popor şi a grăit aceste cuvinte: *„Cetăţeni ai Romei, să cunoaşteţi că eu aici nu sunt pedepsit pentru nici o crimă, nici există împotriva mea sentinţă la moarte pentru fărădelege, ci eu aici sunt aruncat ca să mor pentru dragostea faţă de Domnul meu Iisus Hristos, pe care Îl doresc până dincolo de moarte. Eu sunt grâul Lui, iar dinţii fiarelor sălbatice mă vor măcina întru pâinea Lui curată!"*

După ce Sfântul Ignatie a fost sfâşiat şi devorat de fiarele sălbatice, s-a văzut că prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, inima lui a rămas neatinsă, împreună cu oasele mai mari. Tăind necredincioşii inima sfântului, ei au văzut scris înăuntru cu litere din aur Numele Domnului Iisus Hristos.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Ignatie Teoforul (29 ianuarie)

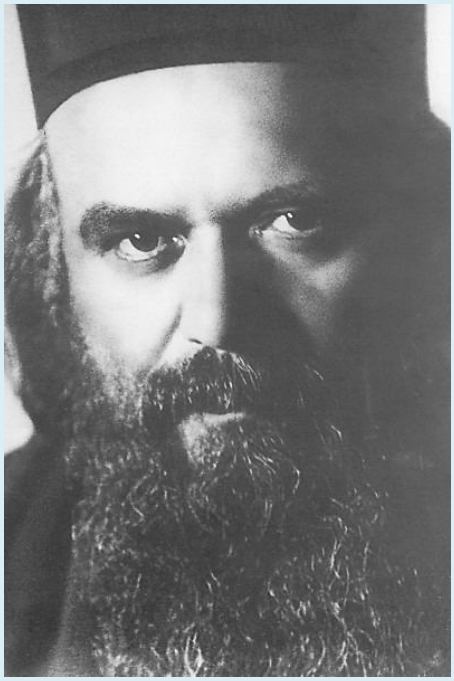

Sărbătoarea principală a Sfântului Ignatie este cea de pe 20 decembrie, dar astăzi sărbătorim aducerea sfintelor sale moaşte de la Roma, unde a suferit mucenicia, la Antiohia, unde mai înainte fusese întâistătător.

Când Sfântul Ignatie a fost chemat la Roma înaintea împăratului Traian pentru a da socoteală de credinţa sa, el a fost însoţit în călătorie de un număr de cetăţeni din Antiohia care nu au voit să-1 lase singur în aceasta pe arhipăstorul lor iubit.

Nevoind cu nici un chip să se lepede de credinţa sa şi socotind toate ofertele şi onorurile împăratului ca pe un nimic, Sfântul Ignatie fu aruncat la fiare, în Marele Circ (Circus Maximus) al Romei. Fiarele 1-au sfâşiat pe sfântul, care şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Iubiţii săi creştini şi cetăţeni ai Antiohiei au adunat cu grijă sfintele oase ale sfântului şi le-au dus la Antiohia unde le-au îngropat cu cinste.

Dar când persanii au capturat Antiohia în veacul al şaselea, moaştele Sfântului Ignatie au fost duse din nou la Roma.

Cântare de laudă la Sfântul Ignatie Teoforul

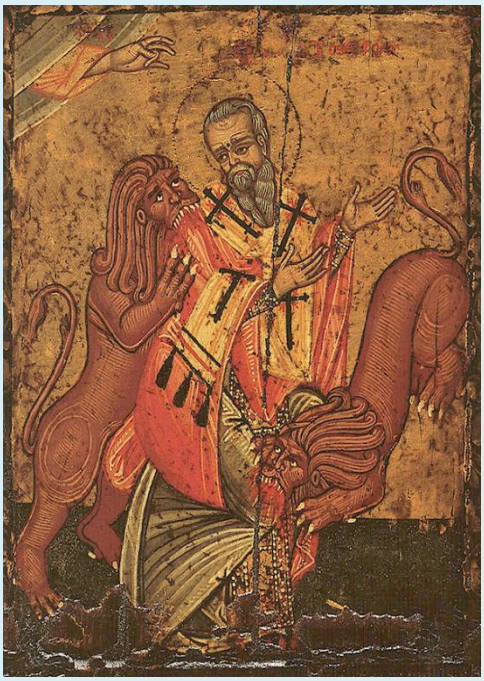

Moartea cea amară a lui Hristos a tocit boldul morţii
Şi pe vecie a curmat spaima omului de moarte.

Mulţimea sfinţilor morţii lui Hristos i-au urmat
Fără teamă, fără plângere şi fără strigăte.
Ci cu bucurie ei la moarte grăbeau
Căci înaintea ei vedeau feţe de îngeri şi Raiul.

Sfântul Ignatie la Roma a călătorit,
Iar pe drum se ruga Dumnezeului Celui Viu
Precum fiul se roagă de părinţii săi
Ca fiarele cu adevărat să-l sfâşie,
Să nu-l cruţe.

De aceea Dumnezeu ruga I-a îndeplinit-o
Şi iată că deşi sfâşiat
Sfântul rămâne viu, viu cu adevărat;
până în ziua de azi el este înaintea Mesei celei Cereşti
Pâinea cea dulce în chinuirile pentru Hristos coaptă.

Sfântul Ignatie, viteazul Teofor,
Tuturor chinuiţilor de-a lungul veacurilor vitejie le aduce.
Sunt două suferinţe, nu pot fi decât două:

Ori pentru păcat, ori pentru dreptate.

Suferinţa din păcat este fără nădejde,
Dar suferinţa pentru dreptate este bucurie
fără nici umbră de durere.

Ca lumina ce străbate prin roua curcubeului
Aşa bucuria, prin lacrimi şi suferinţă liniştită
Străluceşte de pe faţa mucenicului,
Ca însuşi Raiul lui Hristos;
Căci Hristos însuşi întăreşte sufletele mucenicilor.

Cugetare

Cu cât creşte omul în cunoaşterea duhovnicească şi în curăţirea inimii, cu atât vede mai bine adâncul în care se află şi cu atât îi par mai depărtate înălţimile la care luptă să ajungă.

Când un astfel de om, adevărat uriaş duhovnicesc, aflându-se pe patul de moarte, i-a auzit pe ucenicii săi lăudându-1 pentru nevoinţele lui, el a început să plângă şi a zis: “Copii, eu nici măcar nu am pus început nevoinţei”.

Când Sfântul Ignatie Teoforul zăcea în temniţă cu trupul ferecat în lanţuri, el scrie către efeseni: “Eu nu vă scriu vouă ca şi când aş fi ceva, deşi zac aici înlănţuit pentru Hristos; căci eu încă nu m-am desăvârşit pe mine. De abia acum încep să mă desăvârşesc şi vă grăiesc vouă ca unor povăţuitori ai mei”.

Părintele Sofian - Predică la Sfântul Ignatie Teoforul - "Să nu căutaţi să vorbiţi de Iisus Hristos, dar să doriţi lumea. Mai bine este să taci şi să fii, decât să vorbeşti şi să nu fii!"

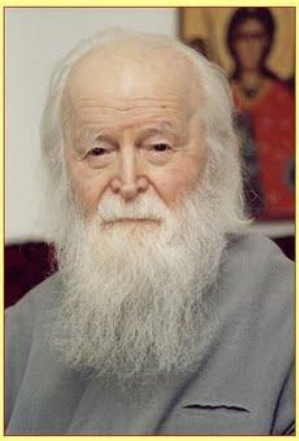

Un iconar de suflete

"(…) Fraţi creştini, trec mereu zilele una după alta şi cu ele trecem şi noi. Fiecare zi este o treaptă sau un inel din lanţul vieţii noastre, cu fiecare zi ne apropiem de un capăt, de sfârşitul acestei vieţi pământeşti şi, fără îndoială, ne apropiem de acel ocean al vieţii care este viaţa de dincolo de mormânt. Oricât ar trăi cineva de mult, totuşi, într-o bună zi, închide ochii aceştia pământeşti şi deschide alţi ochi şi adeseori şi mulţi vom fi uimiţi ce vedem dincolo de mormânt, mai ales dacă nu ne-am deprins în viaţa aceasta pământească să privim şi dincolo. Într-adevăr, vom fi uimiţi văzând ce e dincolo.

Şi mergând aşa prin viaţă, iată ne întâlnim în calendar cu un mare sfânt al Bisericii, Sfântul Ignatie Teoforul. Acest nume de Ignat e legat de un obicei tare urât, se taie porcii la Ignat. Nici o legătură între acest obicei şi marele martir, Sfântul Ignatie. A fost ***un sfânt lumină, un sfânt dragoste, un sfânt martir cum puţini au fost de-a lungul vieţii creştine în lume, acest sfânt care era ca o flacără arzând de dorul de a mărturisi pe Iisus Hristos*** (…) Sfântul Ignatie Teoforul face parte din grupa de sfinţi ucenici ai apostolilor, care sunt urmaşii lor. De pildă, acest Sfânt Ignatie a fost sfinţit arhiereu în Antiohia, unde a fost Sfântul apostol Petru. Şi tradiţia şi sfinţii Părinţi după aceea spun că Sfântul Petru l-a sfinţit arhiereu în Antiohia. Antiohia cea mare era capitala Siriei şi capitala Orientului. Mai este o Antiohia a Turciei de astăzi, a Iconiei, un oraş mai mic. Aceasta însă era un oraş capitală, cu şcoli multe, civilizaţie multă, cultură multă, artă multă, un oraş vestit din antichitatea păgână şi creştină.

Sfântul Ignatie are acest supra-nume de Teoforul. „Teofor” are două înţelesuri: pe de-o parte „purtat de Dumnezeu”, iar pe de altă parte „purtător de Dumnezeu”. Dacă aţi fost atenţi la Evanghelia citită în seara aceasta când Iisus - ca să potolească nişte discuţii între apostolii care vroiau să ştie cine o să fie mai mare în împărăţia lui Dumnezeu, gândind că Iisus o să fie un mare cezar şi o să scape de păgâni şi de romani; se certau între ei cine o să stea de-a dreapta şi de-a stânga Mântuitorului - şi Iisus răspunde, le spune la toţi un exemplu care i-a uimit pe toţi: ***„Cine vrea să fie mai mare, să fie slugă tuturor”.***

Acesta e miezul învăţăturii creştine. Iisus spune acest cuvânt şi la spălarea picioarelor apostolilor, în Joia Mare… spală picioarele ca să dea exemplu de mare smerenie, mare umilinţă. ***„Eu sunt învăţătorul”***, spune Iisus, ***„iată, ce face învăţătorul, să faceţi şi voi, aşa cum fac Eu, dacă vreţi să fiţi cu adevărat mari”.*** Mărirea se dobândeşte prin marea smerenie şi aceasta o dă ca lecţie Iisus Hristos în toată învăţătura Sa şi expres în învăţătura din seara aceasta, din Evanghelia Sfântului Marcu, în care Iisus ia un copil în braţe şi le spune: ***„Dacă nu veţi fi ca acest copil, nevinovat ca el, umil ca el, nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu”.***

Şi aceasta însemnează „purtat de Dumnezeu”: l-a luat Iisus din braţele mamei, sau de alături de mama sa, în braţe, l-a purtat Iisus care era Dumnezeu; deci „purtat de Dumnezeu”, „Teofor”.

Şi mai este un alt înţeles al „Teoforului”, adică „purtător de Dumnezeu”: el însuşi, Ignatie, purta pe Dumnezeu în inima lui. Creştinii au explicat acest înţeles al doilea al Sfântului Ignatie Teoforul amintind că în circul din Roma, în nisip, unde a fost tăiat, sfâşiat de lei, a rămas inima nesfâşiată şi în ea, în inima Sfântului Ignatie era, cu litere de foc sau de aur, scris: Iisus Hristos. Adică purta pe Dumnezeu în inima lui. ***Sfântul Ignatie purta pe Dumnezeu în inima sa şi era plin de dragostea de Dumnezeu.***

Dacă era el copilul pe care l-a luat Iisus în braţe, asta a fost pe la anul 30, în era noastră creştină, şi până în timpul lui Traian, când suferă martiriul - Traian are războiul dacic pe la anul 106; după aceea, la 107, suferă martiriul Sfântul Ignatie - însemnează că a avut şaptezeci şi şapte de ani Sfântul Ignatie.

Era mare conducător sufletesc în Antiohia, capitala aceasta a Orientului, când începuse din nou prigoana împotriva creştinilor, în timpul lui Traian care a cucerit Dacia şi a adus elementul latin în sângele neamului nostru, altoindu-l pe fondul dacic de la noi. Traian, după ce a cucerit Dacia, avea un război cu parţii în Orient, plecând într-o campanie de la această Antiohie. Şi acolo i s-a spus de Ignatie că e

un mare şef creştin care întoarce lumea de la zei la Dumnezeul lui. Şi atunci Traian dă un decret ca acest Ignatie să fie arestat, să fie dus la Roma şi acolo să fie executat. Însă nu oricum, ci dus în circ, circul din Roma, ca acolo să aibă multă publicitate şi să vadă romanii cum sunt pedepsiţi şefii creştinilor. Şi aşa a fost arestat Sfântul Ignatie. Traian şi-a continuat drumul său spre Iran, unde erau parţii, iar Sfântul Ignatie [a fost] arestat, înconjurat de zece ostaşi romani pe care îi numeşte leoparzi, [căci] erau foarte sălbatici cu el.

[Pe] Sfântul Ignatie l-au arestat, l-au dus între suliţi, între săbii până la Roma. A mers şi pe uscat şi pe apă, adică pe marea Mediterană până la Roma şi… din când în când, trecând pe uscat, străbătând de pildă Macedonia către ţărmurile Italiei, pe marea Adriatică, trecând dincolo pe pământul Italiei, tot timpul a fost asuprit de aceşti paznici ai lui. Aceşti ostaşi, aceşti leoparzi, oameni răi, s-au purtat foarte urât cu el. În drumul de la Antiohia până la Roma, Sfântul Ignatie poposeşte mai ales în două locuri. întâi în Smirna, în oraşul I pe ţărmul Mării Egee, şi după aceea la Troa, Troada, vechea Troie a lui Ulise. Şi din aceste oraşe scrie scrisori.

Primeşte delegaţii… [de la] toate bisericile din Asia, şase biserici mari din Asia; primeşte delegaţii de la episcopii lor şi le răspunde la fiecare [cu] câte o scrisoare. Şi aflând că se duce la Roma, toată această lume creştină care îl iubea foarte mult, a aranjat ca la Roma să se schimbe hotărârea, să nu fie ucis, să nu fie sfâşiat de fiare. Şi a aflat Sfântul Ignatie şi a scris o scrisoare către romani, o scrisoare în care îi ruga pe creştinii din Roma, nu cumva să mijlocească ca el să nu fie sfâşiat de fiare, să nu fie martirizat în circul din Roma. Această scrisoare care este foarte frumoasă, de la inima lui arzătoare, scrie Renan - un autor francez, poate ştiţi, o Viaţă a lui Iisus a scris-o el - că este cea mai aleasă bijuterie din literatură post-apostolică, adică pe la anul 100 după Hristos. Foarte frumoase cuvinte şi foarte de la inimă scrie acest Sfânt Ignatie către creştinii din Roma. Am să vă citesc la sfârşitul acestei expuneri pasaje din aceste scrisori ale Sfântului Ignatie, mai ales către romani.

Ajuns la Roma, Sfântul Ignatie este ţinut o zi, poate două, în arest, după aceea se organizează o mare sărbătoare în care el este adus în circul roman. Am nişte date aici: războiul dacic s-a terminat în anul 106, sărbătorile care au ţinut o sută douăzeci şi trei de zile în cinstea cuceririi Daciei s-au desfăşurat către sfârşitul anului 107. La 18 decembrie 107 au murit doi însoţitori ai Sfântului Ignatie, Zosima şi Lupus. La 20 decembrie 107 a fost martirizat Sfântul Ignatie, fiind sfâşiat de doi lei în amfiteatrul din Roma. Zece mii de gladiatori au pierit pentru distracţia poporului atunci, zece mii de gladiatori! Unsprezece mii de fiare sălbatice au fost ucise în acest mare circ Marcellus din Roma. Fiarele au sfâşiat

trupul Sfântului Ignatie, iar oasele mici şi oasele mari, tari şi întregi, au fost strânse cu evlavie şi duse ca un trofeu la Antiohia şi îngropate în cimitirul din Dafhi. Dafhi era o poiană foarte frumoasă a Antiohiei mari, către munte. Antiohia este pe malul unui fluviu care curge foarte repede în Marea Mediterană şi sus, către munte, era această poiană unde se distrau toţi antiohienii. Şi acolo au fost duse oasele Sfântului Ignatie din circul din Roma, cu mare cinste şi au fost prohodite şi îngropate acolo. În timpul lui Teodosie al II-lea, ele au fost mutate cu mare cinste într-o biserică din Antiohia căreia i s-a dat numele Sfântul Ignatie. Şi acest locaş era mai înainte un templu al zeiţei Fortuna, devenind după aceea, biserică. Acestea sunt datele istorice în legătură cu acest martir şi transferul de sfinte moaşte de la Roma, din Italia, în Antiohia Orientului.

Fraţi creştini, vechii romani îndeosebi aveau o mare plăcere să vadă sângele curgând. Aceşti gladiatori de care v-am amintit aici… era o mare bucurie moartea lor, sângele vărsat era o mare distracţie pentru ei. Se întâmpla că pe arenă nu mureau definitiv, erau muşcaţi de o fiară şi erau date alte alte trupuri omeneşti să fie sfâşiate, nu mureau. Şi atunci, ca să elibereze terenul, nisipul de pe amfiteatru, luau aceşti morţi - erau oameni de serviciu; îi luau şi îi aruncau într-o regiune de lângă arenă, era o regiune a suliţelor înfipte cu vârfurile în sus. Era ca o pădure de suliţi, se chema în limba latină spoliarum. Erau aruncaţi aşa încât cădeau în suliţe până ajungeau la baza lor. Şi suliţa pătrundea unde se nimerea, încât până jos bieţii creştini mureau, pentru că mai ales creştinii erau cei care erau sacrificaţi pe aceste arene romane. Sfântul Ignatie n-a fost aruncat acolo. S-au apropiat de el doi lei care l-au apucat unul de sus, de cap şi altul de picioare, l-au răsturnat şi l-au sfâşiat, încât au rămas numai oasele mari şi puţine din oasele mici din trupul lui sfânt, pe nisipul arenei. Şi inima lui, cum am amintit la început. Creştinii care priveau cu durere acest martiriu, după ce s-a potolit furia poporului, au cules oasele acestea ale Sfântului Ignatie, ce-a mai rămas din sângele lui care pătase nisipul arenei şi le-au transportat, cum v-am spus, în Antiohia, unde l-au îngropat cu cinste, în timpul lui Teodosie al II-lea, mai târziu, pe la anul 400 şi ceva. Aşa sfârşeşte viaţa pământească Sfântul Ignatie.

Şi acum să vă citesc câteva pasaje scurte din **Scrisoarea către Romani** a Sfântului, în care [vedem că] dorea foarte mult să nu fie împiedicat acest martiriu al lui, să fie lăsat, că vrea să moară pentru Hristos. Şi iată, o să auziţi cuvintele lui: ***„Scriu tuturor Bisericilor şi le poruncesc tuturora, că eu de bunăvoie mor pentru Dumnezeu, dacă voi nu mă împiedicaţi”...*** scria către romani.

„Vă rog să nu-mi arătaţi o bunăvoinţă nepotrivită. Lăsaţi-mă să fiu mâncare fiarelor, prin care pot dobândi pe Dumnezeu. Sunt grâu al lui Dumnezeu şi sunt măcinat de dinţii fiarelor, ca să fiu găsit pâine curată a lui Hristos“.

Era încă în Smirna, era în Turcia de astăzi, când scria aceste lucruri, de atunci dorea să fie măcinat de dinţii fiarelor, ca un grâu al lui Iisus Hristos. ***„Mai degrabă, linguşiţi fiarele, ca ele să-mi fie mormânt şi să nu lase nimic din trupul meu; ca nu adormind, să fiu povara cuiva. Atunci voi fi cu adevărat ucenic al lui Iisus Hristos, când nici trupul meu nu-l va vedea lumea. Faceţi rugăciuni lui Dumnezeu pentru mine, ca să fiu găsit, prin aceste unelte, jertfă lui Dumnezeu. Nu vă poruncesc ca Petru şi Pavel. Aceia erau apostoli; eu, un osândit; aceia, liberi; iar eu, până acum, rob. Dar dacă sufăr, voi fi un dezrobit al lui Hristos şi voi învia liber în El. Acum când sunt înlănţuit, învăţ să nu mai doresc nimic”.***

În continuare la alt capitol micuţ:
„Din Siria până la Roma” spune el, „mă lupt cu fiarele pe uscat şi pe mare, noaptea şi ziua, înlănţuit de zece leoparzi, adică de o grupă de ostaşi; aceştia, chiar când le faci bine, se fac mai răi. Cu nedreptăţile lor, capăt mai multă învăţătură; « dar nu cu aceasta m-am îndreptăţit». Aş dori ca fiarele să-mi fie pregătite şi mă rog să-mi fie îndată gata. Am să le linguşesc, ca să mă mănânce iute, nu precum se tem unii şi nu se ating de ele. Iar dacă nu vor voi de bună voie, eu le voi sili. Iertaţi-mă! Eu ştiu ce mi-i de folos. Acum încep să fiu ucenic! Nici o făptură din cele văzute şi din cele nevăzute să nu caute să mă împiedice de-a dobândi pe Hristos! Să vină peste mine foc şi cruce, haite de fiare, tăierea cărnii, împărţirea trupului, risipirea oaselor, strivirea mădularelor, măcinatul întregului trup, relele chinuri ale diavolului. Să vină toate, numai să dobândesc pe Hristos!”

Câtă dragoste pentru Hristos! Şi noi ne văicărim când dă un guturai peste noi sau o boală, începem să ne întristăm şi să ne tânguim şi să cârtim mai ales, că Dumnezeu e vinovat.

„La nimic nu-mi vor folosi desfătările lumii, nici împărăţiile veacului acestuia. «Mai bine-mi este să mor» în Hristos Iisus, decât să împărăţesc marginile pământului. Pe Acela Îl caut, Care a murit pentru noi; pe Acela Îl vreau, Care a înviat pentru noi. Naşterea mea mi-i aproape. Iertaţi-mă fraţilor, să nu mă împiedicaţi să trăiesc, să nu voiţi să mor! Nu-l daţi lumii pe cel care voieşte să fie al lui Dumnezeu, nici nu-l amăgiţi cu materia! Lăsaţi-mă să primesc lumină curată! Ajungând acolo, voi fi om! Îngăduiţi-mi să fiu următor al patimilor

Dumnezeului meu! Dacă-L are cineva în el, să se gândească ce vreau şi să aibă milă de mine, pentru că ştie cele care mă apasă."

„«Stăpânitorul veacului acestuia» vrea să mă răpească şi să strice gândurile mele despre Dumnezeu. Nimeni, dar, dintre cei de faţă să nu-l ajute! Mai bine fiţi cu mine, adică cu Dumnezeu! Să nu căutaţi să vorbiţi de Iisus Hristos, dar să doriţi lumea".

Cam aşa facem noi.

„Invidia să nu se sălăşluiască în voi. Nici dacă v-aş ruga, când aş fi lângă voi, să nu mă ascultaţi, ci ascultaţi cele ce vă scriu. Vă scriu fiind viu şi dorind să mor. Dorinţa mea a fost răstignită şi nu este în mine foc, care să iubească materia, ci «apă vie» care grăieşte în mine şi-mi spune dinăuntrul meu: «Vino la Tatăl!»"

Un glas lăuntric îi spune acest cuvânt. ***„Nu mă bucur de hrana cea stricăcioasă, nici de plăcerile vieţii acesteia. Vreau pâinea lui Dumnezeu, care este trupul lui Iisus Hristos, Cel din sămânţa lui David, iar băutură vreau sângele Lui, care este dragoste nestricăcioasă."***

Şi aşa mai departe încă, sunt mai multe capitole în care îşi mărturisea acest dor de a muri pentru Iisus Hristos.

Şi acum e Scrisoarea către Efeseni, un paragraf scurt despre Naşterea Domnului din Sfânta Fecioară Maria:

„Stăpânitorul veacului acestuia n-a cunoscut fecioria Mariei, naşterea lui Hristos din ea şi moartea Domnului. Trei taine răsunătoare, care s-au săvârşit în tăcerea lui Dumnezeu. Dar cum s-au descoperit veacurilor? O stea a strălucit pe cer mai mult decât toate stelele; lumina ei era nespusă şi noutatea ei minuna; toate celelalte stele, împreună cu soarele şi luna, horă făceau în jurul stelei, care covârşea cu lumina ei pe toate."

Şi nu uitaţi că aceste cuvinte sunt scrise cu vreo şaptezeci de ani după venirea lui Iisus Hristos în lume.

„Atunci orice magie s-a nimicit şi orice legătură a răutăţii a pierit; neştiinţa s-a risipit; iar vechea împărăţie a căzut, când Dumnezeu s-a arătat în trup omenesc spre înnoirea vieţii veşnice. A luat început ceea ce fusese hotărât de Dumnezeu şi prin aceasta toate se puneau în mişcare, pentru că se pregătea nimicirea morţii."

Şi încă un mic capitol din Scrisoarea către Efeseni, cam cum trebuie să fim noi:
„Mai bine este să taci şi să fii, decât să vorbeşti şi să nu fii. Bine este a învăţa, dacă cel ce învaţă face. Unul este învăţătorul, Cel care «a zis şi s-au făcut»; iar cele pe care le-a făcut tăcând, sunt vrednice de Tatăl Lui. Cel ce are cu adevărat cuvântul lui Iisus, acela poate să audă chiar tăcerea Lui, ca să fie desăvârşit, pentru ca să facă prin cele ce spune şi să se cunoască prin cele ce tace. Nimic nu-i ascuns Domnului, ci chiar cele ascunse ale noastre sunt aproape de El. Pe toate, dar, să le facem ca şi cum Domnul ar locui în noi, ca să fim temple ale Lui; că El este în noi, Dumnezeul nostru, precum şi este şi Se va arăta înaintea feţei noastre, dacă Îl iubim cu dreptate."

Fraţi creştini, ne aflăm către sfârşitul postului în cinstea Naşterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Acest post este rânduit în amintirea postului pe care l-a făcut profetul Moise când a urcat pe Muntele Sinai şi a primit Tablele Legii, cele zece porunci. În cinstea apropierii de Dumnezeu, aşa cum spune Scriptura, a stat faţă către faţă şi a ascultat de glasul lui Dumnezeu şi a scris cele zece porunci care sunt date omenirii întregi pentru paza lor, prin care ne îndreptăm viaţa noastră, ca să ne apropiem de Dumnezeu cu gând curat şi cu cinste sufletească. ***Primele patru porunci, ştiţi că sunt datorii către Dumnezeu, iar ultimele şase, datorii către noi în faţa lui Dumnezeu.*** În cinstea postului pe care l-a ţinut Moise cu ocazia primirii acestor zece porunci, prăznuim şi noi creştineşte postul acesta dinaintea Naşterii Mântuitorului Hristos. Moise a primit Tablele Legii, poruncile scrise pe piatră. Noi (…) ne pregătim să primim Cuvântul întrupat, Cuvântul lui Dumnezeu, Logosul, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat prin Sfânta Fecioară Maria. Şi, fără îndoială, prăznuind din an în an sărbătoarea Naşterii Domnului, Îl rugăm pe Iisus pruncul să coboare şi în noi, în fiecare inimă, să simţim prezenţa şi mireasma Lui dumnezeiască.

Când a venit plinirea vremii şi s-a întrupat Cuvântul lui Dumnezeu în lume, fraţi creştini, în lumea păgână era un mare haos. îndeosebi dezmăţul, viaţa morală era foarte scăzută. Omenirea murea prin propriile sale păcate. Noi acum, înainte de Naşterea Domnului, ne pregătim creştineşte, postim rugându-ne, pomenindu-ne morţii noştri, căutând să fim în raporturi bune cu cei din jurul nostru… cu familia noastră, pentru că aşa ne învaţă Dumnezeul întrupat. Şi aşa e şi bine.

Dacă omenirea ar urma aceste porunci dumnezeieşti, n-ar mai fi războaie în lume. Lumea întreagă ar fi o mare familie în care oamenii s-ar înţelege unii pe alţii şi s-ar întrajutora. Ar fi ca o adevărată familie toată omenirea pe glob. Dar oamenii, unii au pe deasupra, alţii puţin mai înlăuntru porunca lui Dumnezeu şi îşi schimbă oarecum viaţa; însă… majoritatea oamenilor au rămas tot oameni

pământeşti, cu inimi de piatră, cum spune undeva Scriptura. Adică nesimţitori la această adiere a Duhului Sfânt, această lucrare a lui Dumnezeu asupra noastră (…)”.

(în: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Pr. Liviu Petcu - Sfântul Ignatie ne învaţă să fim purtători de Dumnezeu

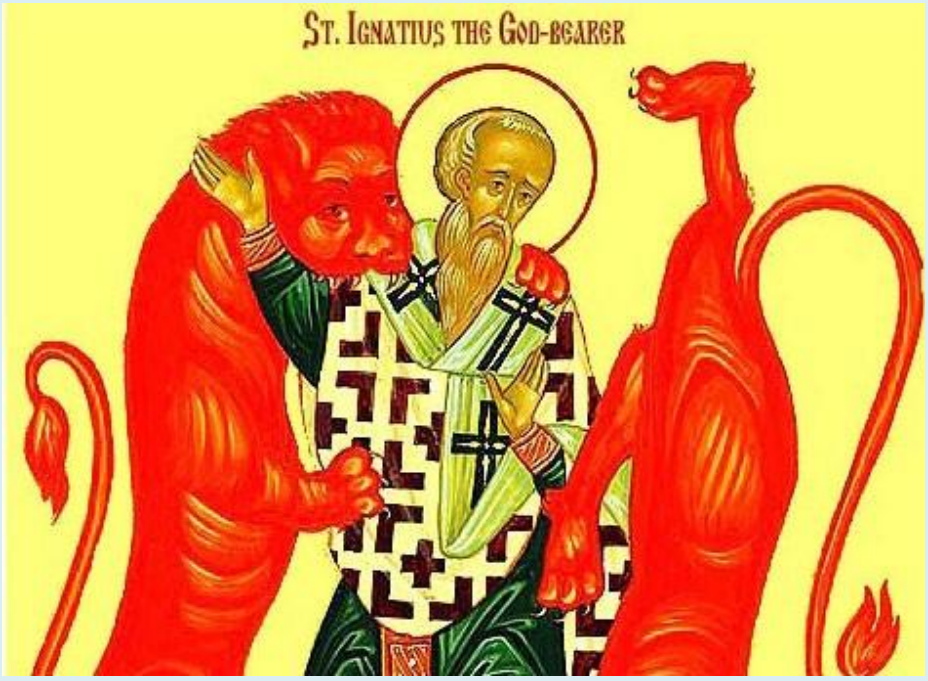

În concepţia Sfântului Ignatie, Biserica este aceea prin care putem dobândi mântuirea, deoarece în Biserică ni se revarsă harul dumnezeiesc şi puterea lui Iisus Hristos. „De aceea a primit Domnul mir pe capul Lui, ca în Biserica Lui să miroasă parfumul nestricăciunii” (Epistola către efeseni, 17.1). Biserica este concepută ca instituţie, care dintru început se află în legătură cu persoana Domnului nostru Iisus Hristos. Marele Părinte apostolic subliniază şi rolul cel mai de seamă al Bisericii în viaţa creştinilor şi anume acela de a mijloci comuniunea spirituală a credincioşilor cu Iisus Hristos prin Sfintele Taine, care se sfinţesc şi se găsesc exclusiv în Biserică.

Nota dominantă a tot ceea ce scrie Sfântul Ignatie este constituită de unitate. Unitatea Bisericii, care implică supunerea faţă de episcop, este unul dintre însemnele fundamentale ale creştinismului autentic. Pentru că ascultarea faţă de episcop este echivalentă cu ascultarea faţă de Dumnezeu, Sfântul Ignatie poate spune că uniunea pe care o oferă Dumnezeu este El Însuşi: „Hristos, nădejdea noastră (I Tim. 1, 1), în Care vom fi găsiţi dacă vieţuim aşa” (Epistola către tralieni,II.2) .

Accentul la Sfântul Ignatie se pune pe ascultarea faţă de învăţătorii Bisericii care oferă accesul la Dumnezeu. Într-una dintre imagini, episcopul prezidează după modelul lui Dumnezeu, cu preoţii aşezaţi după modelul sinodului apostolilor

(Epistola către magnezieni,6.1). Într-o altă imagine, preoţii sunt percepuţi ca acordaţi la episcop, precum corzile unei chitare (cu douăsprezece corzi), cu credincioşii, toţi cântând într-o singură voce, formând corul (Epistola către efeseni, 4.1.2). Şi atunci, adevăratul creştin este în perfectă concordanţă şi armonie cu Biserica adunată în jurul episcopului. O astfel de unitate conduce la participarea la Dumnezeu: „Fiecare din voi deci să fiţi un cor şi în armonia înţelegerii dintre voi, luând în unire melodia lui Dumnezeu, să cântaţi prin Iisus Hristos cu un glas Tatălui, ca să vă audă şi să vă cunoască prin faptele bune pe care le faceţi, că sunteţi mădulare ale Fiului Său. Vă este, dar, de folos să fiţi într-o unire fără de prihană, pentru ca să aveţi pururea parte şi de Dumnezeu" (Epistola către efeseni, 4.2). „Prin cruce, prin patima sa, Hristos vă cheamă să fiţi mădulare ale Lui. Nu poate capul să se nască fără mădulare. Dumnezeu a făgăduit unire; iar unirea este El." (Epistola către efeseni, 11).

Purtători de Hristos şi de cele sfinte

În conformitate cu dorinţa sa de a-L denumi pe Hristos Dumnezeu fără o altă calificare (Epistola către efeseni, 7.2), Sfântul Ignatie merge mai departe decât orice alt autor în domeniul Noului Testament, vorbind despre intimitatea credinciosului cu Dumnezeu. Pentru a se bucura de această intimitate cu Dumnezeu, omul trebuie să se despătimească, să se pacifice şi să fie în comuniune cu clerul şi ceilalţi credincioşi ai Bisericii, căci „Dumnezeu nu locuieşte unde este dezbinare şi mânie". (Epistola către filadelfieni, 8.1). Printre altele, Sfântul Ignatie Teoforul subliniază că Dumnezeu este în noi şi noi suntem teofori sau hristofori. El însuşi se numeşte „teofor", la începutul epistolei sale către romani, adică purtător de Dumnezeu, purtător de chip al lui Dumnezeu şi de har şi putere pe care o poate folosi ca să devină asemenea cu Dumnezeu.

Creştinii sunt „purtători de Dumnezeu", „purtători de Hristos şi de cele sfinte" (Epistola către efeseni, 9.2) şi „alergători ai lui Dumnezeu" (în sensul că merg pe calea lui Dumnezeu). Ei „participă la Dumnezeu" (Epistola către efeseni, 4.2), „sunt întregi (în sensul de necorupţi de nici o erezie, genuini – n.n.) cu Dumnezeu" (Epistola către efeseni, 9.1), „sunt plini de Dumnezeu" (Epistola către magnezieni, 14.1) şi „îl au pe Dumnezeu în ei" (Epistola către romani, 6.3). Totuşi, aceste expresii nu implică decât că subiecţii lor sunt creştini autentici, supuşi voinţei lui Dumnezeu, exprimată prin episcop. Ele poartă adevăratul sens al relaţiei calde cu Dumnezeu.

Putem regăsi căldura şi fervoarea personală în pasajele exprimând urmarea lui Dumnezeu şi primirea Lui în suflet, în special acolo unde Sfântul Ignatie aplică

aceşti termeni propriei persoane. Totuşi, cazurile precizate anterior sunt rare. În majoritatea cazurilor, destinatarii scrisorilor sunt numiţi următori ai lui Dumnezeu şi nu autorul însuşi. Efesenii sunt astfel de următori (Epistola către efeseni, 1.1), pentru că demonstrează dragoste în trimiterea unei delegaţii conduse de episcopul Onisim care să-l întâmpine pe Sfântul Ignatie la sosirea acestuia în Smirna. De asemenea, tralienii sunt şi ei „următori ai lui Dumnezeu", pentru că au acţionat similar sub conducerea episcopului lor, Polibie (Epistola către tralieni, 1.2). Mai mult, efesenii sunt sfătuiţi să devină imitatori ai lui Iisus Hristos în suportarea răbdătoare a relelor aduse lor: „… să ne străduim să imităm pe Domnul (I Tes. 1, 6); - Cine a fost mai nedreptăţit ca El? Cine a fost mai lipsit? Cine a fost mai dispreţuit? - ca să nu se găsească în voi iarbă a diavolului, să rămâneţi trupeşte şi duhovniceşte în Iisus Hristos, în toată curăţenia şi cuminţenia" (Epistola către efeseni, 10.3); filadelfienii sunt conjuraţi să fie următori ai lui Iisus Hristos în dragostea lor în uniune şi supunere faţă de episcop.

Numai într-o singură ocazie, Sfântul Ignatie aplică tema aceasta a urmării Domnului Hristos la propria persoană, când imploră Biserica să-i permită să fie un următor al suferinţei Dumnezeului său: „Îngăduiţi-mă să fiu următor al patimilor Dumnezeului meu! Dacă-L are cineva în el, să se gândească ce vreau şi să aibă milă de mine, pentru că ştie cele care mă apasă" (Epistola către romani, 6.3). Acest aspect nu indică o preocupare individualistă legată de propria mântuire. El tânjeşte să exemplifice prin propria viaţă supunerea faţă de Hristos şi acceptarea suferinţelor pe care o recomandă celorlalţi creştini. Într-adevăr, în modestia şi smerenia sa, el îi concepe pe ceilalţi ca fiind deja „următori ai lui Dumnezeu" (Epistola către efeseni, 1.1), în timp ce el însuşi va deveni imitator numai prin martiriu.

Aceeaşi modestie poate fi observată şi în legătură cu atingerea lui Dumnezeu. Această realizare spirituală supremă nu este neapărat o realitate prezentă pentru creştin, cât mai ales o posibilitate viitoare, o comuniune cu Dumnezeu care se realizează în momentul morţii. Sfântul Ignatie nu-şi consideră mântuirea de la sine înţeleasă. Ca să-l poată atinge pe Dumnezeu, el solicită rugăciunile magnezienilor (Epistola către magnezieni, 14). Astfel de realizare este fructul adevăratei ucenicii, o ucenicie pe care speră să o demonstreze în arenă.

El îi imploră pe romani să nu-l înşele cu materia, ci să-l lase să primească lumina curată (Epistola către romani,6.2). Cele mai apropiate paralele se pot trasa la Sfântul Apostol Pavel. Sfântul Ignatie simte că durerile naşterii se apropie (Epistola către Romani,6.1.; cf. Sfântul Apostol Pavel, Epistola către romani, 8, 23); poftele sale materiale au fost crucificate: „… dorinţa mea a fost răstignită şi nu

este în mine foc care să iubească materia” (Epistola către romani,7.2); nu-şi doreşte să mai trăiască după obiceiul omului, „după oameni” (Epistola către romani, 8.1.; a se compara cu Gal. 2, 20), ci să devină o fiinţă umană autentică. „Vă rog să nu-mi arătaţi o bunăvoinţă nepotrivită. Lăsaţi-mă să fiu mâncare fiarelor, prin care pot dobândi pe Dumnezeu. Sunt grâu al lui Dumnezeu şi sunt măcinat de dinţii fiarelor, ca să fiu găsit pâine curată a lui Hristos. Mai degrabă, linguşiţi fiarele, ca ele să-mi fie mormânt şi să nu lase nimic din trupul meu; că nu adormind să fiu povara cuiva. Atunci voi fi cu adevărat ucenic al lui Iisus Hristos, când nici trupul meu nu-l va vedea lumea. Faceţi rugăciuni lui Dumnezeu pentru mine, ca să fiu găsit, prin aceste unelte (adică prin dinţii fiarelor – n.n.), jertfă lui Dumnezeu”. (Epistola către romani, 4.1-2). „Aş dori că fiarele să-mi fie pregătite şi mă rog să-mi fie îndată gata. Am să le linguşesc, ca să mă mănânce iute, nu precum se tem unii, şi nu se ating de ele. Iar dacă nu vor voi de bună voie, eu le voi sili.

Iertaţi-mă! Eu ştiu ce îmi e de folos. Acum încep să fiu ucenic! Nici o făptură din cele văzute şi din cele nevăzute să nu caute să mă împiedice de a dobândi pe Hristos! Să vină peste mine foc şi cruce, haite de fiare, tăierea cărnii, împărţirea trupului, risipirea oaselor, strivirea mădularelor, măcinatul întregului trup, relele chinuri ale diavolului. Să vină toate, numai să dobândesc pe Hristos!” (Epistola către romani, 5.2-3)

Prin martiriu, Sfântul Ignatie va ajunge la nivelul noii umanităţi inaugurate de Hristos, o „pâine” albă pură produsă din materia umilă a seminţelor de grâu.

Mihai Parfeni - Centralitatea lui Hristos în Epistola către Efeseni a Sfântului Ignatie Teoforul

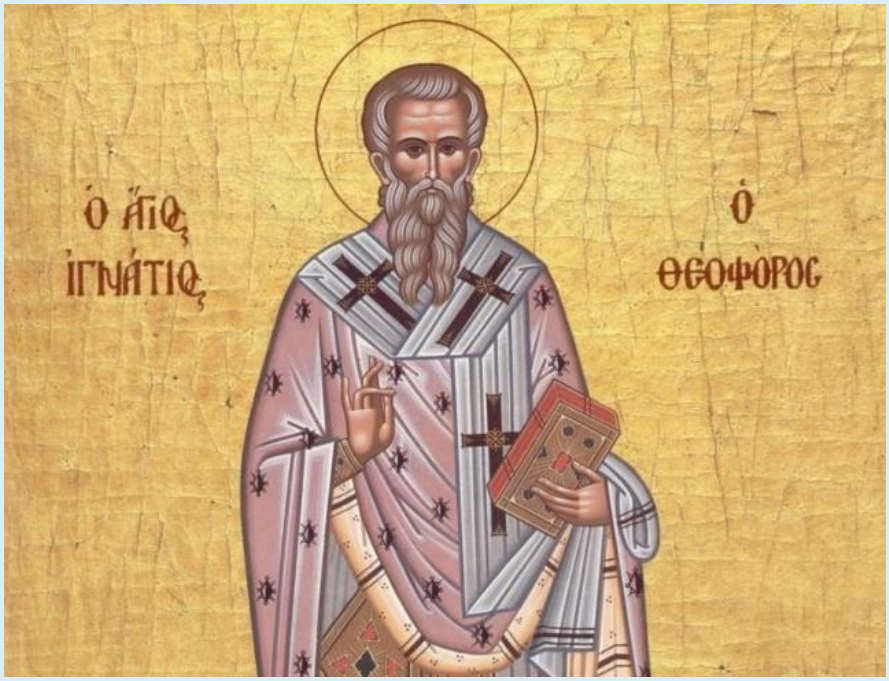

Părinţii Apostolici sunt consideraţi astfel atât pentru faptul că au fost ucenici direcţi ai Sfinţilor apostoli, cât şi pentru faptul că ei, în scrierile lor, au redat cu fidelitate învăţătura primită de la Sfinţii apostoli. Toţi au trăit în epoca apostolică, fapt ce-i localizează temporal în primele două generaţii creştine, de la sfârşitul secolului I şi a doua jumătate a secolului al-II-lea.

Caracterul hristologic şi apostolic al Tradiţiei a fost tratat de ei prin referire continuă la fapte din Sfânta Scriptură, prin citarea copioasă de texte biblice şi prin sublinierea importanţei deosebite a unor cuvinte ori formule ale Domnului. Tensiunea dintre credinţa, pe de o parte, în esenţă - reală, în istorie, a lui Iisus şi credinţa, pe de altă parte, în existenţa supranaturală a divinităţii Lui, a alcătuit temelia hristologiei bisericeşti şi a dus la o serie de concepţii care reprezentau posibilităţi paralele şi interferenţe, dar care încă nu se cristalizaseră în sisteme deplin închegate. Importanţa şi valoarea hristologiei Părinţilor Apostolici constau în faptul că ea este cea mai veche mărturie a tradiţiei creştine biblice, bucurându-se de un prestigiu aproape egal cu al celei cuprinse în cărţile canonice. Prin caracterul ei apologetic, hristologia aceasta a contribuit la risipirea rătăcirilor şi atacurilor străine, întărind conştiinţa Ortodoxiei.

Sfântul Ignatie Teoforul dezvoltă o hristologie completă şi variată în expresii, el fiind numit „primul mare teolog după apostoli”. Scrierile sale sunt alcătuite pentru a combate învăţătura docheţilor. Hristologia sa este în strânsă legătură cu întruparea lui Hristos şi faptele istorice ale mântuirii aduse de El. Teologia lui se caracterizează prin faptul că persoana lui Hristos, ca Dumnezeu – om, reprezintă centrul teologiei, iar momentele principale din viaţa Lui istorică sunt taine ale mântuirii.

În Epistola către Efeseni a Sfântului Ignatie al Antiohei remarcăm că prin Iisus Hristos, creştinii au dobândit o viaţă nouă, viaţa veşnică ce este legată de moartea lui Hristos, de la El pornind dragostea faţă de noi şi la El trebuind să se întoarcă dragostea şi credinţa noastră: „Am primit în Dumnezeu mult iubitul vostru nume, pe care l-aţi dobândit prin firea voastră dreaptă potrivit credinţei şi dragostei voastre în Hristos Iisus, Mântuitorul nostru. Fiind următorii lui Dumnezeu, aţi împlinit desăvârşit lucrarea cea frăţească, după ce aţi dobândit o nouă viaţă prin sângele lui Dumnezeu.”

Iisus Hristos este Învăţătorul şi Legislatorul nostru

Sfântul Ignatie Îl prezintă pe Hristos ca pe învăţătorul tuturor: „Nu vă poruncesc ca şi cum aş fi cineva. Chiar dacă sunt pus în lanţuri pentru nume de creştin, nu sunt încă desăvârşit în Iisus Hristos; pentru că eu acum încep să învăţ în şcoala lui Iisus şi vă grăiesc vouă ca unor tovarăşi de învăţătură. Că trebuie să fiu pregătit de voi pentru lupta prin credinţă, îndemnul, răbdarea şi îndelunga voastră răbdare”.

Pentru a evidenţia modul în care s-a săvârşit mântuirea noastră şi pentru a combate învăţătura docheţilor, Sfântul Ignatie arată întruparea Mântuitorului din Sfânta Fecioară Maria, evidenţiind modul în care se îmbină firea divină şi firea umană a Mântuitorului: „Un singur doctor este, trupesc şi duhovnicesc, născut şi nenăscut, Dumnezeu în trup, în moarte viaţă adevărată, din Maria şi din Dumnezeu, mai întâi pătimitor şi apoi nepătimitor, Iisus Hristos, Domnul nostru”.

Hristos este învăţătorul şi legislatorul nostru: „Am aflat că au trecut pe la voi unii, care aveau o învăţătură rea. Pe aceştia nu i-aţi lăsat să semene între voi; v-aţi astupat urechile, ca să nu primească cele semănate de ei, pentru că sunteţi pietre ale templului Tatălui, pregătiţi pentru zidirea lui Dumnezeu Tatăl, ridicaţi la înălţime cu unealta lui Hristos care este crucea, folosindu-vă de Duhul cel Sfânt, ca de o funie. Credinţa vă este povăţuitor spre înălţime, iar dragostea cale care urcă la Dumnezeu Tatăl, sunteţi aşadar, cu toţii şi tovarăşi de drum şi purtători de Dumnezeu şi purtători de temple şi purtători de Hristos şi purtători de cele sfinte,

în toate împodobiţi cu poruncile lui Iisus Hristos; de care şi eu bucurându-mă că am fost învrednicit, să vorbesc cu voi prin cele ce vă scriu şi să mă bucur împreună cu voi, că voi, ducând o altă viaţă să nu iubiţi nimic altceva decât numai pe Dumnezeu".

Sfântul Ignatie spune că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi „omul cel nou" este numai Mântuitorul prin credinţă şi dragoste, El aducându-ne mântuirea prin patimă, moartea şi învierea Sa. Credinţa şi dragostea noastră şi patima şi învierea Lui sunt principiile de bază ale mântuirii. Credinţa şi dragostea sunt Însuşi Dumnezeu, iar prin practicarea lor devenim imitatorii lui Dumnezeu sau ai lui Hristos „Să le fim fraţi, prin blândeţea noastră; să ne străduim să «imităm pe Domnul» - Cine a fost mai nedreptăţit ca El? Cine a fost mai lipsit? Cine a fost mai dispreţuit? – ca să nu se găsească în voi iarbă a diavolului, ci să rămâneţi trupeşte şi duhovniceşte, în Iisus Hristos, în toată curăţenia şi cuminţenia".

Kalokagathia sau filocalia

Credinţa şi dragostea sunt începutul şi sfârşitul vieţii: începutul e credinţa, sfârşitul e dragostea, amândouă unite sunt Dumnezeu, iar toate celelalte care izvorăsc din acestea duc la desăvârşire, la Kalokagathia.

Sfântul Ignatie foloseşte aici termenul Kalokagathia, cu sensul de perfecţiune, luat din cultura greacă şi care în cultura creştină bizantină, va fi înlocuit cu acela de filocalie: „Nimic din acestea nu vă este necunoscut, dacă aveţi în chip desăvârşit, în Iisus Hristos, credinţa şi dragostea, care sunt început şi sfârşit vieţii: început este credinţa; sfârşit, dragostea. Când acestea două sunt unite este Dumnezeu, iar toate celelalte virtuţi, care decurg din ele, duc la frumuseţea morală. Nici un om, care mărturiseşte credinţa nu păcătuieşte şi nici cel care are dragoste nu urăşte. «Se cunoaşte pomul după roada lui»: tot aşa cei care mărturisesc că sunt ai lui Hristos se vor arăta prin cele ce fac. Că acum nu-i vorba de o simplă mărturisire a credinţei, ci de a fi găsit până la sfârşit cu credinţa puternică".

În viziunea Sfântului Ignatie, Hristos este Atotputernic, stă „de-a dreapta Tatălui", fiind „în mare stăpânire şi domnie", deci „în El şi la El sunt toate" şi „nimic nu este ascuns înaintea Domnului, ci cele ascunse ale noastre aproape sunt de El", ca cel ce este atotputernic şi a participat prin cuvânt la creaţie cu Tatăl, având aceeaşi voinţă cu cea a Tatălui. El este atotştiinţa şi fiind Cuvântul întrupat chiar şi tăcerea vorbeşte: „Mai bine este să taci şi să fii, decât să vorbeşti şi să nu fii. Bine este a învăţa dacă cel ce învaţă face. Unul este învăţătorul. Cel Care «a zis şi s-au făcut»; iar cele pe care le-a făcut tăcând, sunt vrednice de Tatăl Lui. Cel ce are cu adevărat

cuvântul lui Iisus, acela poate să audă chiar tăcerea lui, ca să fie desăvârşit, pentru ca să facă prin cele ce spune şi să se cunoască prin cele ce face. Nimic nu-i ascuns Domnului, ci chiar cele ascunse ale noastre sunt aproape de El. Pe toate, dar, să le facem ca şi cum Domnul Dumnezeul nostru precum şi este şi se va arăta înaintea feţei noastre, dacă Îl iubim cu dreptate".

Sfântul Ignatie traducând supranumele lui Iisus, adică Hristos sau Mesia, arată cele trei slujiri ale Mântuitorului. Totodată el face o paralelă între ungere şi cunoaştere, ce trebuie primită de la Hristos, izvorul mântuirii. „De aceea a primit Domnul mir pe capul Lui, ca în Biserica Lui să miroase parfumul nestricăciunii. Să nu vă ungeţi, deci, cu mirosul cel greu al învăţăturii stăpânitorului veacului acestuia, ca să nu vă ducă în robie prin viaţa ce vă stă în faţă. Pentru ce nu suntem cu toţii înţelepţi primind cunoştinţa lui Dumnezeu, care este Iisus Hristos? Pentru ce pierim în chip nebunesc, necunoscând harul, pe care ni l-a trimis cu adevărat Domnul?"

Realitatea istorică a iconomiei lui Hristos este sistematizată de Sfântul Ignatie, care susţine că pentru a mântui lumea, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din neamul lui David prin lucrarea Sfântului Duh. Tot el subliniază că Iisus Hristos a fost botezat de Ioan, a fost răstignit şi a murit pe vremea lui Ponţiu Pilat şi a tetrarhului Irod, dar a înviat din morţi, fie că L-a sculat Tatăl Său, fie că S-a înviat pe Sine, a fost (şi este) în trup şi după Înviere. „Duhul meu este «lepădătură» a crucii, care este «sminteală» pentru cei necredincioşi, dar pentru noi mântuire şi viaţă veşnică. «Unde este înţeleptul? Unde este întrebătorul?» Unde este lauda celor ce-şi zic pricepuţi? Dumnezeul nostru Iisus a fost zămislit de Maria, după rânduiala lui Dumnezeu, din sămânţa lui David şi din Duhul Sfânt; s-a născut şi a fost botezat, ca prin patima Lui să curăţească apa". Se pune accent pe jertfa lui Hristos care, ne-a adus mântuirea şi viaţa veşnică.

Ca Stăpân al întregii lumi, Hristos are supuse Lui toate cele din cer şi cele de pe pământ

Hristologia Sfântului Ignatie e strâns împletită cu istoria şi cu soteriologia. Sfântul Ignatie foloseşte termeni ce exprimă cu destulă precizie divinitatea Domnului nostru Iisus Hristos, pe care o negau ereticii iudaizanţi. El arată pe Iisus Hristos, numindu-L direct Dumnezeu sau arătându-L alături de Tatăl din veşnicie.

Din învăţăturile şi prin exemplul vieţii Lui, noi cunoaştem voia Tatălui, aceasta arătând firea profetică şi împărătească a lui Iisus Hristos, prin care vedem că faţa lui Dumnezeu cea nepătată şi preaînaltă. El, ca Stăpânul lumii întregi, are supuse

Lui toate cele din cer şi cele de pe pământ. În culmea puterii Sale slăvite, Iisus Hristos, şezând de-a dreapta Tatălui, este judecătorul viilor şi al morţilor.

„Stăpânitorul veacului acestuia n-a cunoscut fecioria Mariei, naşterea lui Hristos din ea şi moartea Domnului. Trei taine răsunătoare care s-au săvârşit în tăcerea lui Dumnezeu. Dar cum s-au descoperit veacurilor? O stea a strălucit pe cer mai mult decât toate stelele; lumina ei era nespusă şi noutatea ei minunată; toate celelalte stele, împreună cu soarele şi luna, horă făceau în jurul stelei care covârşea cu lumina ei pe toate. Şi tulburare a fost. De unde noutatea aceasta că steaua nu se aseamănă cu celelalte stele? Atunci orice magie a nimicit şi orice legătură a răutăţii a pierit; neştiinţa s-a risipit; iar vechea împărăţie a căzut, când Dumnezeu s-a arătat în trup omenesc, spre înnoirea vieţii veşnice. A luat început ceea ce fusese hotărât de Dumnezeu şi prin aceasta toate se puneau în mişcare pentru că se pregătea nimicirea morţii”.

Arhimandritul Simeon Kraiopoulos: Odinioară şi astăzi … “Singurul duh care domneşte astăzi este acela al unei vitrine împodobite, dar false, artificiale”

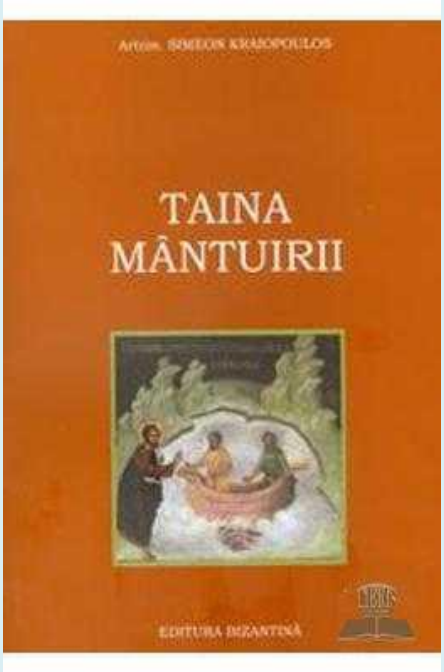

Odinioară şi astăzi

Primele secole erau dominate de martiriu. Acolo era miza cea mare. Fiecare era hotărât să moară pentru Hristos şi să moară din dragoste. Nu se ducea pur şi simplu la martiriu, ci se ducea cu bucurie, tocmai fiindcă avea să se întâlnească cu Hristos, aşa cum vedem foarte evident în cazul Sfântului Ignatie al Antiohiei [*Sfântul Ignatie Teoforul, Epistola către Romani, BEPES, vol.II, Ed. Apostoliki Diakonia, 1955, p.275.*].

După perioada persecuţiilor au început să se retragă în pustie şi s-au dedicat unei intense nevoinţe, ziua şi noaptea. Erau într-o continuă nevoinţă şi rugăciune, şi atunci nu era nevoie de un anumit fel al rugăciunii, fiindcă sufletele erau foarte sincere, foarte deschise, foarte hotărâte. Nu îi cuprinsese încă duhul răutăţii, duhul lumesc, care alienează sufletele; aceasta a început să se întâmple mai târziu. Şi, după cum spune un sfânt, când cineva se roagă 24 de ore din 24, nu este nevoie de ore stabilite pentru rugăciune. Adică să zică cineva: „A, e dimineaţă; să mă rog! E seara; trebuie să mă rog etc.” Cel care are întregul are şi partea [*Sfântul Simeon Noul Teolog, Capete practice şi teologice, Filocalia, vol.19A, Ed. Grigorios o Palamas, 100, p.538, Filocalia, vol.III, Ed. Astir, 112, p.259.*].

Ceea ce poate că nu putem noi să înţelegem astăzi este că erau întru totul dedicaţi lui Hristos. Nu-i trăgea inima să le facă pe toate superficial, să păcălească, să se prefacă, să-şi lase sufletul pradă tuturor celor ce se cuibăresc acolo şi te transformă într-un făţarnic, cum se întâmplă astăzi. În clipa în care ar trebui să porţi în suflet cele mai bune lucruri, tocmai atunci te arăţi cel mai făţarnic.

Da, atunci erau mult mai curate toate, mai sincere, mai cinstite. Trebuie să fim cu mare luare aminte la acestea în epoca în care trăim. Singurul duh care domneşte astăzi este acela al unei vitrine împodobite, dar false, artificiale. Am ajuns în punctul în care cei care vor să-şi păstreze sinele sincer au lăsat şi lasă să iasă la iveală toată barbaria care există în om, tot demonismul, dacă pot spune aşa şi de aceea s-a ajuns unde s-a ajuns.

Ceilalţi, care duc o oarecare luptă, se străduiesc foarte mult şi Dumnezeu ţine seama de asta. Totuşi, fiindcă această luptă, această străduinţă nu ajunge să se înfiripe în adâncul sufletului, nici din punct de vedere al dispoziţiei, nici al voinţei, omul rămâne influenţat doar în exterior, iar în interior rămâne neschimbat. În adâncul sufletului nostru, dacă vrem să vedem mai bine lucrurile, nu suntem foarte diferiţi de cei ce simulează că sunt într-un fel sau altul. Desigur, din fericire, mulţi sunt ascunşi şi nu se arată exact cum sunt. Dar această situaţie de ipocrizie poate înainta, fiindcă omul e liber să facă ce vrea astăzi, chiar să şi omoare, fără să dea socoteală nimănui.

Dacă nu lucrează în noi Harul lui Hristos - iar aceasta nu se poate întâmpla, dacă nu vrei cu adevărat şi în faptă - adâncul tău rămâne nelucrat, rămâne omul cel vechi. Şi unde ajungi aşa?

În primele secole, aşadar, oamenii erau mult mai sinceri, mult mai autentici şi fie erau, fie nu erau cu Hristos. Nu se arătau ca fiind cu Hristos, în timp ce în adâncul sufletului lor domnea altceva, aşa cum se întâmplă astăzi. Prin urmare, nu era nevoie de ceea ce au fost luminaţi de Dumnezeu să facă mai târziu Părinţii Bisericii.

Sfinţii Părinţi vorbesc despre rugăciunea minţii, aşa cum o cunoaştem noi astăzi şi aşa cum ni s-a transmis, şi care până într-un punct are un caracter tehnic. Şi dacă rămâne cineva doar la acest caracter tehnic şi nu înaintează dincolo de el, ca să ajungă la esenţă, adică la rugăciunea cea adevărată, prin care Îl iubeşte pe Hristos, Îl doreşte, înseamnă că nu i-a fost de mare folos această rugăciune.

(din: Arhim. Simeon Kraiopoulos, Taina mântuirii, Editura Bizantină, 2012)

Arhimandritul Simeon Kraiopoulos - Sfântul Ignatie Teoforul, exemplu de martiriu

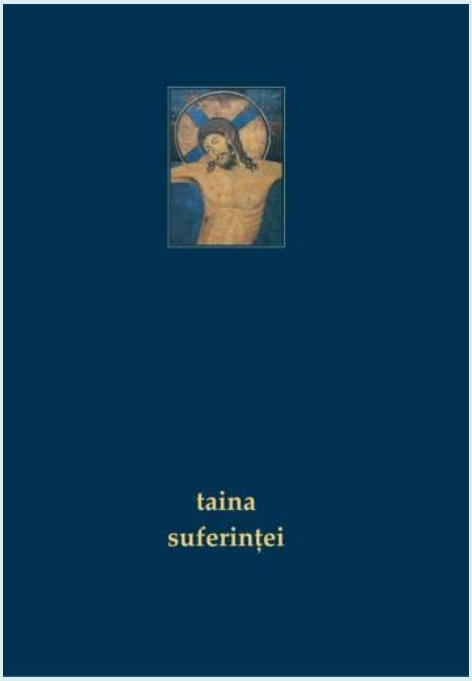

Cuvântarea a fost ţinută în biserica Sfântă Treime, la slujba de priveghere, în cinstea Sfântului Ignatie Teoforul.

Inspiraţie de la Domnul

Fraţii mei, Dumnezeu ne-a învrednicit şi anul trecut dar şi acum să ne aflăm în Biserica Lui şi să-l prăznuim pe Sfântul Ignatie Teoforul, să facem această mică priveghere, în cinstea şi în amintirea lui, de câţiva ani încoace.

Nu puteam să-l trecem cu vederea pe Sfântul Ignatie. Nu putem să stăm deoparte, trebuie să ne apropiem, să înţelegem viaţa, credinţa şi trăirile sfântului. Şi, firește, să ne minunăm şi să plecăm nu cum am venit, ci ca unii care iau aminte.

Este vorba despre Sfântul Ignatie, cel care nu vrea cu nici un chip să evite martiriul. Şi o face nu numai ca să nu piardă binecuvântarea martiriului, ci şi pentru că era cuprins de inspiraţia trimisă de la Dumnezeu, de iubirea cea mare pentru Acesta, iubire care nu-l lăsa să vadă, nu-i permite să se gândească la nimic altceva. Singurul lucru pe care-l doreşte este a se uni cu Mântuitorul, trecând, însă, prin martiriu.

Vă rog să luaţi aminte la acest aspect: oricât ar crede în iubirea lui Hristos, oricât ar dori să-L afle pe Hristos, sfântul socoteşte că nu va simţi toată iubirea Mântuitorului, nu va fi în deplină comuniune cu El dacă nu trece prin martiriu. Desigur, nu-şi pune nădejdea în martiriu, ca şi cum ar fi un scop în sine, ci nădăjduieşte în Hristos, în marea taină care se va împlini dacă trece prin martiriu, dacă trupul lui va fi „măcinat" de dinţii fiarelor, aşa cum pietrele de moară macină grâul, grâu care devine făină şi apoi pâine.

Ce ne vom face acum? Încotro ne vom îndrepta? Vom trece peste aceste lucruri fără să ne oprim, nesimţitori, fără luare-aminte? Să nu fie aşa!

Persoana Sfântului Ignatie, viaţa, epistolele lui ne pregătesc pentru un adevăr care nu ne lasă să înaintăm fără să-l atingem, fără să ni-l apropiem! Nu doar să ne minunăm de sfânt, doar să-l cinstim sau dacă vreţi să se nască înlăuntrul nostru dorinţa să-l urmăm. Aceasta nu înseamnă mult, adică să ai admiraţie, dorinţă. Nu se poate reduce totul doar la atât!

Nu voi deveni al lui Hristos, dacă dinţii fiarelor nu mă vor strivi!

Dacă-mi îngăduiţi să spun, aici şi acum să-L iubim pe Hristos şi urmând Sfântului Ignatie să nu cugetăm să scăpăm de martiriu, ci dimpotrivă să-l dorim fără ezitare.

Suntem neputincioşi noi care socotim nefolositoare această suferinţă, căci fie citim şi ascultăm martiriul sfântului ca pe o istorioară, fie ne înspăimântăm şi dăm înapoi, ca şi cum am zice: „Să nu ne fie nouă aceasta!" Nefericiţii de noi! Cum Îl vom găsi pe Hristos? Cum Îl vom iubi pe Hristos? Cum ne vom uni cu Hristos?

Vedeţi că Sfântul Ignatie nu a ales el felul martiriului său. Alţii l-au ales, au hotărât să mărturisească. El a primit martiriul ca din mâna lui Dumnezeu. Şi are mare grijă sfântul să nu se întâmple ceva ca să scape de gura leilor.

Prin urmare, poate să ne treacă prin minte că Sfântul Ignatie a gândit în sine, chiar şi pentru puţin: „Măcar să fi fost altceva, această suferinţă nu pot s-o primesc!" În nici un caz n-a trecut prin mintea lui un asemenea gând! Nici nu trebuie să cugetăm la aşa ceva. El primeşte deplin ceea ce i-a rânduit Dumnezeu şi grija lui acum este să meargă cât mai repede să mărturisească.

Deci, câţi dintre cei care presupunem că-L iubim pe Hristos, care dorim să-L iubim pe Hristos vrem să ni se întâmple un asemenea martiriu?

Desigur, faptul că în acest ceas suntem aici, mărturiseşte dorinţa că vrem să-L iubim pe Hristos. Dacă doriţi, şi faptul că omul are înlăuntrul lui acest suspin, este şi acesta o mărturie că Îl iubeşte, că Îl doreşte pe Hristos.

Vedeţi ce credinţă are Sfântul Ignatie? Şi nu doar ce credinţă are, ci ce fel de calitate are credinţa lui! El crede aceasta: „Nu voi deveni al lui Hristos, dacă nu mă vor strivi dinţii fiarelor, dacă nu voi trece prin acest fel de martiriu!" *[Vezi Sfântul Ignatie al Antiohiei, Epistola către Romani, în: VEPES, Ed. Diaconia Apostolică a Bisericii Greciei, vol. 2, Atena 1955, pag. 304:]*

Nu voi ezita să spun: nu mâine, nu poimâine, nu mai târziu, ci acum, în acest moment, să îmbrăţişăm fiecare dintre noi martiriul nostru. Cunoaştem, mai mult sau mai puţin, ce a rânduit Dumnezeu pentru noi în prezent, prin ce martiriu trebuie să trecem ca să ajungem la iubire, să devenim ai Lui, să ne unim cu El. Noi, însă, într-un fel sau altul, evităm aceasta. Aş îndrăzni să spun că foarte puţini creştini deschid ochii sufletului şi înţeleg ce rânduieşte Dumnezeu pentru ei ca martiriu, puţini primesc, îmbrăţişează şi nu vor să scape ceea ce le este rânduit. Puţini sunt aceştia. Ceilalţi sau nu văd sau nu caută să vadă, să afle felul martiriului, felul strivirii lor.

Martiriul înseamnă strivire

Vă rog, fraţilor, nici unul dintre noi să nu plecăm de aici în această seară aşa cum am venit. Fie ca Sfântul Ignatie să ne ajute să privim, să ne asumăm martiriul pe care ni l-a rânduit Dumnezeu, prin care trebuie să trecem fiecare. Martiriu înseamnă strivire.

Nu spune întâmplător aceste lucruri Sfântul Ignatie. Nu simte plăcere văzându-se între dinţii fiarelor sălbatice, ci vede strivirea ca pe o calitate a martiriului. De altfel, moartea aceasta nu înseamnă nimic. Îl vor mânca fiarele, va muri! Nu acesta este lucrul care are valoare. Strivirea nu este decât un mijloc prin care va deveni pâinea lui Hristos. Important nu este să mărturisim şi să suferim de dragul pătimirii, strivirea nu este un scop în sine.

Nu ştiu dacă aţi văzut vreodată cum se macină grâul. Acolo piatra de moară nu „iartă", nu face concesii, nu se face că nu vede. Toate boabele vor intra sub piatră şi vor fi strivite, zdrobite. Aceasta este realitatea dură.

În ceasul în care se întâmplă martiriul, în acel ceas biruieşti moartea, te învingi pe tine însuţi în partea cea rea şi devii al lui Hristos.

Să luăm aminte, căci martiriul fiecăruia dintre noi nu este o glumă, ci o realitate dură. Dar cine îndrăzneşte s-o vadă? Cei care acceptă martiriul o fac doar pentru că Mântuitorul şi toţi ai Lui au mărturisit. Primirea martiriului este harisma, te face al lui Hristos, te împărtăşeşte de iubirea, de comuniunea cu Hristos. Înlăuntrul martiriului se vădeşte şi îndrăzneală, măsura credinţei fiecăruia.

Acesta a fost Sfântul Ignatie şi acestea sunt faptele lui. În seara aceasta ne va lumina să ne descoperim martiriul nostru, să-l îmbrăţişăm ca să ne întâlnim cu Hristos, să simţim iubirea Lui şi să ne mântuim.

(20.12.1995)

„Grâu al lui Dumnezeu sunt şi mă macin prin dinţii fiarelor, ca să mă fac pâine curată lui Dumnezeu. Şi mai ales adulaţi fiarele care-mi gătesc mormântul şi nici un os din trupul meu să nu rămână, ca să mă aflu murind îngreunat. Atunci voi fi ucenic adevărat al lui Iisus Hristos, când lumea nu va mai privi trupul meu.”

(Din: Arhim. Simeon Kraiopoulos, Taina suferinţei, Bucureşti, Editura Bizantină, 2007)

Sfântul Ignatie Teoforul, leul duhovnicesc şi pâinea lui Hristos

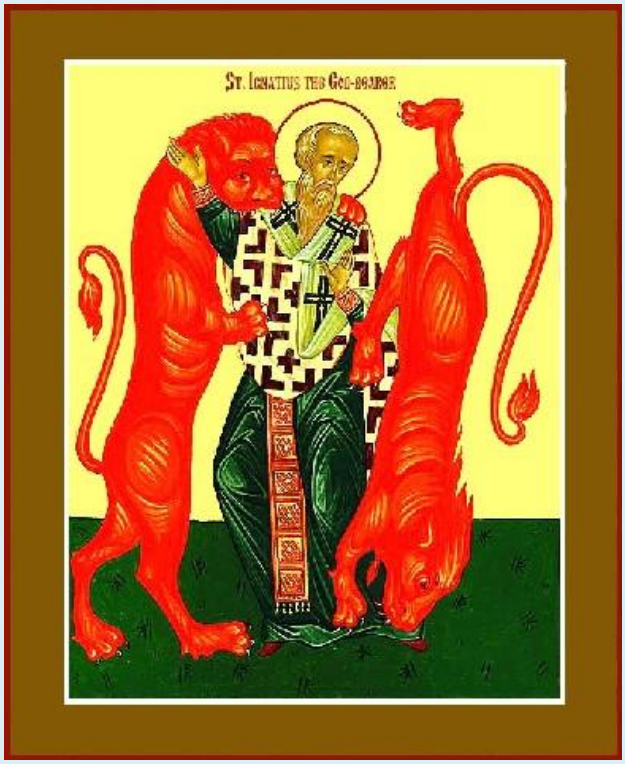

O asemenea dragoste a înflăcărat fiinţa Sfântului Ignatie Teoforul încât acesta a alergat în gura leilor. De fapt, leul adevărat, leul duhovnicesc era chiar el, Sfântul Ignatie! *Un leu aprig, aprins, flămând… care se învârte în cuşca acestei lumi, nerăbdător să se dea jertfei, să ia cu asalt şi să prade Cerurile şi să se sfâşie pe sine însuşi, ca să se sature din harul dumnezeiesc!*

Sfinte Ignatie, nu putem înţelege dragostea ta de Dumnezeu, dar vedem că a fost atât de mare, încât ai vrut nu numai să îţi dai trupul tău, dar ai vrut să nu rămână aproape nici o urmă din el, ştiind că Domnul are pentru tine un alt veşmânt, înnoit şi îndumnezeit. Ai vrut atât de mult să te dai Lui, să te goleşti de tine pentru a-L purta desăvârşit pe El, încât ai vrut să nu mai rămână nici o urmă din carnea şi din sângele tău!

*"**Ca un leu, Tu Doamne, adormind cu trupul, ca un pui de leu Te scoli, Cela ce-ai fost mort**", cântăm în Prohodul Domnului.* Aidoma Leului-Hristos, cu care te-ai asemănat - aşa ai mers, Sfinte, alergând la mucenicie, să răpeşti pe Dumnezeu, să te saturi de carnea şi sângele Lui…

Numai un purtător de Dumnezeu, de Duhul Sfânt poate avea acest dor atât de aprins în sine după Dumnezeu. Altfel, ar fi nesăbuinţă, nu curaj, ambiţie, nu smerenie. Nu pentru că era împins de un voluntarism extrem a mers Sfântul Ignatie la martiriu, ci pentru că aşa L-a împins Duhul Sfânt şi i-a făcut cunoscut că aceasta este bine-plăcut lui Dumnezeu.

Pilda Sfântului Ignatie ne arată nouă că, întru Adevăr, ***omul cel vechi, cel închis în cuşca păcatului şi legat de patimi, omul cel vechi, înrobit silniciei, sleirii, întunericului, stricăciunii, deşertăciunii, ei bine, acest om, nu altul, intru Adevăr se slobozeşte, întru Adevăr se desfiinţează pentru a face loc lui Hristos!*** Vă invităm, în această zi numită de "Ignat" să gustăm împreună măcar câteva mici "îmbucături" din ***scrierile purtătoare de Duh ale Sfântului Ierarh şi Mucenic Ignatie, "pâinea lui Hristos", care hrăneşte întreaga Biserică:***

Din Epistola către Romani:

Capitolul 3

Niciodată n-aţi pizmuit pe nimeni, ci pe alţii aţi învăţat. Şi eu voiesc ca cele ce învăţaţi, să le şi faceţi. Deci mie să-mi cereţi putere şi dinlăuntru şi dinafară, ca nu numai să zic, ci să şi voiesc; ***ca nu numai să mă numesc creştin, ci să fiu şi în faptă. Că dacă mă voi afla aşa, voi putea fi credincios. Nimic din cele ce se arată este veşnic. Cele ce se văd sunt vremelnice, iar cele ce nu se văd sunt veşnice***, pentru că Dumnezeul nostru Iisus Hristos, întru Tatăl fiind, este veşnic.

Creştinătatea este lucru nu numai al sfătuirii, ci şi al mărimei de suflet. Când creştinul cu adevărat se urăşte de lume, atunci este iubit de Dumnezeu. Căci este scris: ***De aţi fi fost din lume, lumea ar fi iubit pe ai săi, iar fiindcă nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, pentru aceasta vă urăşte pe voi lumea. Petreceţi întru dragostea Mea.***

Capitolul 4

Eu scriu Bisericilor şi poruncesc tuturor căci eu voind, mor pentru Dumnezeu, dacă voi nu mă veţi opri. ***Rogu-vă să nu aveţi către mine dragoste deşartă. Lăsaţi-mă să mă fac mâncare fiarelor, prin care îmi este cu putinţă a câştiga pe Dumnezeu. Sunt grâu al lui Dumnezeu şi vreau prin dinţii fiarelor să mă macin, ca să fiu pâine curată a lui Hristos. Mai bine aţâţaţi pe fiare ca să mi se facă mormânt şi nimic din trupul meu să nu lase. Atunci voi fi ucenic adevărat al lui Hristos, când nici lumea nu va vedea trupul meu. Rugaţi-vă lui Hristos pentru mine ca,***

prin uneltele acestea, jertfă să mă fac. Nu precum Petru şi Pavel vă poruncesc vouă, căci aceia sunt apostoli, iar eu osândit; aceia slobozi, iar eu până acum sunt rob. Iar dacă voi pătimi, voi fi slobod pentru Hristos şi voi învia întru El. Acum învăţ când sunt legat, ca nimic lumesc sau deşert să poftesc.

Capitolul 5

1. Din Siria până la Roma, mă lupt cu fiarele pe uscat şi pe mare, noaptea şi ziua, înlănţuit de zece leoparzi, adică de o grupă de ostaşi; aceştia, chiar când le faci bine, se fac mai răi. Cu nedreptăţile lor, capăt mai multă învăţătură; ***«dar nu cu aceasta m-am îndreptăţit» (1 Cor. 4, 4).***

2. ***Aş dori ca fiarele să-mi fie pregătite şi mă rog să-mi fie îndată gata. Am să le linguşesc, ca să mă mănânce iute, nu precum se tem unii, şi nu se ating de ele.*** Iar dacă nu vor voi de bună voie, eu le voi sili.

3. Iertaţi-mă! Eu ştiu ce mi-i de folos. ***Acum încep să fiu ucenic! Nici o făptură din cele văzute şi din cele nevăzute să nu caute să mă împiedice de a dobândi pe Hristos!*** Să vină peste mine foc şi cruce, haite de fiare, tăierea cărnii, împărţirea trupului, risipirea oaselor, strivirea mădularelor, măcinatul întregului trup, relele chinuri ale diavolului. ***Să vină toate, numai să dobândesc pe Hristos!***

Capitolul 6

1. La nimic nu-mi vor folosi desfătările lumii, nici împărăţiile veacului acestuia. ***«Mai bine-mi este să mor» (1 Cor. 9, 15.)*** în Hristos Iisus, decât să împărăţesc marginile pământului. Pe Acela îl caut, Care a murit pentru noi; pe Acela Îl vreau, Care a înviat pentru noi.

2. ***Naşterea mea mi-i aproape. Să nu mă împiedicaţi să trăiesc, să nu voiţi să mor! Nu-l daţi lumii pe cel care voieşte să fie al lui Dumnezeu, nici nu-l amăgiţi cu materia! Lăsaţi-mă să primesc lumină curată! Ajungând acolo, voi fi om!***

3. ***Îngăduiţi-mi să fiu următor al patimilor Dumnezeului meu! Dacă-L are cineva în el, să se gândească ce vreau şi să aibă milă de mine, pentru că ştie cele care mă apasă! Iertaţi-mă, fraţilor! (Fil. 1, 23).***

Capitolul 7

1. ***«Stăpânitorul veacului acestuia» (În. 14, 30)*** vrea să mă răpească şi să strice gândurile mele despre Dumnezeu. Nimeni, dar, dintre cei de faţă să nu-l ajute! Mai bine fiţi cu mine, adică cu Dumnezeu! ***Să nu căutaţi că vorbiţi de Iisus Hristos, dar să doriţi lumea.***

2. Invidia să nu se sălăşluiască în voi. Nici dacă v-aş ruga, când aş fi lângă voi, să nu mă ascultaţi, ci ascultaţi cele ce vă scriu. Vă scriu fiind viu şi dorind să mor. Dorinţa mea a fost răstignită şi nu este în mine foc, care să iubească materia, ***ci «apă vie» (În. 4, 10),*** care grăieşte în mine şi-mi spune dinăuntrul meu: ***«Vino, la Tatăl!».***

3. Nu mă bucur de hrana cea stricăcioasă, nici de plăcerile vieţii acesteia. ***Vreau pâinea lui Dumnezeu, care este trupul lui Iisus Hristos, Cel din sămânţa lui David (În. 7, 42, Rom. 1, 3), iar băutură vreau sângele Lui, care este dragoste nestricăcioasă.***

Capitolul 8

1. ***Nu vreau să mai trăiesc după oameni.*** Şi va fi aceasta, dacă voi o voiţi. Voiţi, ca şi voi să fiţi voiţi!

2. Vă cer aceasta în puţine cuvinte. Credeţi-mă! Iisus Hristos vă va arăta, că spun adevărul. Nemincinoasă e gura, în care Tatăl a vorbit cu adevărat.

3. Rugaţi-vă pentru mine, ca să câştig. ***Nu v-am scris după trup, ci după gândul lui Dumnezeu.*** Dacă voi pătimi, mi-aţi făcut voia; dacă voi fi respins, m-aţi urât.

Din Epistola către Efeseni:

Capitolul 11

1. ***Sunt vremile cele din urmă (1 În 2, 18).*** Să ne ruşinăm, deci, şi să ne temem de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, ca să nu ne fie spre osândă. ***Una din două: sau să ne temem de mânia care va să vină (Mt. 3, 7) sau să iubim harul de acum! Numai să fim găsiţi în Hristos Iisus, spre a vieţui adevărat.***

2. ***Nimic să nu iubiţi în afară de Hristos, în Care port lanţurile, mărgăritarele cele duhovniceşti.*** Facă Dumnezeu să înviez cu ele, prin rugăciunea voastră, de care facă Dumnezeu să am totdeauna parte, ca să fiu găsit în moştenirea creştinilor

din Efes, care au fost totdeauna uniţi şi cu Apostolii, prin puterea lui Iisus Hristos. [...]

Capitolul 19

1. ***Stăpânitorul veacului acestuia* (În 14, 30)** n-a cunoscut ***fecioria Mariei* (Lc. 1, 27-34),** naşterea lui Hristos din ea şi moartea Domnului. ***Trei taine răsunătoare, care s-au săvârşit în tăcerea lui Dumnezeu.***

2. Dar cum s-au descoperit veacurilor? ***O stea a strălucit pe cer mai mult decât toate stelele; lumina ei era nespusă şi noutatea ei minuna; toate celelalte stele, împreună cu soarele şi luna, horă făceau în jurul stelei, care covârşea cu lumina ei pe toate. Şi tulburare a fost. De unde noutatea aceasta că steaua nu se aseamănă cu celelalte stele?***

3. ***Atunci orice magie s-a nimicit şi orice legătură a răutăţii a pierit; neştiinţa s-a risipit; iar vechea împărăţie a căzut, când Dumnezeu s-a arătat în trup omenesc spre înnoirea vieţii veşnice (Rom. 6, 4).*** A luat început ceea ce fusese hotărât de Dumnezeu şi prin aceasta toate se puneau în mişcare, pentru că se pregătea nimicirea morţii.

Epistola către Smirneni:

Capitolul 1

1. Slăvesc pe Iisus Hristos Dumnezeu, Care v-a înţelepţit aşa. Am înţeles că aţi ajuns desăvârşiţi în neclintită credinţă, ca şi cum aţi fi pironiţi, cu trupul şi cu sufletul, în crucea Domnului Iisus Hristos şi întăriţi în dragoste, în sângele lui Hristos, plini de credinţă în Domnul nostru, Care cu adevărat este ***«din neamul lui David după trup» (În 7, 42),*** dar Fiu al lui Dumnezeu după voinţa şi puterea lui Dumnezeu, născut cu adevărat din Fecioară, botezat de Ioan, ***«ca să se împlinească de El toată dreptatea»* (Mt. 3, 15).**

2. Pe timpul lui Pilat din Pont şi al lui Irod a fost pironit cu adevărat pentru noi cu trupul, din al cărui fruct suntem noi, din patima Lui cea de Dumnezeu fericită ; ***«ca să ridice semn»* (Îs. 5, 25; 11, 12; 49, 22; 62, 10)** în veci prin înviere pentru a aduna pe sfinţii şi credincioşii Lui, fie din iudei, fie din păgâni, într-un singur trup al Bisericii Lui.

Capitolul 2

1. El a pătimit toate acestea ca să ne mântuim. ***A pătimit cu adevărat şi a înviat cu adevărat, nu cum spun unii necredincioşi, că a pătimit în aparenţă, ei existând în aparenţă, şi, precum gândesc, aşa li se va şi întâmpla, că sunt fantome şi draci.***

Capitolul 3

1. Eu îl ştiu în trup şi după înviere şi cred că este.

2. Când a venit la Petru şi la cei dimpreună cu el, le-a zis : ***«Luaţi, pipăiţi-mă şi vedeţi, că nu sunt demon fără de trup (Lc. 24, 39)». Şi îndată s-au atins de El şi au crezut, unindu-se strâns şi cu trupul şi cu duhul Lui.*** De asta au dispreţuit şi moartea şi au fost găsiţi mai presus de moarte.

3. ***După înviere a mâncat cu ei şi a băut cu ei, ca unul în trup, deşi duhovniceşte era unit cu Tatăl.***

Capitolul 4

1. Vă dau, iubiţilor, aceste sfaturi, cu toate că ştiu că şi voi gândiţi la fel ca mine. ***Dar vreau să vă feresc de fiarele cele cu chip de om, pe care nu numai că nu trebuie să-i primiţi, dar, dacă e cu putinţă, nici să vă întâlniţi cu ei, ci numai să vă rugaţi pentru ei, poate că se vor pocăi, lucru greu însă.*** Că stăpânire peste aceasta are Iisus Hristos, viaţa noastră cea adevărată.

2. ***Dacă s-au făcut toate acestea în chip aparent de Domnul nostru, atunci şi eu în chip aparent sunt înlănţuit.*** Pentru ce m-am dat pe mine însumi morţii, focului, sabiei, fiarelor? Dar, aproape de sabie, aproape de Dumnezeu; împreună cu fiarele, împreună cu Dumnezeu. ***Dar numai în numele lui Iisus Hristos! Din dragoste de El, îndur toate, că El mă întăreşte, să ajung om desăvârşit".***

(Din: "Epistolele Sfântului Ignatie Teoforul", în: "Scrierile Părinţilor Apostolici", ed. EIDMBOR, 1979).

Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu

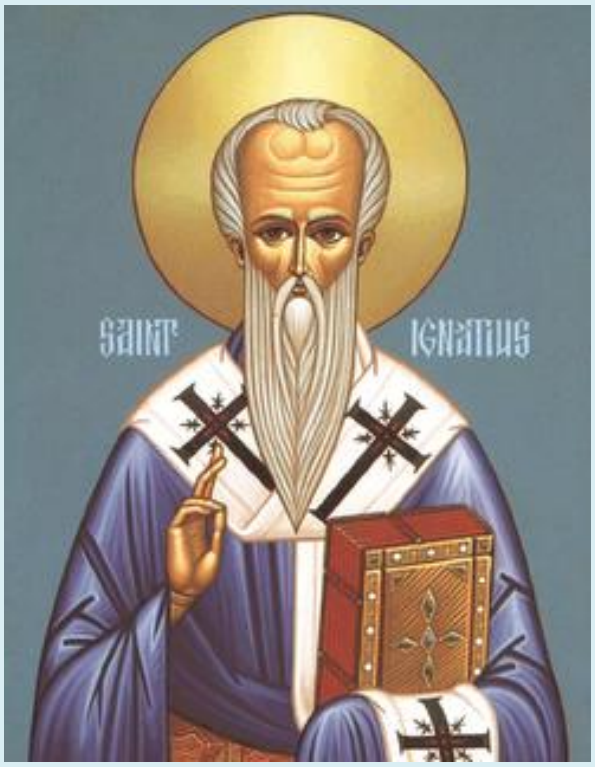

Despre Sfântul Ignatie nu există foarte multe mărturii lăsate de contemporani. Cele mai multe informaţii despre el se deduc din epistolele pe care le-a scris în drumul spre mucenicie. Ele datează din ultimul an al vieţii lui, căci distanţa dintre Antiohia (locul episcopatului său) şi Roma (locul martiriului) a fost străbătută în câteva luni.

Al treilea episcop al Antiohiei

Nu se ştie nimic sigur despre originea, locul şi timpul naşterii sau educaţia de care s-a bucurat Sfântul Ignatie. ***Conform Sfântului Ioan Gură de Aur, care a rostit o cuvântare în cinstea lui, i-ar fi cunoscut pe Apostoli, fiind chiar ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul.***

Acest lucru este confirmat şi de tradiţia Bisericii primare. Perioada episcopatului său este însă învăluită în umbră. În timp ce Origen şi Sfântul Ioan Gură de Aur spun că a fost hirotonit episcop al Antiohiei de către Sfântul apostol Petru, succedându-i acestuia, Eusebiu de Cezareea îl menţionează ca al treilea episcop, după Evodius. Coroborând informaţiile ce reies din scrierile sale şi cele lăsate de istorici, se pare că a păstorit Biserica Antiohiei timp de patruzeci de ani. Cum martirizarea sa a avut loc undeva în jurul anului 110, atunci episcopatul său a

debutat în jurul anului 70. Astfel, versiunea lui Eusebiu este mult mai plauzibilă, întrucât Sfântul Apostol Petru a părăsit Antiohia cu mult timp înainte. ***Istoricul Socrate (sec. V) face şi el o menţiune despre episcopatul Sfântului Ignatie. El spune că Sfântul Ignatie este cel care a introdus în cult cântarea antifonică, alternativă, a psalmilor, obicei preluat şi de alte Biserici, şi care s-a păstrat până astăzi.***

Un nume greu interpretabil

În epistolele sale, episcopul Antiohiei se numeşte "Ignatie Teoforul", probabil primul (a cărui etimologie nu este cunoscută) fiind numele primit la naştere. Cel de-al doilea, de origine greacă, reprezintă probabil numele primit ulterior, la botez.

Acest nume a fost interpretat în două moduri, datorită traducerii care se dă cuvântului "**Teofor**", "**cel care a fost purtat de Dumnezeu**" sau "**cel care îl poartă pe Dumnezeu**". Potrivit tradiţiei,

- primul sens face referire la o întâmplare din copilăria lui Ignatie, ***el fiind copilul luat în braţe de Iisus, pe care l-a dat pildă de smerenie ucenicilor Săi (cf. Matei 18, 2-4).***
- Cel de-al doilea sens, mai plauzibil, porneşte chiar de la mărturia lui Ignatie, care ***în toate epistolele scrie că îl poartă pe Hristos în inimă***. Această interpretare s-a concretizat ulterior într-o povestioară pioasă, ***în care se spune că, fiind sfâşiat de animalele sălbatice, inima lui Ignatie a rămas întreagă. Amintindu-şi de cuvintele lui, un soldat a tăiat inima în două şi a fost surprins să vadă numele lui Iisus Hristos scris cu litere de aur pe cele două jumătăţi.***

Ameninţarea persecuţiilor

Faima de care se bucura Ignatie indică faptul că el era cunoscut în Biserica creştină drept un păstor eminent, înzestrat cu multiple calităţi. În timpul persecuţiei lui Domitian (81-96), ***el şi-a încurajat păstoriţii să rămână statornici în credinţă, chiar cu preţul vieţii.***

El însuşi dorea să fie martirizat, dar momentul nu venise încă. Bucurându-se de o oarecare linişte şi stabilitate în timpul domniei lui Nerva, Biserica a avut din nou de suferit în timpul lui Traian (98-117). Deşi nu a declanşat o persecuţie propriu-zisă, există mărturii despre numeroşi martiri în această perioadă. Mai mult, el a dat instrucţiuni guvernatorilor romani să nu îi persecute pe creştini nefundamentat. Dar, când aceştia erau dovediţi sau recunoşteau ei înşişi, pedeapsa era moartea. În

urma victoriei asupra dacilor şi sciţilor, Traian a încercat să consolideze unitatea imperiului, căutând unificarea tuturor popoarelor printr-o religie comună. El a decretat că toţi supuşii săi, deci şi creştinii, să adopte religia oficială, venerarea zeilor din Panteonul roman. Cei care se opuneau trebuiau pedepsiţi cu moartea.

Oferit drept mâncare fiarelor

Episcopul Antiohiei a încercat prin toate mijloacele să îşi încurajeze păstoriţii, pentru a nu se lepăda de Hristos, iar succesul său a fost unul deosebit. Vestea despre acest episcop curajos a ajuns la Traian, care se afla în trecere prin Antiohia. Ignatie a fost arestat şi adus în faţa împăratului, care, văzându-i statornicia în credinţă, l-a condamnat la moarte în amfiteatrul din Roma.

Pedeapsa trebuia să fie una exemplară, pentru a-i descuraja pe creştini, astfel încât s-a hotărât să fie aruncat pradă animalelor sălbatice, în cadrul jocurilor organizate de împărat pentru a-şi celebra victoriile. Drumul spre Roma, pe pământ şi pe apă, şi greutăţile lui sunt emoţionant descrise de însuşi Ignatie. De-a lungul drumului a fost întâmpinat de delegaţii diferitor Biserici, cărora le-a adresat apoi diferite epistole de încurajare. Mai mult, aflând că cei din Roma încercau să îi răscumpere viaţa, le-a cerut să nu-l împiedice a deveni martir al lui Hristos. Cuvintele sale au rămas celebre: ***"Lăsaţi-mă să fiu mâncare fiarelor... Sunt grâu al lui Dumnezeu şi sunt măcinat de dinţii fiarelor, ca să fiu găsit pâine curată a lui Hristos".***

Moaştele sale se află astăzi la Roma

Actele martirice, care prezintă sfârşitul lui Ignatie, spun că, aruncat fiarelor în arenă, acestea i-au sfâşiat trupul, rămânând întregi numai oasele mari. Acestea au fost strânse cu evlavie de creştini, fiind duse în Antiohia şi aşezate într-o biserică din afara porţii oraşului, numită Dafne.

Împăratul bizantin Teodosie al II-lea le-a adus cu mare cinste în oraş, în vechiul templu al zeiţei Fortuna, pe care o transformase într-o biserică cu hramul "Sfântul Ignatie".

În anul 637 au fost duse la Biserica Sfântului Clement din Roma, unde odihnesc şi astăzi.

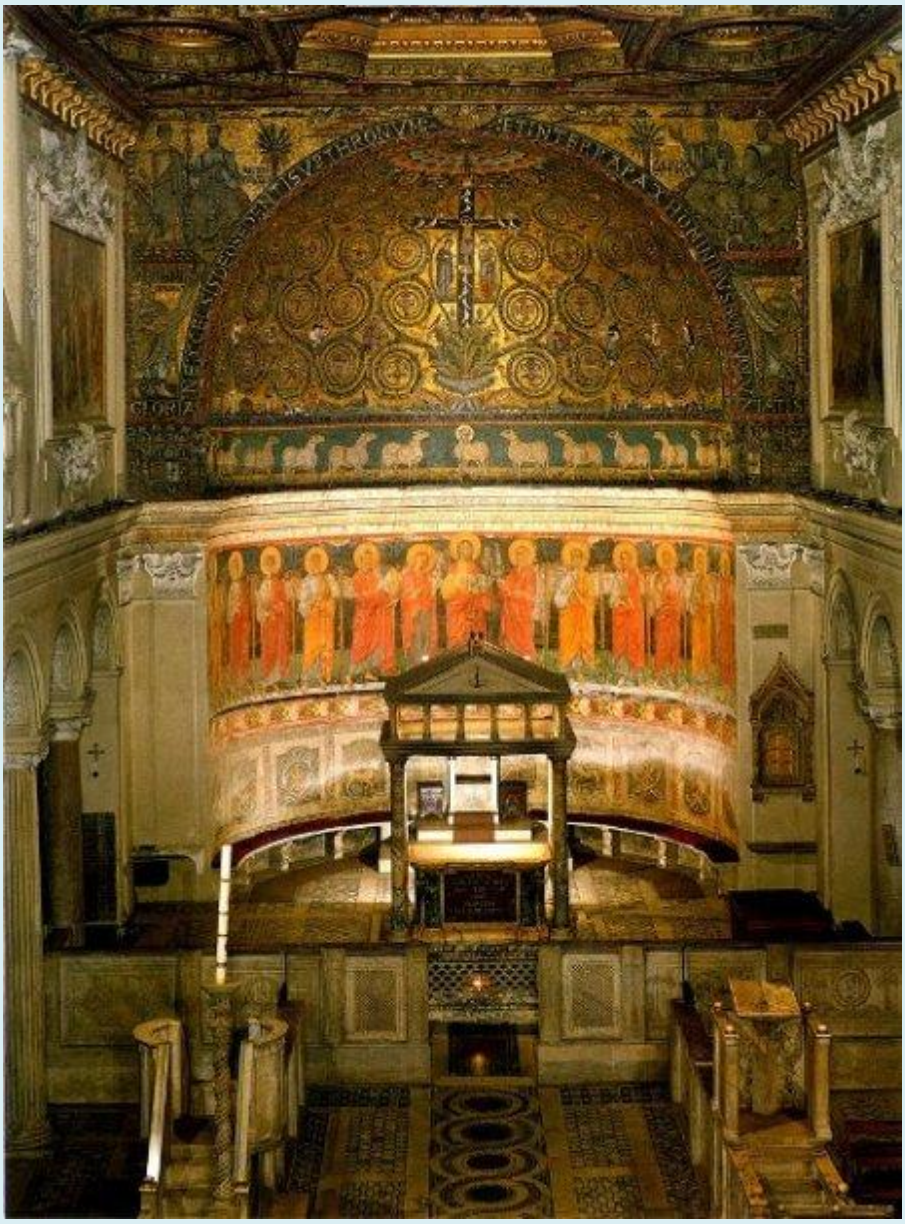

The relics of St. Ignatius of Antioch were transferred to the church of St Clement in Rome in 637 AD

Anul martiriului Sfântului Ignatie nu a fost stabilit cu exactitate, propunându-se intervalul 107-110. Cei mai mulţi cercetători înclină spre anul 107 (indicat şi de Eusebiu de Cezareea), deoarece jocurile celebrând victoria asupra dacilor (106) au avut loc în anul imediat următor.

Povestea lui Ignat

Tradiţia populară românească este bogată în legende legate de sfinţi, deşi ele conţin în cea mai mare măsură elemente fabuloase. Iată povestea Sfântului Ignatie:

Sfântul Ignat n-avusese copii până la adânci bătrâneţe. Atunci însă nevasta pornise grea, fără ca el să ştie. Fiind sărac lipit, n-avea nici porc de Crăciun. Într-una din zile se întâlneşte cu un străin care ducea în târg o turmă de mascuri (porci). Sfântul Ignat îl întrebă cu cât vinde unul. Străinul îi făgădui pe toţi, numai cu condiţia să-i dea aceea ce el nu va şti că are acasă. Era vorba de copilul din femeie, căci străinul era diavolul. Sfântul a primit bucuros, căci nu credea să aibă acasă ceva despre care să n-aibă deloc cunoştinţă. Cu această învoire, ei se despărţiră. Nu trecu mult şi Dumnezeu veni acasă la Ignat şi îl certă pentru fapta ce făcuse. Când sfântul auzi că e vorba de copil, începu a se jeli cu toată durerea sufletului, iar Domnul, văzându-l, îl mângâie şi îi promise că îl va mântui.

Seara veni diavolul să-şi ia plată. De la uşă începu să strige: "Măi Ignate!", iar Dumnezeu îi răspunse: "Ce ţi-e, frate?".
Diavolul: "Ce mi-e una?"
Dumnezeu: "La lina fântână, mulţi voinici s-adună".
Dracul: "Ce mi-e două?"
Dumnezeu: "Omul cu doi ochi bine vede".
Dracul: "Ce mi-e trei?"
Dumnezeu: "Trei e Troiţa deplină".
Dracul: "Ce mi-e patru?"
Dumnezeu: "carul cu patru roate bine merge".
Dracul: "Ce mi-e cinci?"
Dumnezeu: "Mâna cu cinci degete bine prinde".
Dracul: "Ce mi-e şase?"
Dumnezeu: "Fluierul cu şase găuri bine zice".
Dracul: "Ce mi-e şapte?"
Dumnezeu: "Unde-s şapte fete-n casă, e şezătoare deplină".
Dracul: "Ce mi-e opt?"
Dumnezeu: "Plugul cu opt boi bine merge".
Dracul: "Ce mi-e nouă?"
Dumnezeu: "Nouă purceluşi ai tăi să toc eu mâine la ei".
Dracul: "Ce mi-e zece?"
Dumnezeu: "Crapi, drace, că nu mai ai ce face!"
Şi în acel moment diavolul a plesnit şi sfântul şi-a scăpat copilul. (Th. D. Speranţia, Răspunsul la chestionarul de sărbători păgâneşti, vol. I)

Moaştele Sfântului Ignatie

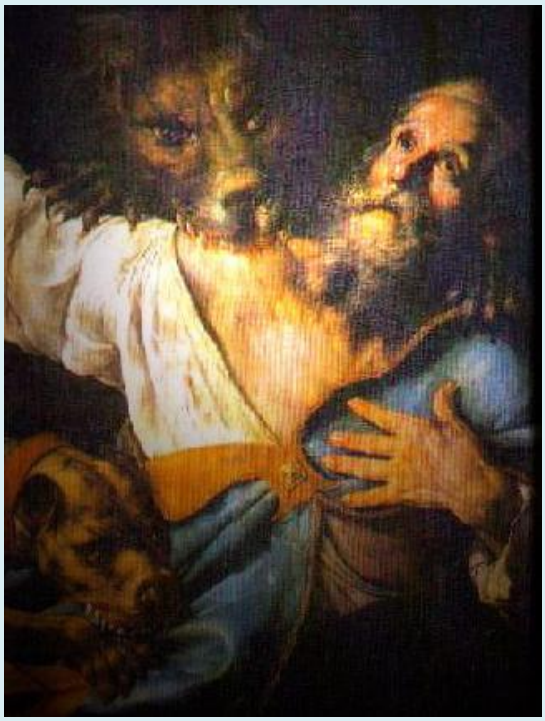

La Mănăstirea Tismana se află o preţioasă comoară. ***Într-o raclă de argint, pe lângă degetul arătător de la mâna dreaptă şi crucea de plumb ce i-a aparţinut Sfântului Nicodim de la Tismana, se află şi trei părticele din moaştele Sfântului Ioan Gură de Aur, Sfântul Mucenic Teofil şi Sfântul Ignatie Teoforul.*** Ele au fost primite de însuşi Sfântul Nicodim din partea patriarhului Filotei al Constantinopolului, la sf. sec. al XIV-lea. Astfel, Tismana se număra printre puţinele biserici care deţin un fragment din moaştele Sfântului Ignatie Teoforul.

Părticele din moaştele sale se află în Catedrala episcopală din Galaţi şi la Schitul Darvari din Capitală la Mănăstirea Tismana.

OrthodoxWiki - Sfântul Ignatie Teoforul, episcop de Antiohia

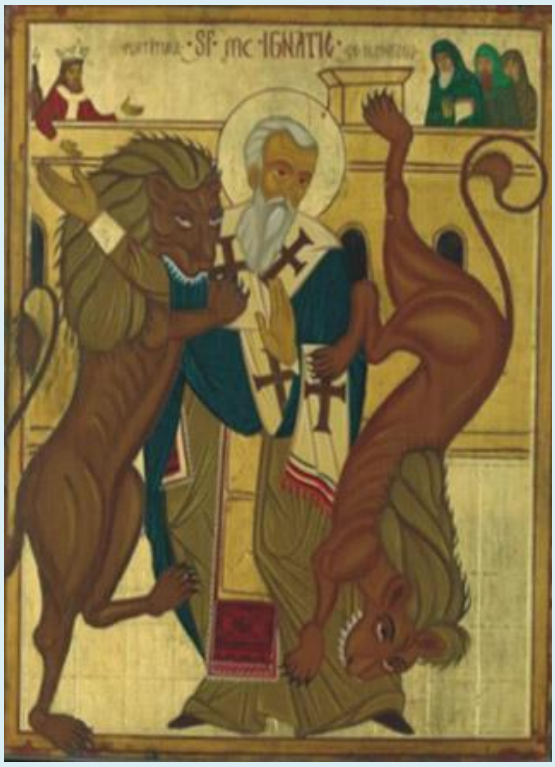

Sfântul sfinţitul mucenic Ignatie Teoforul a fost al treilea episcop al Antiohiei (în Siria), după apostolul Petru şi Evod (prăznuit la 7 septembrie), căruia i-a urmat în scaun pe la anul 68. A murit în anul 107 în timpul unei persecuţii împotriva creştinilor din vremea împăratului Traian. Prăznuirea lui principală este la 20 decembrie, iar la 29 ianuarie se face pomenire, în calendarul ortodox, pentru aducerea moaştelor sale de la Roma la Antiohia.

Teofor

Există două ipoteze prinvind numirea de "Teoforul", care poate însemna atât "purtătorul de Dumnezeu" cât şi "cel purtat de Dumnezeu":

- *Unii spun că Sfântul Ignatie a fost numit de creştinii din vremea sa deja ca "purtător de Dumnezeu" din cauza harului cu care Dumnezeu l-a înzestrat, cum se poate vedea şi din scrierile sale.*
- *Alţii spun că Sfântul Ignatie a fost copilul pe care l-a apucat de mână Stăpânul Hristos şi l-a luat în braţe şi a zis: "**De nu se va smeri cineva pe sine ca pruncul acesta, nu va intra în Împărăţia Cerurilor**"; şi: "**Cel ce va***

primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine mă primeşte*". De aceea a fost numit purtător de Dumnezeu.*

Viaţa şi mucenicia

Sfântul mucenic Ignatie a fost urmaş direct al apostolilor, a fost al doilea episcop / patriarh al Antiohiei, după Evod (t 68, unul din cei 70 de apostoli). ***A fost ucenic al Sfântului apostol Petru şi, împreună cu Sfântul Policarp, episcop de Smirna, al Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu.***

Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia împotriva parţilor, Sfântul Ignatie a fost adus înaintea lui. Împăratul l-a cercetat îndelung şi a văzut că nu poate fi întors de la credinţa în Iisus Hristos. De aceea a fost chinuit şi în felurite chipuri; dar arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis legat la Roma, păzit de zece ostaşi, ca să fie dat mâncare fiarelor sălbatice. ***În drum spre Roma, a întărit Bisericile din cetăţile prin care trecea şi se ruga să fie mâncat de fiare, "ca să ajung, spunea el, pâine curată lui Dumnezeu".*** În Roma a fost aruncat în stadion şi a fost sfâşiat de leii sloboziţi asupra lui, de i-au rămas numai oasele cele mari. Pe acestea le-au adunat creştinii şi le-au dus în Antiohia, dându-le fraţilor, ca un dar dorit. Aceştia le-au aşezat cu toată cinstea aceste sfinte moaşte în pământ. Biserica prăznuieşte cu bucurie sărbătoarea Aducerii moaştelor sfântului Ignatie Teoforul la 29 ianuarie.

Posteritatea

Cele şapte scrisori care au rămas de la Sfântul Ignatie l-au făcut să fie considerat ca cel mai important dintre Părinţii apostolici.

Pe Sfântul Ignatie l-a cinstit cu un cuvânt de laudă şi cel între sfinţi părintele nostru Ioan Gură de Aur.

Scrierile

De la Sfântul Ignatie au rămas 7 scrisori, de o deosebită importanţă. Acestea au fost traduse şi publicate în limba română de către preotul profesor universitar Dumitru Fecioru, în volumul: Scrierile Părinţilor apostolici, traducere, note şi indice de Pr. Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1979, colecţia "Părinţi şi scriitori bisericeşti (PSB) 1" (reeditat de EIBMBOR de mai multe ori):

- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Efeseni
- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Magnezieni
- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Tralieni
- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Romani
- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Filadelfieni
- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Smirneni
- Sfântul Ignatie Teoforul - Epistola către Sfântul Policarp al Smirnei

Scrisorile către comunităţile din Efes, Magnesia, Tralles şi Roma le-a scris din Smirna, când era dus sub gardă spre Roma. Apoi, din Troa, a scris Bisericilor din Filadelfia şi Smirna, şi lui Policarp al Smirnei.

Ignatie introduce în circulaţie noţiuni de bază ale vocabularului teologic:

- *"Dumnezeu întrupat" (Către Efeseni 7, 2),*
- *"Dumnezeu-Hristos" (Către Smirneni 10, 1),*
- *"creştinătate", "Biserica universală" ("Unde este Hristos, acolo este Biserica universală/sobornicească" - Către Smirneni 8, 2),*
- *"leacul nemuririi" (i.e. Euharistia - Către Efeseni 20, 2).*

Aceste scrisori s-au dovedit a fi influente în dezvoltarea teologiei creştine, întrucât numărul de scrieri din această perioadă a istoriei Bisericii este foarte mic. În mod evident, acestea au fost scrise în mare grabă şi fără o planificare prealabilă, cu propoziţii nedelimitate şi o succedare neordonată a gândurilor.

Ignatie este primul scriitor creştin cunoscut care insistă mult asupra principiului existenţei unui singur episcop în fiecare oraş, asistat de presbiteri (preoţi) şi diaconi.

Scrierile mai timpurii vorbesc fie de episcopi, fie de presbiteri şi lasă impresia că ar fie existat mai mult de un episcop în fiecare comunitate. Ignatie insistă şi pe valoarea Euharistiei, numită "leac spre nemurire". Pentru cititorul modern poate părea bizară dorinţa sa de a avea o mucenicie sângeroasă, lucru exprimat de el uneori foarte plastic în scrierile sale. Dar studierea atentă a dimensiunii soteriologice a scrierilor sale arată că el priveşte mântuirea ca izbăvire de puterea şi frica morţii. Astfel că pentru el a încerca să fugă de mucenicie ar echivala cu reîntoarcerea sub frica şi puterea morţii.

Astăzi se crede că doar versiunile mai scurte ale celor şapte scrisori sunt într-adevăr scrieri ale Sfântului Ignatie. Se crede că versiunile mai lungi cuprind adăugiri datând din secolul al V-lea, scrise pentru a-l înscrie - postum - pe Sfântul

Ignatie ca martor în unele dispute teologice din acea perioadă. Se consideră că alte scrisori care i-au fost atribuite, ca şi istorisirea martiriului său de către un martor ocular sunt simple falsuri datând din aceeaşi perioadă.

Citate extrase

"Timpul îţi cere să dobândeşti pe Dumnezeu, după cum căpitanii corăbiilor cer vânturi bune, iar naufragiaţii cer porturi. Fii treaz, ca un atlet al lui Dumnezeu. Premiul? Nestricăciune şi viaţă veşnică..." *(Ep. către Policarp, II, 3).*

"***Mai bine este să taci şi să fii, decât să vorbeşti şi să nu fii. Bine este a învăţa, dacă cel ce învaţă face***". *(Ep. către Efeseni, XV, 1).*

"Să nu fim aşadar nesimţitori faţă de bunătatea Sa [a Domnului]! Că dacă ne-ar face nouă după faptele noastre, nici n-am mai fi. De aceea, fiind ucenici ai Lui, să ne învăţăm să trăim potrivit creştinismului" *(Ep. către Magnezieni, cap. X, 1).*

Imnografie

Tropar (glasul 4): Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu însuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac (glasul 4): De la Răsărit astăzi te-ai înălţat şi toată făptura ai luminat-o cu învăţăturile Mirelui, Celui împodobit de Dumnezeu, purtătorule de Dumnezeu Ignatie.

Iconografie

Sfântul Ignatie Teoforul este reprezentat, conform Erminiei lui Dionisie din Furna (ed. Sofia, Bucureşti, 2000, p. 152), ca un episcop bătrân, cu barba lungă, spunând următoarele: "Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, Cela ce eşti unul sfânt, [Carele primeşti jertfă de laudă de la cei ce te cheamă pe tine cu toată inima...]"

Iar pentru icoana care reprezintă mucenicia sa (pomenită la 20 decembrie), erminia precizează doar că se săvârşeşte fiind mâncat de lei. Frecvent, sunt reprezentaţi doi

lei care îl atacă pe Sfânt, care apare aşa cum este descris mai sus, cu veşmintele episcopale.

Pr. Silviu Cluci - Arsanaua Iovaniţa a Mănăstirii Hilandar

Arsanaua sau docul Iovaniţa se află pe coasta sudică a Muntelui Athos, la 8,5 km sud de Mănăstirea Hilandar.

Aceasta este astăzi principala poartă de intrare a pelerinilor ce doresc să ajungă la Mănăstirea Hilandar. Iovaniţa este prima arsana unde opreşte feribotul ce vine dinspre Ouranoupoli şi unde microbuzele mănăstirii aşteaptă pelerinii ce vor continua călătoria către Hilandar.

În clădirea cu două etaje se află un paraclis închinat Sfinţilor Simeon şi Sava Nemanja (ctitorii Hilandarului) şi Sfântului ierarh Ignatie Teoforul. Arsanaua are statut de chilie şi cel puţin un vieţuitor permanent. Până de curând, aici s-a nevoit monahul Iovan grădinarul, cel mai bătrân călugăr athonit, ce a trecut la Domnului la vârsta de 104 ani.

În apropiere se află Chilia „Sfântul Spiridon” a Mănăstirii Zografu şi Coliba „Sfântul Atanasie Athonitul” - metoc al Chiliei Marouda.

(Foto) Odoarele Mănăstirii Mega Spileo

Pelerinii ce vin să se închine la Mănăstirea Mega Spileo, se bucură de o mulţime de sfinte moaşte. Mulţimea moaştelor sunt păstrate, cu mare evlavie, într-o sacristie încăpătoare şi frumos împodobită.

Moaşte:

⇒ Sfântul mare mucenic Mina,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Haralambie,
⇒ Sfântul Mucenic Nicolae din Corint,
⇒ Sfântul apostol întâiul mucenic şi arhidiacon Ștefan,
⇒ Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință,
⇒ Sfântul mare mucenic Teodor Tiron,
⇒ Sfântul mare mucenic Procopie,
⇒ Sfântul mucenic Trifon,
⇒ Sfântul apostol Timotei,
⇒ Sfântul ierarh Vlasie, episcopul Sevastiei,
⇒ Sfântul mare mucenic Artemie,
⇒ Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon,
⇒ Sfântul ierarh Miron, episcopul Cretei,
⇒ Sfântul sfinţit mucenic Ierotei, episcopul Atenei,
⇒ Sfântul ierarh Grigorie, episcopul Nissei,
⇒ Sfânta cuvioasă muceniță Paraschevi din Roma,
⇒ Sfântul ierarh Cosma, episcopul Maiumei,
⇒ Sfânta mare muceniță Varvara,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Foca, episcopul de Sinope,
⇒ Sfântul ierarh Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei,
⇒ Sfântul mucenic Platon,
⇒ Sfântul mucenic Agatanghel,
⇒ Sfântul ierarh Chiril, arhiepiscopul Alexandriei,
⇒ Sfântul ierarh Ioan cel milostiv, patriarhul Alexandriei,
⇒ Sfântul cuvios Efrem Sirul,
⇒ Sfântul cuvios Macarie Egipteanul,
⇒ Sfântul mucenic Teoctist,
⇒ Sfântul apostol Andrei, cel întâi chemat, ocrotitorul României,
⇒ S fântul ierarh Vasile mărturisitorul, episcopul Pariei,
⇒ Sfântul nucenic Leontie,
⇒ Sfântul mucenic Agatonic,

⇒ Sfântul sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei,
⇒ Sfântul cuvios Pahomie,
⇒ Sfântul mucenic Iachint,
⇒ Sfântul mucenic Elefterie Persul,
⇒ Sfântul mare mucenic Iacob Persul,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei,
⇒ Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul,
⇒ Sfântul proroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului,
⇒ Sfântul ierarh Donat, episcopul Evriei,
⇒ Sfântul cuvios Gheorghe de la Maleon,
⇒ Sfântul mare mucenic Mercurie,
⇒ Sfântul ierarh Partenie, episcopul Lampsacului,
⇒ Sfântul Antim din Chios,
⇒ Sfânta mare mucenită Marina,
⇒ Sfinții mucenici Rafael, Irina și Nicolae din Insula Lesvos,
⇒ Sfântul Macarie Notara, episcopul Corintului,
⇒ Sfântul ierarh Nectarie taumaturgul de la Eghina,
⇒ Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat
⇒ Sfinții mucenici doctori fără de arginți Chir și Ioan,
⇒ Sfânta cuvioasă Eufrosina de la Mega Spileo,
⇒ Sfântul cuvios Simeon de la Mega Spileo,
⇒ Sfântul cuvios Teodor de la Mega Spileo

Relicvariul Mănăstirii Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan (Foto: Oana Nechifor)

Capul şi mâna dreaptă a Sfintei Eufrosina de la Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Gheorghe, Teodor Tiron, Haralambie, Procopie, Trifon şi Timotei (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Vlasie, Procopie, Teodor Tiron, Gheorghe, Artemie, Haralambie, Pantelimon, Trifon şi Serafim (Foto: Oana Nechifor)

Cinstitele capete ale Sfinţilor Simeon şi Teodor, ctitorii Mănăstirii Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Miron, Ierotei al Atenei şi Grigorie al Nyssei (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Parachevi, Cosma, Varvara, Trifon, Pantelimon, Foca, Haralambie şi Evstatie (Foto: Oana Nechifor)

Mâna stângă a Sfântului Haralambie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfântului Trifon, Platon, Procopie, Pantelimon şi Agatanghel (Foto: Oana Nechifor)

Cinstitul cap al Sfintei Varvara (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor ierarhi Chiril, Ioan cel milostiv şi Atanasie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfântului Efrem Sirul, Macarie Egipteanul şi Teoctist mucenicul (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Andrei, Vasile de Neofanus, cuvios Leontie din Ahaia, Agatonic, Olimpias din Mitilini, cuvios Pahomie şi apostol Artema, părticele din moaştele Sfinţilor 70 de mucenici din Hios (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Policarp, Iachint, Elefterie, Ignatie Teoforul şi Iacov Persul (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Paraschevi, Gheorghe Hozevitul, Ioan Botezătorul, Donat de Paramithias, cionstitul cap al Sfântului Gheoghe al Ciprului, Trifon şi Mercurie (Foto: Oana Nechifor

Moaştele Sfinţilor Miron, Partenie şi Evstatie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Antim, Marina, Pantelimon, Rafail, Macarie Notara al Corintului şi Nectarie al Pentapolei (Foto: Oana Nechifor)

Palmele Sfinţilor Teodor Tiron şi Teodor Stratilat (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor doctori fără de arginţi Kir şi Ioan (Foto: Oana Nechifor)

Icoane

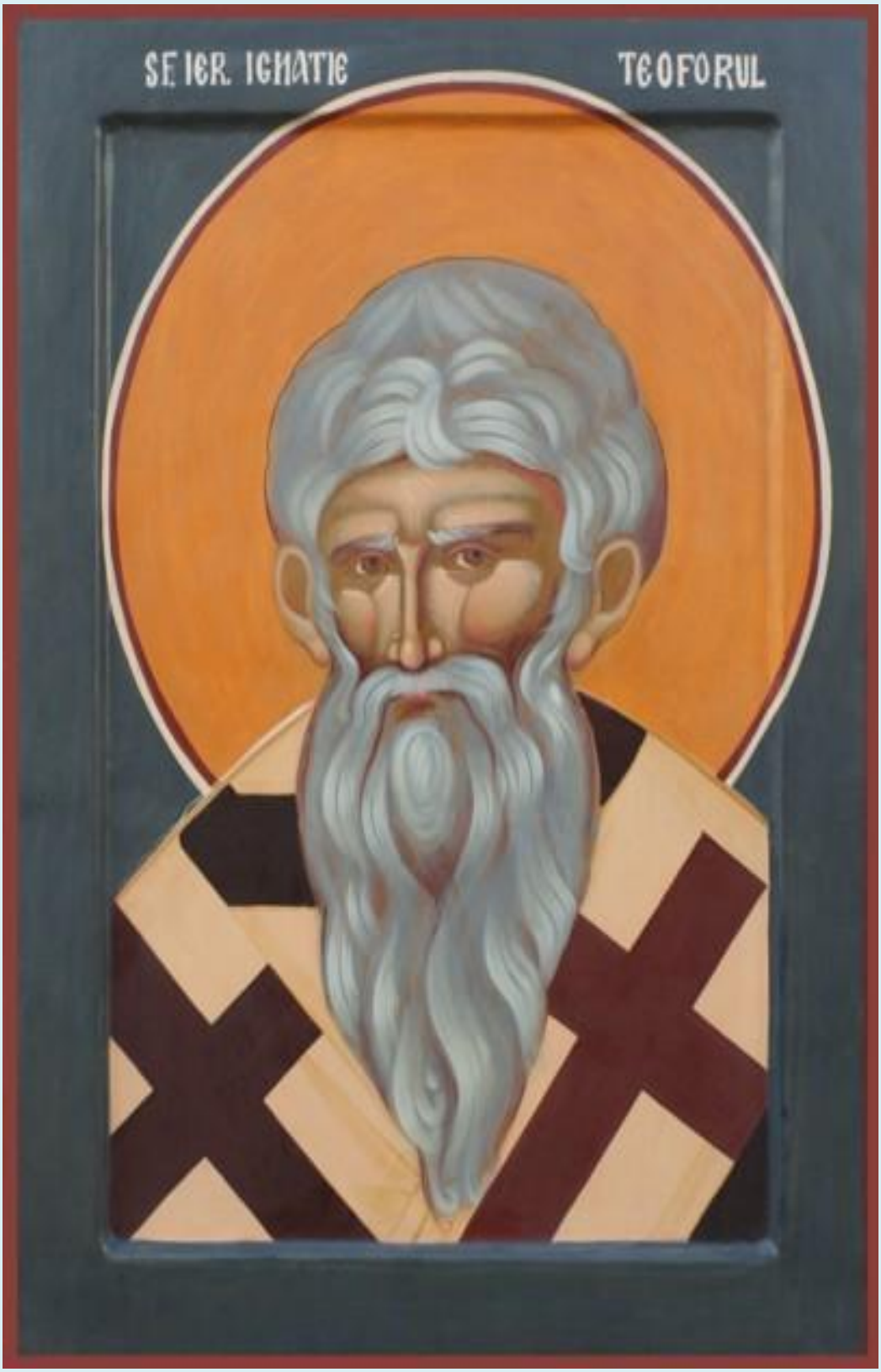

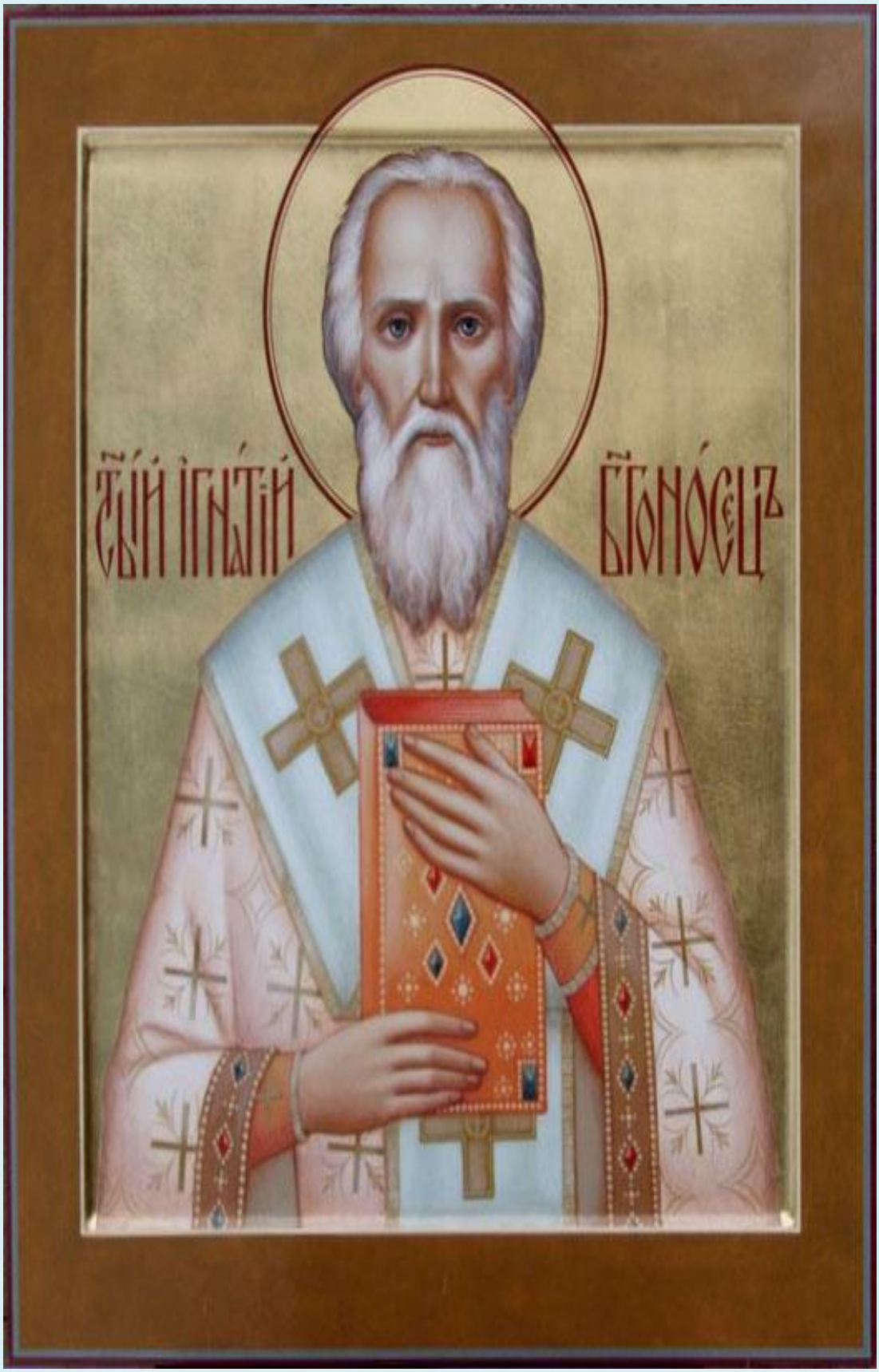
ст҃ый ігнатій
бг҃оно́сецъ

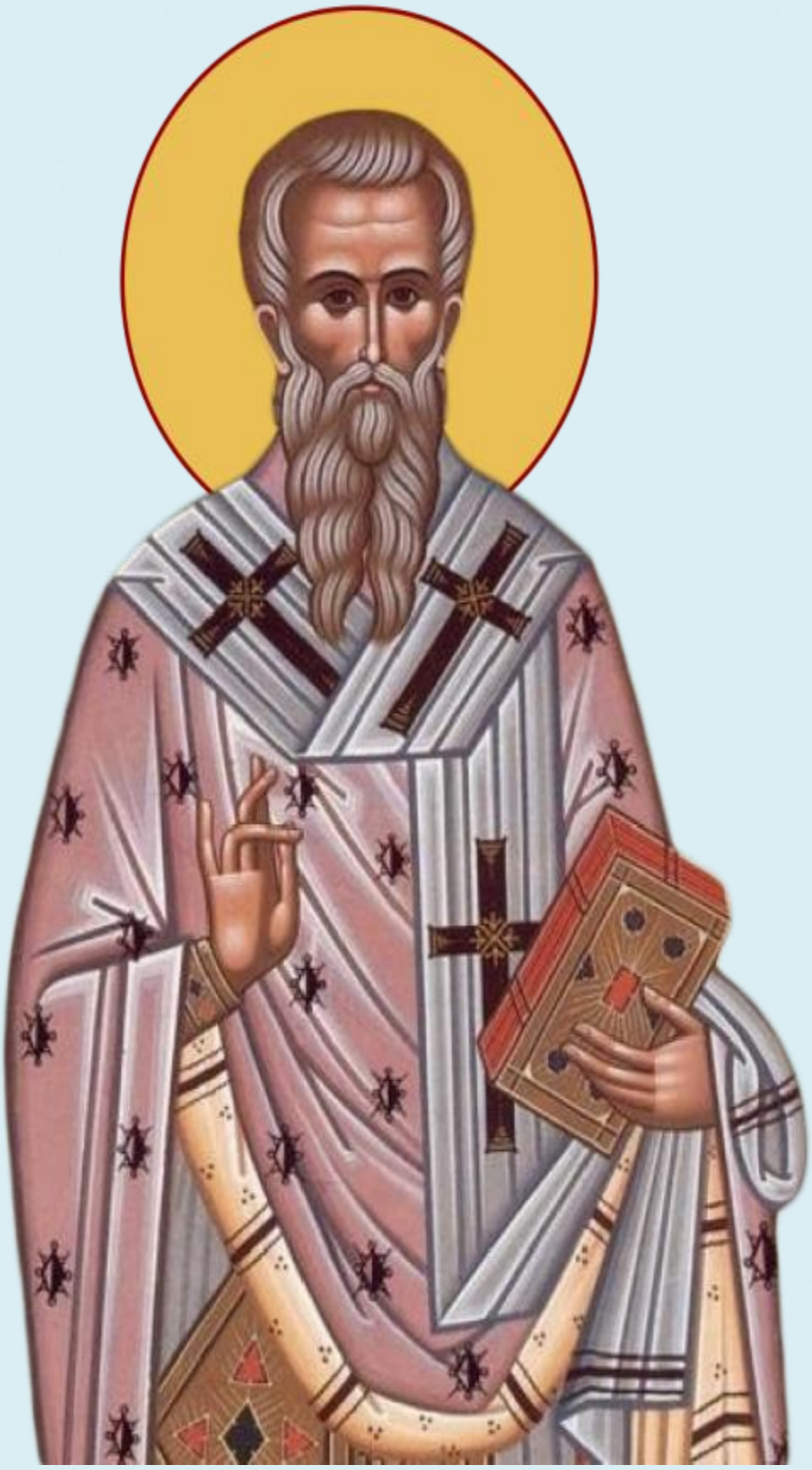

20 decembrie

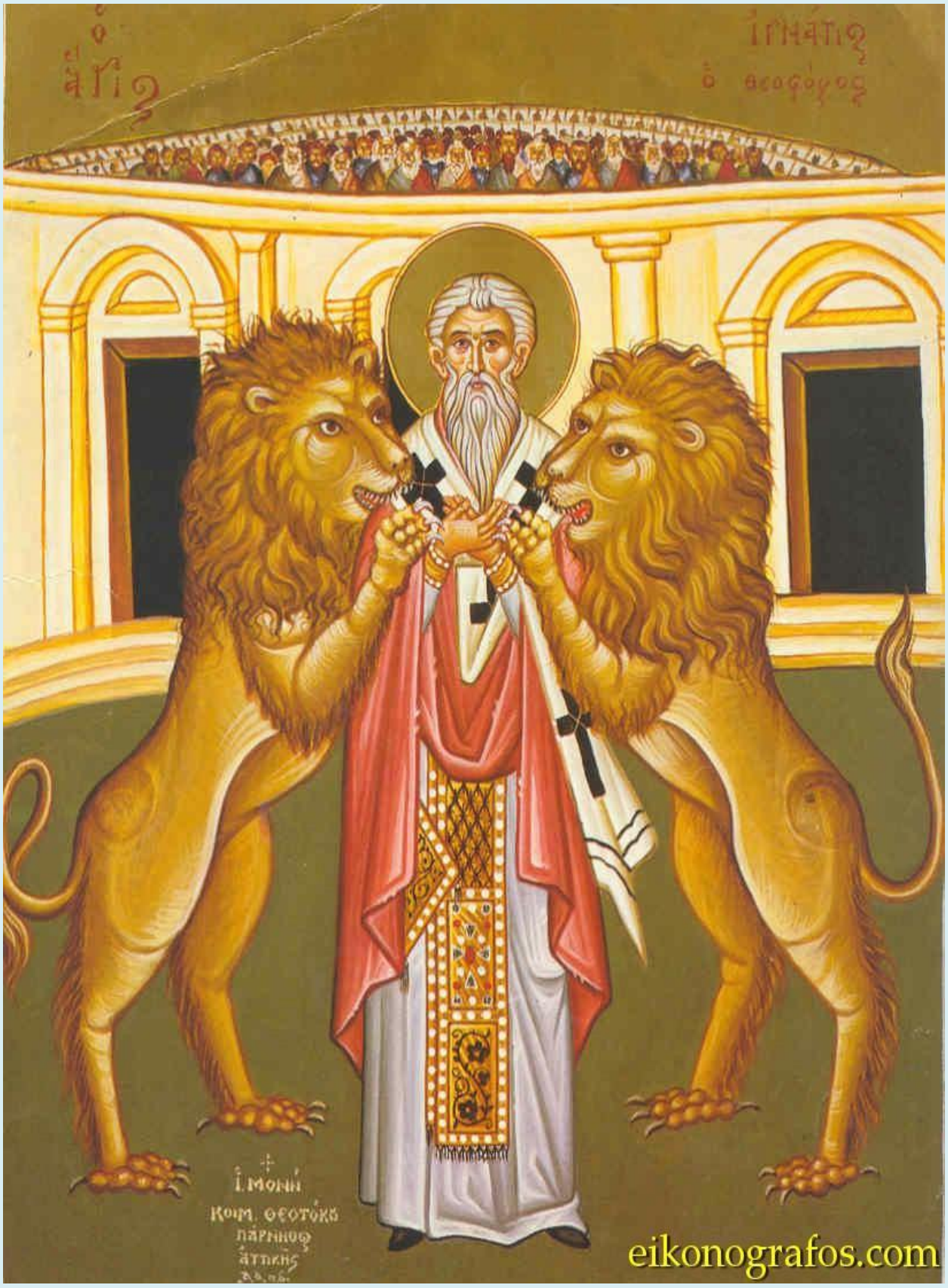
ὁ ἅγιος
ΙΓΝΑΤΙΟΣ
ὁ θεοφόρος
Ι. ΜΟΝΗ
ΚΟΙΜ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΠΑΡΘΕΝΟΥ
ΑΤΤΙΚΗΣ
eikonografos.com

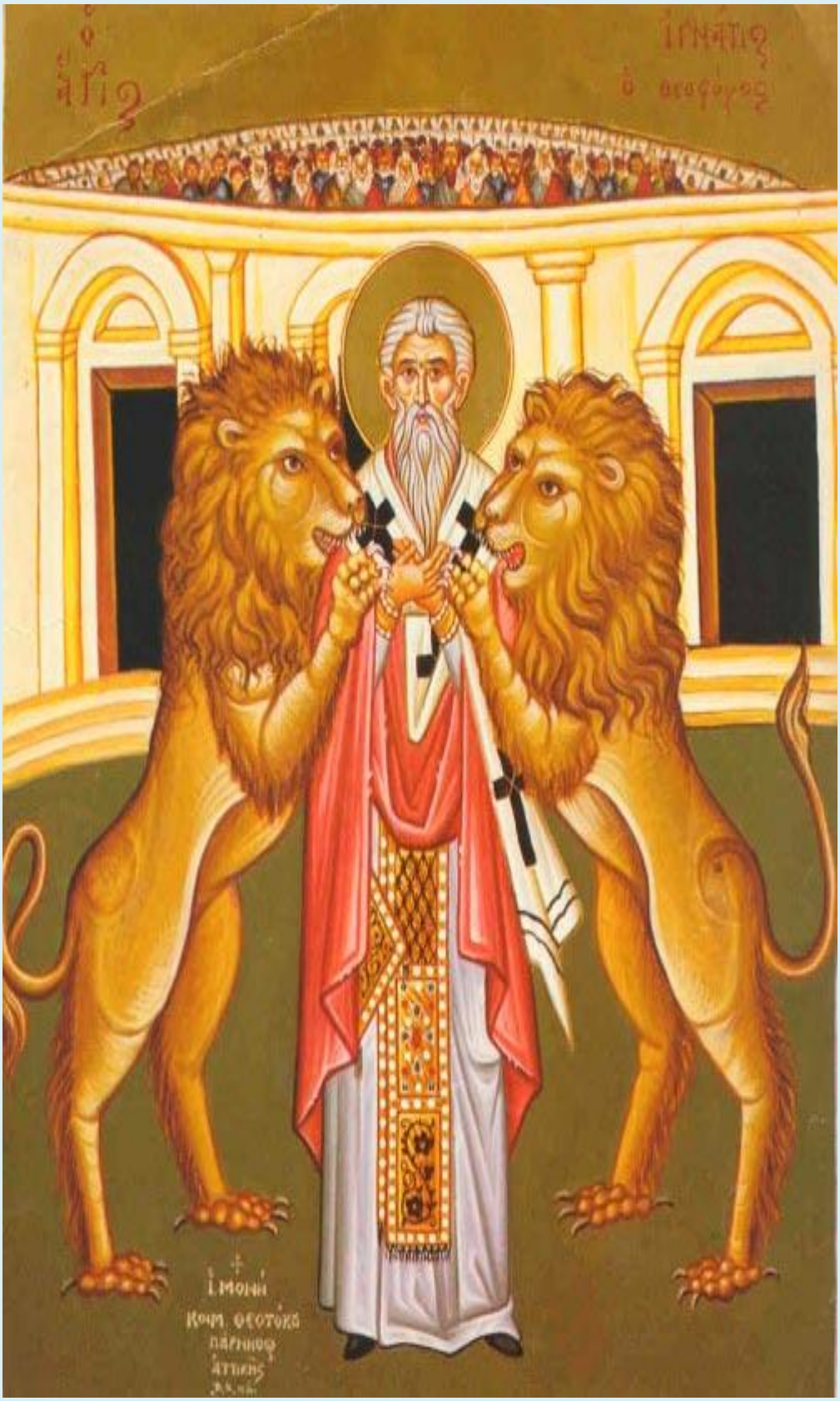
ἅγιος
ΙΓΝΑΤΙΟΣ
Ο ΘΕΟΦΟΡΟΣ

ΙΕΡΟΜΑ
ΙΓΝΑΤΙΟ
ΘΕΟΦΟΡΟ
eikonografos.com

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος
Ὁ ΘΕΟΦΟΡΟΣ
SAINT IGNATIUS
THE GODBEARER
OF ANTIOCH

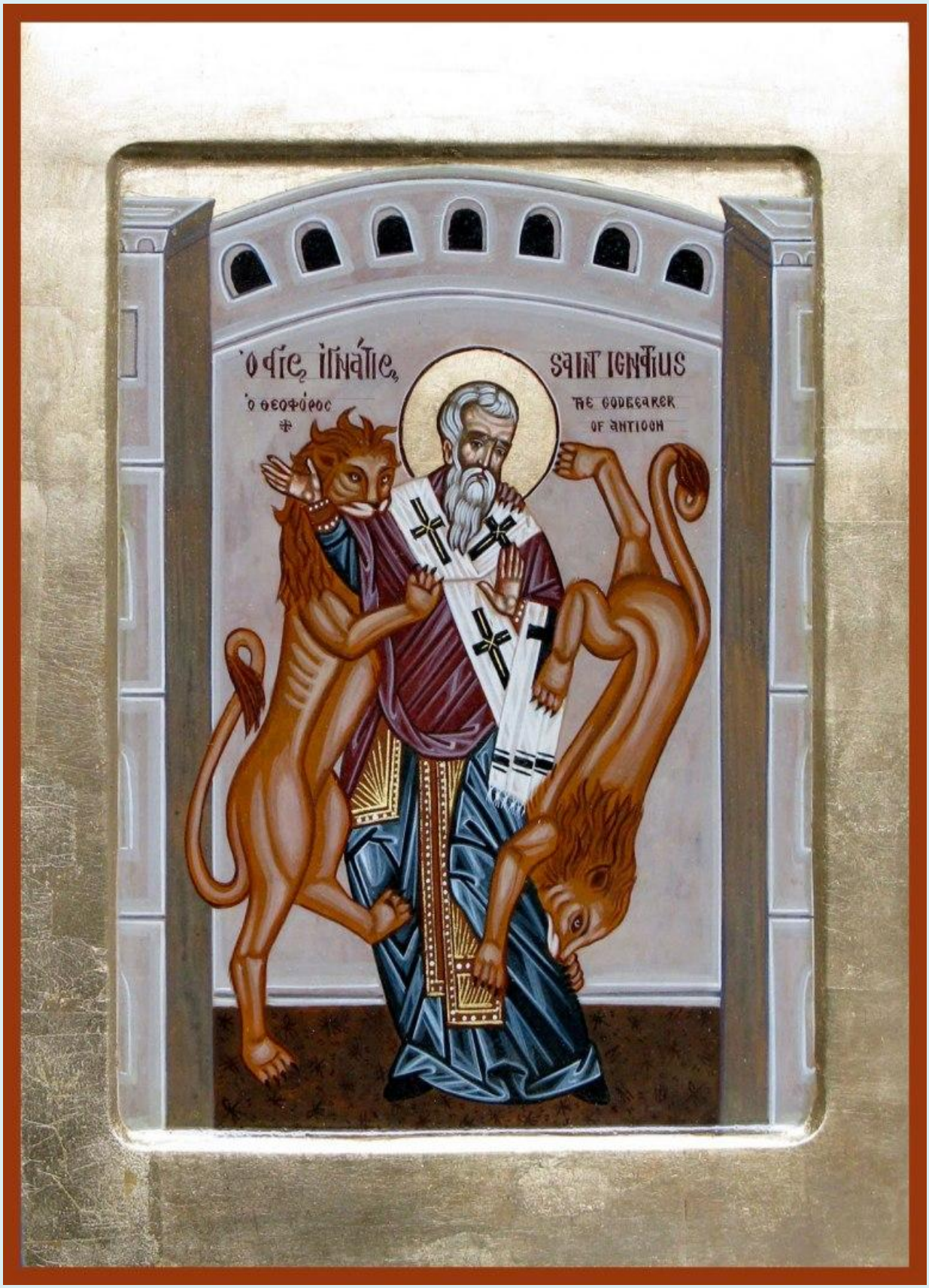
Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος
Ὁ Θεοφόρος
SAINT IGNATIUS
THE GODBEARER
OF ANTIOCH

Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΓΝΑΤΙΟΣ
ὁ Θεοφόρος.

St. Ignatius the God-bearer

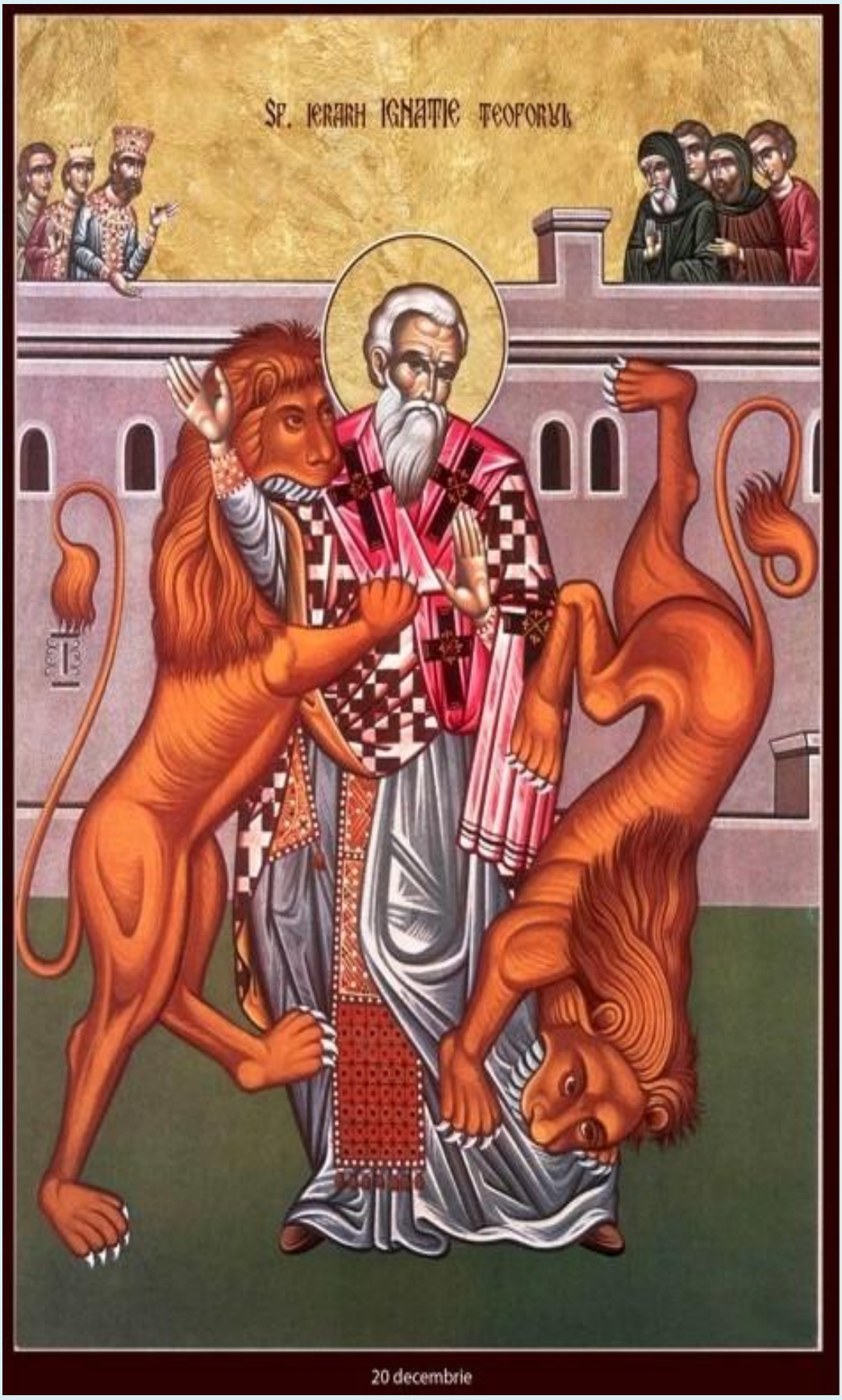

20 decembrie

Martyrdom of St Ignatius of Antioch -- fresco detail from a church in North Africa

Icon from Sumela Monastery in northeastern Turkey

Paintings of a saint holding a letter, St. Ignatius Of Antioch, Panagia Too Araka, Lagoudera, Cyprus

The Meeting of St. Ignatius of Antioch d.c.107 AD and St. Polycarp of Smyrna c.69-c.155 AD

Piastrilli, St. Ignatius of Antioch Condemned by Trajan
ca. 1700-21 Fresco Church of St. Clement, Rome

Giacomo Trigia, St. Ignatius of Antioch Taking His Leave of St. Polycarp
ca. 1700-21 Fresco Church of St. Clement, Rome

Pierleone Ghezzi, St. Ignatius of Antioch Attacked by Lions
ca. 1700-21 Fresco Church of St. Clement, Rome

Moaştele (antebratul) Sfântului Ignatie Teoforul se află la Mănăstirea Grigoriu din Athos, Grecia

Moaştele Sfântului Sfinţit mucenic Ignatie Teoforul aflate la Schitul Darvari, Bucureşti

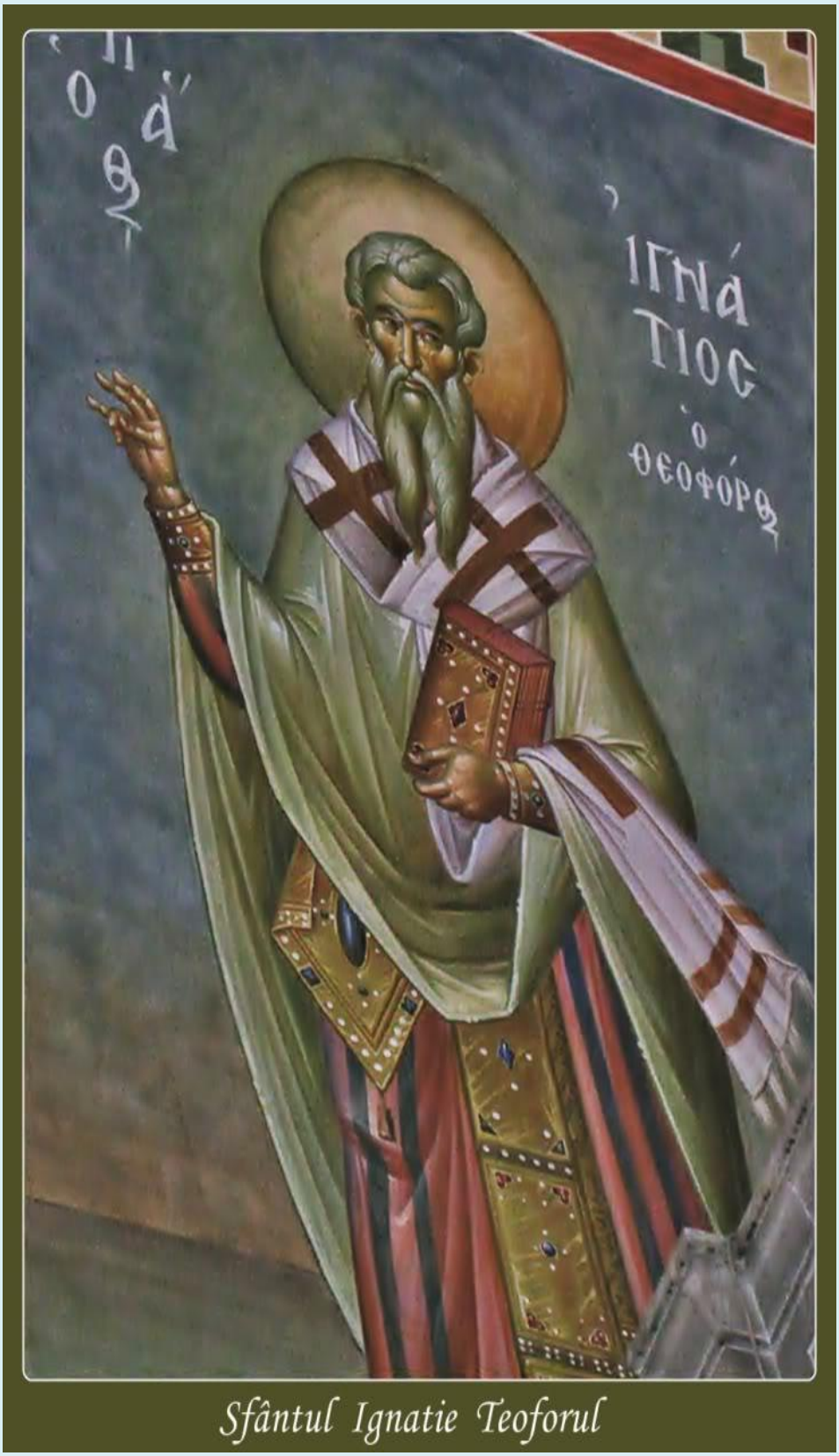

Sfântul Ignatie Teoforul

Frescă din catedrala Sfântului apostol Andrei din Patra, Grecia

Ὁ
ἅγιος
Ἰγνάτι
ος
ὁ θεοφόρ

Ὁ ἅγιος
Ἰγνάτιος
Ὁ
Θεοφόρος

29 ianuarie

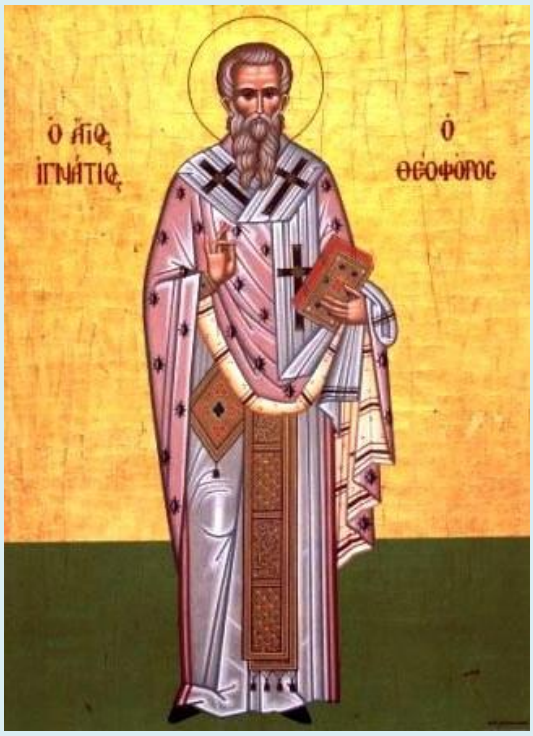
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΓΝΑΤΙΟΣ
Ο
ΘΕΟΦΟΡΟΣ

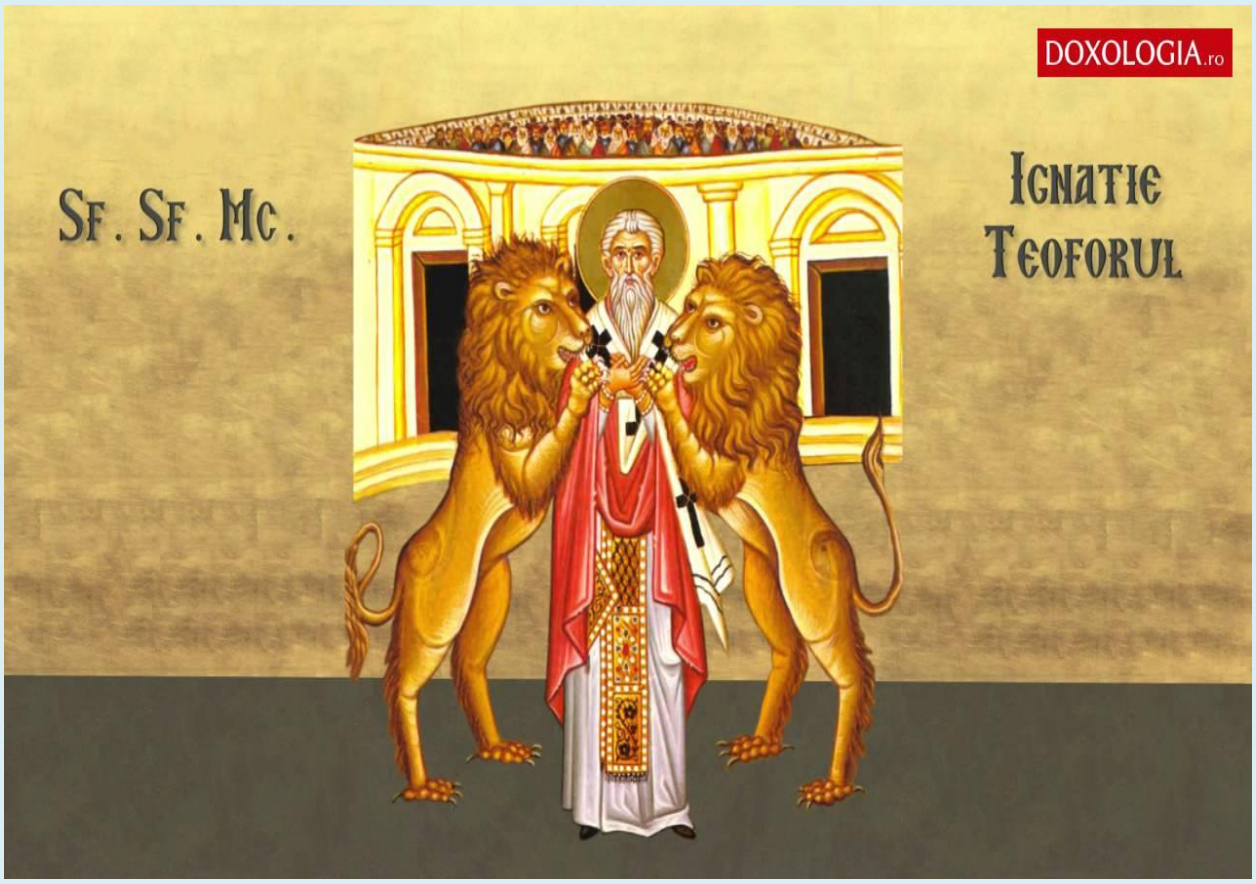
DOXOLOGIA.ro
Sf. Sf. Mc.
Ignatie
Teoforul

SFINȚII ZILEI
Ο ἅγιος
ΙΓΝΑΤΙΟς
Ο
ΘΕΟΦΟΡΟς
A FOST ÎNĂLȚAT
LA DEMNITATEA ARHIERIEI
ÎN ANUL 70.
SFÂNTUL SFINȚIT
MUCENIC IGNATIE TEOFORUL,
EPISCOPUL ANTIOHIEI
20 DECEMBRIE

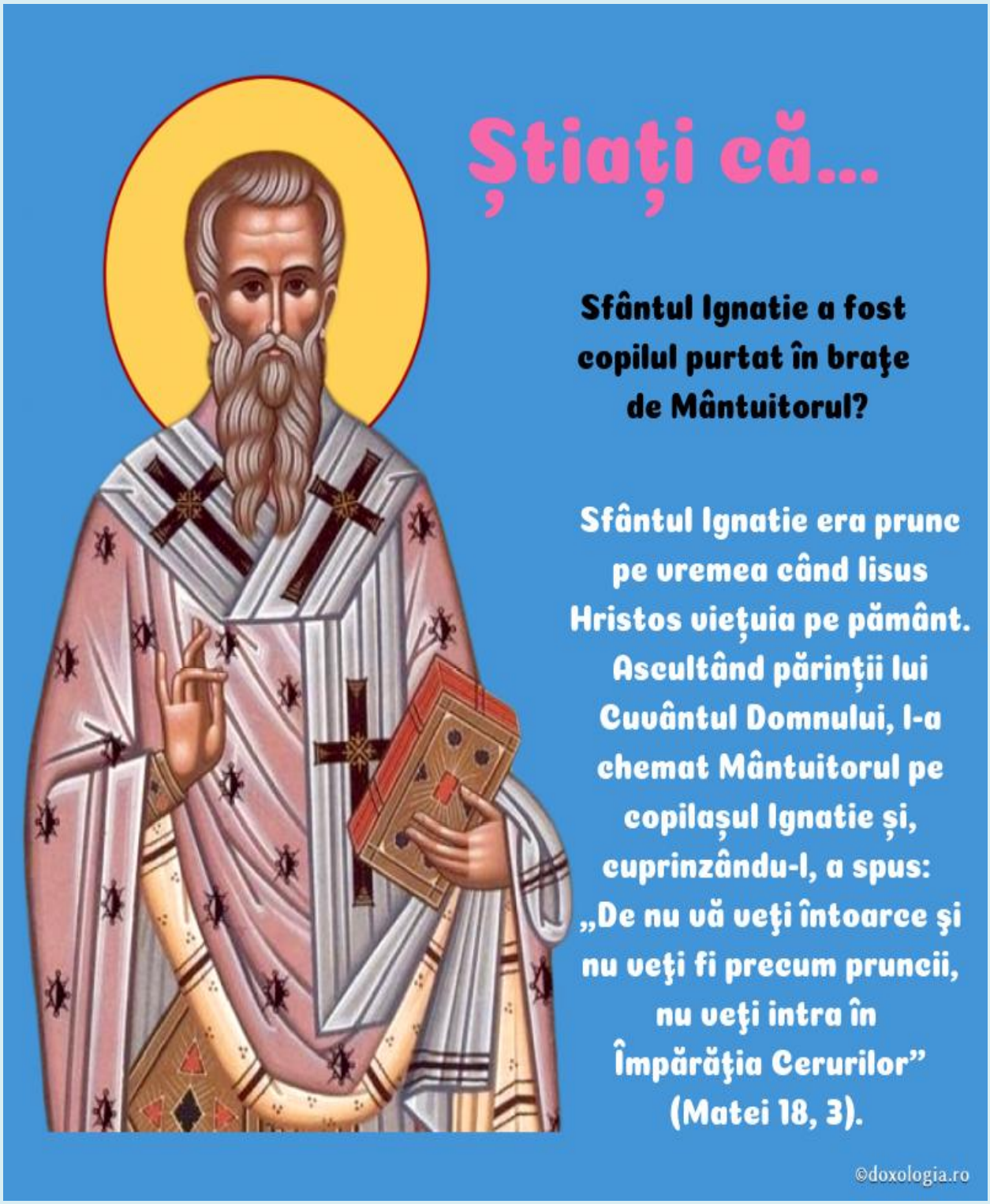
Știați că...
Sfântul Ignatie a fost copilul purtat în braţe de Mântuitorul?
Sfântul Ignatie era prunc pe vremea când Iisus Hristos vieţuia pe pământ. Ascultând părinţii lui Cuvântul Domnului, l-a chemat Mântuitorul pe copilaşul Ignatie şi, cuprinzându-l, a spus: „De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor” (Matei 18, 3).
©doxologia.ro

Știați că...
Sfântul Ignatie a fost copilul purtat în brațe de Mântuitorul?
Și l-a chemat Mântuitorul pe copilașul Ignatie și, cuprinzându-l, a spus: „De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor!”
(Matei 18, 3)
portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

TRINITASTV
BUNĂTATEA ESTE GÂNDIREA LUI DUMNEZEU ÎNFĂPTUITĂ DE OAMENI.
Sfântul Ignatie Teoforul
trinitastv

Troparul Sfântului Sfintit Mucenic Ignatie Teoforul, Episcopul Antiohiei

20 Decembrie - Glasul 4

Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând şi cu credința răbdând până la sânge, Sfințite Mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

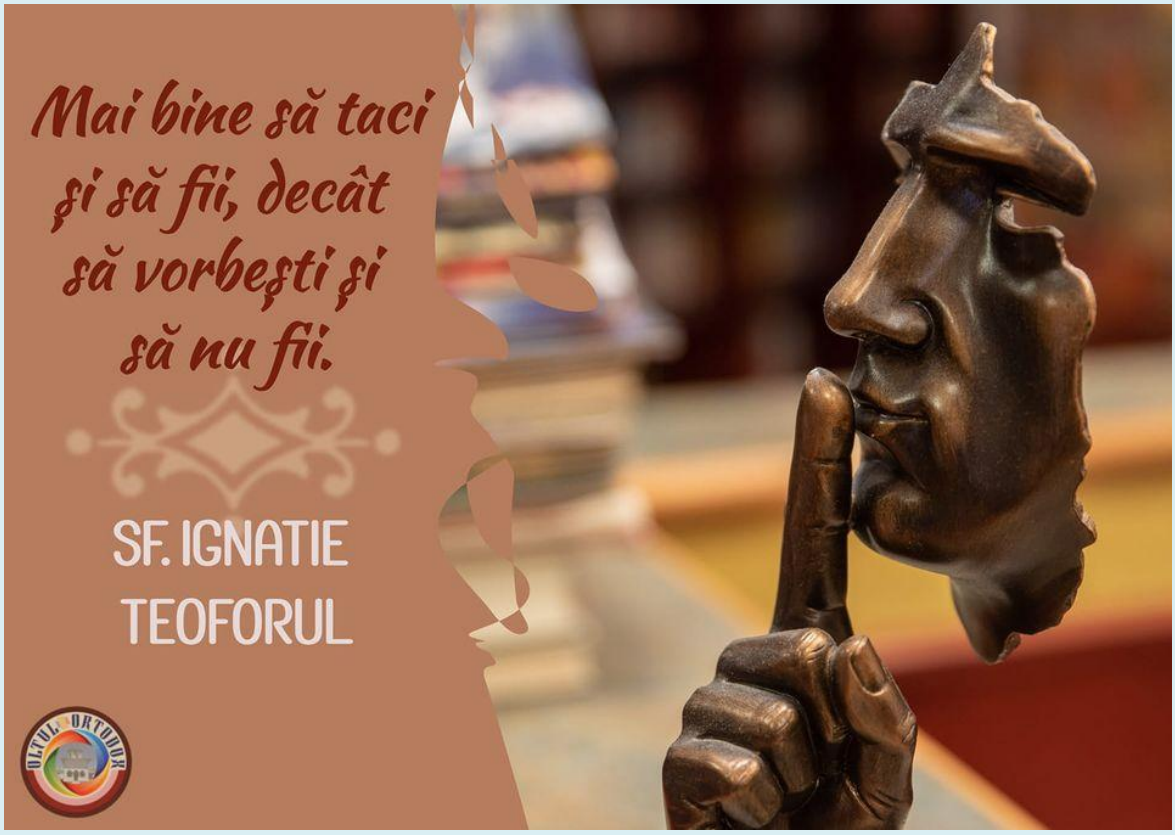

Bucură-te, Sfinte Ignatie de Dumnezeu purtătorule, care pe Iisus Hristos în inimă L-ai purtat!